

# סֵפֶר זוֹהַר תְּהִלִּים הַשְּׁלֵם "בְּנֵאוֹת דִּשְׁא"\*

(תְּהִלִּים כג, ב) [ר"ת: א' מְדוֹת דִּי ד' ש' מַעוֹן]

חֶלֶק ה'  
לְחוּדֵשׁ שֶׁבַט

וְהוּא: מְזֻמְרֵי תְּהִלִּים עִם זוֹהַר הַקְדוּשׁ בְּלִשׁוֹן הַקְדָּשׁ עַל כָּל פֶּרֶק  
וּפֶרֶק וְחוּנָה עָלָיו הַסְגְּלוֹת הַמִּיחָדוֹת מִסֵּפֶר שְׁמוּשׁ תְּהִלִּים

- א. מְחַלֵּק לְלִמּוּד חֲדָשִׁי בְּרָךְ לְחֹדֶשׁ 4 עֲמוּדִים לְיוֹם.
- ב. לְיוֹמֹת הַשָּׁנָה [4 עֲמוּדִים לְיוֹם לְסִיָּם בְּכָל שָׁנָה].
- ג. מְחַלֵּק לְלִמּוּד דָּף הַיּוֹמִי, עִם לִמּוּד דָּף הַיּוֹמִי גְמָרָא, ו-4  
עֲמוּדִים זוֹהַר תְּהִלִּים.



יֵצֵא לְאוֹר בִּס"ד חוּדֵשׁ תַּמּוּז ה'תשע"ה  
מִפְעַל הַזוֹהַר הָעוֹלָמִי סִנְיָף בֵּת ים 0527-651911

\* הַלּוּמֵד זוֹהַר תְּהִלִּים הַנִּקְרָא "בְּנֵאוֹת דִּשְׁא" מִחֲבֵר קוֹב"ה וּשְׂכִינִיתִיה, וְזוֹכֵה לְנֵאוֹת  
דִּשְׁא הוּא גַן עֵדֶן הָעֵלְיוֹן כַּמְבוּאָר בְּזוֹהַר (תְּרומה דף קע"א).




רבי שלום יהודה גראס שליט"א  
האדמו"ר מהאלמין  
חיבר למעלה מאלף ספרים  
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים  
רחוב בר יהודה 50  
בת ים יצ"ו ארץ ישראל  
טל: 0527651911

## לקבלת ספרי זוהר

ירושלים, בני ברק, רמת בית שמש

## מפעל הזוהר העולמי

050-4116923 / 0527651911

050-4134669 / 050-4133475

הלומד זוהר הקדוש עם תהלים שומעים בשמים את התהלים, שמע ישראל והתפלות שהוא מתפלל (תיקו"ז תי' מ"ג), דאפילו ישראל מתפללון ואומרים שמע ישראל, דאיהו קודשא בריך הוא אין עונה אותם וכו', וזה ה-ת' עובדת ז'הות בשמים, ראשי תבות "ת'הלים ז'הר" שמי שלומד זוהר שומעים את התהלים, התפלות, והשמע ישראל, (הג"ר"א בתיקו"ז תקון מ"ג). ובשואה האיימה רחמנא ליצ'לן שרדו לחיים אלו שהיו רגילים לומר כל יום פתח אליהו ז"ל בעל פה קדם התפלה, וראו בעליל שכחו גדול מאד (עדות בייעקב). ובכמה דקות שאומר תפלות אלו יכול להפך הכל לטובה ולהיות מכני עליה, לזכות ל"עין לא ראתה אלקים וזלתך יעשה למחבה לו", ויטהר נשמתו ויזכה למעלות עליונות בידוע מדברי האריז"ל.

ובלי שום ספק אם כל היהודים מנער ועד זקן ובפרט תינוקות של בית דבן בהכל פיהם הסהור יאמרו פתח אליהו כל יום, נזכה לפתח את השער לאליהו הנביא וכוד לטוב שיבוא ועל ידי למוד הזהר הקדוש יחד עם התהלים ננצל מכל גזרות קשות ודעות שלא תוכלנה לשלוט על עם ישראל. ונזכה במהרה לכיאת משיח צדקנו בדרכים, אמן:

## תפילה קצרה לאומרה קודם הלימוד

לֵישׁ יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיהּ וְכוּ'. עַל יְדֵי  
הַהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא  
שְׁכִינְתָא מַעְפְּרָא, וְלַעֲלוֹי שְׁכִינַת עֲוֹנֵנוּ אִם תְּבָנִים שְׂמַחָה,  
עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הֲרִינִי מְקַשֵּׁר עֲצָמִי בְּלִימוֹד הַקְדוֹשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל  
הַתְּנָאִים וְהַצְדִּיקִים הַתְּנוּכִים בְּזוֹהַר הַקְדוֹשׁ  
וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנָא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי וְרַבִּי  
אֶלְעָזָר בְּנוֹ. וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְקַיֵּים תְּפִילַת דְּוֹד הַמֶּלֶךְ  
עָלָיו הַשְּׁלוֹם (תְּהִלִּים ס"א ד'- ה') כִּי הִיִּית מַחְסָה לִי מִגְדֵּל עֹז  
מִפְּנֵי אוֹיֵב. אֲגִידָה בְּאֶהְלֶךְ עוֹלָמִים אַחֲסָה בְּסֶתֶר בְּנִפְיךְ  
סֵלָה. וְאֶזְכֶּה שְׁבִלִימוֹדִינוּ זֶה יִהְיוּ שְׁפָתוֹתֵיהֶם דּוֹכְבוֹת  
בְּקֶבֶר, לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ  
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבְהִדִּין סִפְרָא סִפְרָא הַזֶּה, יִפְקֹן  
יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, יִרְאָה אֵל עֲבָדֶיךָ פִּעְלֶיךָ  
וְהַדְרֶךְ עַל בְּנֵיהֶם. וְיִהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה  
יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה, וְיִהִי נָעַם אֲדָנִי  
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ  
בּוֹנֵנָהוּ (תְּהִלִּים צ' ט"ז י"ז).

## תפילה קודם לימוד קבלה

מתאר"י זל"ה

רַבּוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדֹנֵי הָאֲדוֹנִים. אָב הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.  
 מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָר וְיִתְפָּאֵר אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי  
 אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִידָה וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה, שֶׁקִּבַּחְנוּ לְתוֹרָתְךָ וְלַעֲבוֹדָתְךָ  
 עֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ, וְנָתַתָּ לָנוּ חֵלֶק בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ הַקְדוֹשָׁה. מִה  
 אָנוּ, מִה חַיֵּינוּ, אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל כְּזֶה. עַל פֶּן אֲנַחְנוּ  
 מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ שֶׁתִּמָּחַל וְתִסָּלַח לְכָל חַטָּאתֵינוּ  
 וְעוֹנוֹתֵינוּ. וְאֵל יִהְיֶה עֲוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בִּינֵינוּ לְבִינֶךָ. וּבְכֵן יִהְיֶה  
 רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָר וְיִתְפָּאֵר אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּכּוֹנֵן  
 אֶת לִבֵּנוּ לִירְאָתְךָ וְאֶהְבֶּתְךָ, וְתִקְשִׁיב אָזְנוֹךָ לְדִבְרֵינוּ אֵלֶּה,  
 וְתִפְתַּח לִבֵּנוּ הָעֵרֶל בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ. וַיְהִיָּה לְמוֹדֵנוּ זֶה נַחַת  
 רוּחַ לְפָנֶי כֶּסֶף כְּבוֹדֶךָ פְּרִיחַ נִיחוּחַ. וְתִאֲצִיל עֲלֵינוּ אוֹר מְקוֹר  
 נִשְׁמָתֵנוּ בְּכָל בְּחִינוֹתֵינוּ. וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת עֲבָדֶיךָ הַקְדוֹשִׁים  
 אֲשֶׁר עַל יָדָם גָּלִיתָ דְּבָרֶיךָ אֵלֶּה בְּעוֹלָם. וּזְכוּתָם וּזְכוֹת אֲבוֹתָם  
 וּזְכוֹת תּוֹרָתָם וְתַמִּימוֹתָם וְקִדְשָׁתָם יַעֲמִד לָנוּ לְכָל נִפְשָׁל  
 בְּדִבְרִים אֵלּוּ. וּבְזְכוּתָם תֵּאִיר עֵינֵינוּ בְּמֵה שְׁאֵנוּ לִזְמַנִּים.  
 כְּמֵאֲמַר נָעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּל עֵינֵי וְאִבְיטָה נִפְלְאוֹת  
 מִתּוֹרָתְךָ. יִהְיֶה לְרְצוֹן אֲמָרֵי פִי וְהַגִּיוֹן לְפִי לְפָנֶיךָ, יְיָ אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָר וְיִתְפָּאֵר  
 צוּרֵי וְגֵאֲלֵי. פִּי יְהוָה יֵאָדָר וְיִתְפָּאֵר יְתֵן חֶכְמָה, מִפּוֹ דַּעַת וְתְבוּנָה:



רבוֹן עֲלֵמִין, דְּאֵנִת הוּא מְגִלִי עֲמִיקְתָּא וּמִסְתָּרְתָּא וְגִלִי  
 רִזְיָא. יְהֵא רַעּוּא מִן קְדָמְךָ לְאַסְבְּרָא מְלִין בְּפֻמְנָא,  
 לְקִימָא בְּנָא מְקָרָא שְׁכִתוּב, וְאִנְכִי אֶהֱיָה עִם פִּיד  
 וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תִּדְבֵּר. וְלֹא נִיעוּל בְּכִסּוּפָא קְדָמְךָ. וְנִזְכִּי  
 לְמִשְׁמַע רִזִּין עֲלָאין דְּאוֹרִיתָא מְפֻמָּא דְרִישָׁא דְמִתִּיבְתָּא  
 עֲלָהָא. אָמֵן וְכֵן יְהִי רְצוֹן, אָמֵן, סְלָה:

וְנִהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהִשְׁקוֹת אֶת־הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהִיָּה  
 לְאַרְבַּעַה רָאשִׁים: וְהַמִּשְׁבָּלִים יִזְהָרוּ בִּזְהַר הָרְקִיעַ,  
 וּמִצְדִּיקֵי הָרָבִים כְּכֹכְבִים לְעוֹלָם וָעֶד: גַּלְעֵינִי וְאַבִּיטָה  
 נִפְלְאוֹת מִתּוֹרֶתְךָ:

### תפלה לרפואות וישועות

תְּהִינִי מְקַבֵּל עָלִי מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְאַהֲבַת לְרַעְדַּךְ כְּמוֹד, וְהִרְיֵנִי  
 אוֹהֵב כָּל אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשִׁי וּמֵאֲדִי, וְהִרְיֵנִי מִזְמַן  
 אֶת פִּי לְלַמֵּד בְּסִפֵּר הַזֶּהר הַקְדוּשׁ לְזִכּוֹת ... כַּב"פ (וְכָאן יִפְרֹט בְּקִשְׁתּוֹ)  
 [לְרִפּוּאִתָּא...] [יִשְׁוּעָתָא...] [לְבָנִים ...] הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחֲזִקְהוּ  
 [וְיִרְפָּאֵהוּ בְּרִפּוּאִת הַנַּפֶּשׁ וּרְפּוּאִת הַגּוּף בְּרַמ"ח אַבְרָיו וְשֵׁם"ה  
 גִּידָיו בְּתוֹךְ שְׁאָר חוֹלֵי יִשְׂרָאֵל וְיֵאֲרִיד יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו בְּנִעִימִים]  
 [וְיִוְשִׁיעָהוּ בְּדִבְרֵי יִשְׁוּעָה וְרַחֲמִים ...] אָמֵן סְלָה:



# ט ז א ת ש ב ח מ פ י ז ר ע ספר הקדמה לתלמוד עשר ספירות



האדמו"ר המקובל האלוקי  
רבי יהודה לייב הלוי אשלג זיע"א  
מחבר פירוש הסולם על הזוה"ק

כ"ק אדמו"ר מהאלמין  
הגה"צ רבי שלום יהודה גראס שליט"א  
נשיא מפעל הזוהר העולמי

משתבח בו בפמליא  
שלו בכל יום ודיוקנו  
נרשם למעלה בן אוהבי  
ואהובי המלך, ומכריזין  
לפניו "הוּוּ זהירין בדיוקנא  
דפלוני" ואפילו הקב"ה גוזר  
גזירות יש לו רשות לבטלם.  
(סוד דה). וכל אותן שיזכו אליו  
יזכו לגאולה, כי עבודה זו  
המועטת בזמן ההוא היא יותר  
חשובה מכל אילי נביות כשהיה  
בית המקדש קיים (חסיד ליבנידום).

הרשב"י מבטיח (חזקת שמות ז'),  
אשרי מי שיודמן בזמן  
התגלות המשיח... ויתן  
עזר וסיוע לשכינה  
הקדושה יזכה לאותו  
האור של שמחת  
המלך ברוך  
הוא ואז ישמח  
ה' במעשיו.  
ה ע ו ס ק  
ב ז ו ה " ק  
ה ק ב " ה



❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

שחזרה. וכעת, כשנקרכת למעלה בענוה, נקראת נאווה. נאווה ודאי בכל. בנות ירושלים – אלו שתים עשרה חיות עליונות גדולות שנקראות כך, וכלן בשלמות. על שהיו כעת בגלות באהלי קדר, חזרו הן כעת כיריעות שלמה ודאי. ובא ראה, כיון שהחרב ההיא החזרה מהדין שהיה בה, שהכשירו בני העולם את מעשיהם, נעשתה דבר, דבר אמת, והתחברה עם אמת. ואמת בענוה. ואזי צדק בכל, והכל אחד. הסוף בראש דבר אמת. אמת בראש, שכתוב (תהלים קיט) ראש דברך אמת. הראש של אותו שנקרא דברך, סוף הדרגות, נקרא אמת. הראש בסוף, ענוה צדק בלא פרוד, נכללו והתחברו בכל. ענוה הראש, צדק הסוף, (משלי כב) עקב ענוה יראת ה'.

ותורף נוראות ימינך וגו' (מה, ה) – זה יעקב, שנטל שני חלקים, משום שנדבק בימין לעולמים, שכתוב (בראשית ל) מחשף הלכך אשר על המקלות. ובשעה ההיא הכל החזר כיריעות שלמה, משום שצד הימין התעורר בעולם, ויד הימין פשוטה לקבל את השבים בתשובה. שהרי עד עתה התקדרי בחטאיהם באהלי קדר, וכעת שחוזרים בתשובה, הם כיריעות שלמה, משום שאברהם התעורר בעולם, ימינו של המלך.

אם נגזר דין על ישראל הקדוש ברוך הוא מוריד אותו על שאר האמות - כשחוזרים ישראל בתשובה

חציף שנונים (מה, ו): [זוהר חדש פ' חקת (דף גט.)] פרשוקה על

אויבי המלך: ז בסאך אלהים הקדוש המלך המבורך  
המלך המבורך עולם ועד שבט

זוהר תהלים

אברהם, כשרדף אחר כל אותם המלכים בלילה, כשנחלקו  
הרחמים מן הדין, והרג אותם המלכים. זהו שכתוב (ישעיה מא)  
פקש נדף קשתו ירדפם יעבור שלום. וכלם נפלו בידיו. אבל  
בא וראה את סוד הדבר. חציף שוננים – אלו חצים ואבני  
בליסטראות. שדנה את העולמות באותם כלי הקרב שהמלך  
הפקיד בידי הגבירה. ואותם חצים של הקדוש ברוך הוא,  
ודאי שוננים בכל, מצדו של היום השני, צדו של יצחק,  
משום שממנו יוצא דין לרשעים לדון אותם. ועל זה (מה, ו)  
עמים תחתיו יפלו בל"ב. ומי הדרגה שמפילה אותם? הדרגה  
שנקראת ל"ב, שהתמנה על מעשי העולם, ודנה אותם על  
שהם אויבי המלך.

בנגד זה (שיר א) אל תראני שאני שחרחרת. מה הטעם? משום  
שהתלבשתי בדין לדון את העולם. ואמרת לבניה  
שקורבים אליה בתוך הבית, אל תראני. ודאי, אם השתדלתם  
בתורה שנתתי לכם, לא תפחדו. ואם לא תשתדלו, תגרמו לי  
שבני אמי נחרו בי, לשמר את אמות העולם בשבילכם  
שתתפזרו שם. ועל זה העירו, אם נגזר הדין על ישראל,  
הקדוש ברוך הוא מוריד אותו על שאר האמות, כשחוזרים  
ישראל בתשובה. ואם לא חוזרים, יורדים בין שאר האמות,  
ואוכלים אותם עצם ובשר. דבר אחר (מה, ו) בלב אויבי המלך  
– זה אברהם, שהתמנה מלך על העולם, וכל האמות הסבימו

מִיִּשְׂרָאֵל שֵׁבֶט מַלְכוּתָךְ: ח אֶהְבֶּתָּ צֶדֶק וְתִשְׁנֶא רָשָׁע עַל

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

עָלָיו לִהְיוֹת מֶלֶךְ עֲלֵיהֶם, בְּעֶמֶק שׁוּה. וְכָל שׁוֹנְאָיו, הַלִּילָה  
הָרַג אוֹתָם. דְּבַר אַחֵר חֲצִיף שְׁנוּנִים – שֶׁהֵם עֲתִידִים לַעֲשׂוֹת  
דִּין. עַמִּים תַּחֲתֶיךָ יָפְלוּ – אֱלוֹ שִׁבְאוֹ מִצַּד שְׂאֵר הָעַמִּים,  
תַּחֲתֶיךָ יָפְלוּ, צַד הַנֶּחֱשׁ. כְּשֹׂאוֹתָהּ הַשְׁלֵהְבֵת שֶׁל צַד צָפוֹן  
הַתַּעֲוִרָה עָלָיו, הוּא נוֹפֵל בְּעֶמֶק הַיָּם הָעֵלְיוֹן, וְנִשְׁכָּר כָּחוֹ.  
וְכִשְׁכָּחוּ נִשְׁכָּר, הִכַּח שֶׁל שְׂאֵר הָעַמִּים נִשְׁכָּר, מִשּׁוּם שֶׁהֵם  
אוֹיְבֵי הַמֶּלֶךְ. מִי הַמֶּלֶךְ? זֶה יִשְׂרָאֵל, הַמֶּלֶךְ בְּכָל.

**כְּסִיאוֹךָ אֱלֹהִים עוֹלָם וָעֶד** (מה, ו): [זוהר חדש 9' חקת (דף 90ג)] עָלֶיךָ  
אָמַר כֶּף, כְּאִשָּׁה שֶׁהַתַּעֲוִרָה לְבַעֲלָהּ, וְאוֹמֶרֶת אֶשְׁתָּךְ  
רוֹצָה לְהִתְחַבֵּר עִמָּךְ. שֶׁהִרִי אוֹתָם הָרָשָׁעִים שֶׁהִפְרִידוּ אֶת  
זְוִיגָנָם אֲבָדוֹ מִן הָעוֹלָם, וְעָשִׂיתִי בָהֶם דִּין. וְכַעַת רוֹצָה  
שִׁיתְחַבֵּר הָעוֹלָם הָאַחֲרוֹן עִם הַמָּקוֹם שֶׁנִּקְרָא וָעֶד, מִשּׁוּם  
שֶׁשֶּׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל שֵׁבֶט מַלְכוּתָךְ, שֹׂאוֹתוֹ הַדִּין שֶׁעָשָׂה כְּסִיאוֹךָ  
בְּרָשָׁעֵי הָעוֹלָם, הוּא דִּין אֱמֶת, שִׁיּוּצָא מִמָּקוֹם שֶׁנִּקְרָא יִשְׂרָאֵל,  
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים לב) צִדִּיק וְיִשְׂרָאֵל הוּא. וְהַכֶּסֶס נִקְרָא יִשְׂרָאֵל, וְעַל  
זֶה שִׁיּוּצָא מִמָּנוּ שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל זֶה נִקְרָא. דְּבַר אַחֵר שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל  
– זֶה הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, שֶׁנִּקְרָא שֶׁבֶט לְהוֹכִיחַ אֶת רָשָׁעֵי הָעוֹלָם.  
זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (בְּרַאשִׁית מט) לֹא יִסּוּר שֶׁבֶט מִיְּהוּדָה, וְכְתוּב וְקָם  
שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל. מִיִּשְׂרָאֵל – (יִשְׁעִיָּה יא) וְהוֹכִיחַ בְּמִישׁוֹר לְעִנּוֹי אֶרֶץ.  
שֶׁבֶט מַלְכוּתָךְ – עַל זֶה כְּתוּב (בְּמִדְבָר כד) וְקָם שֶׁבֶט בְּיִשְׂרָאֵל,  
לְעוֹרֵר בָּעוֹלָם. מָה הַטַּעַם? שֶׁהִרִי הוֹצִיָּאָה לָךְ בֶּן טוֹב חָכָם

בֵּן מִשְׁחָךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֶיךָ הַתָּהוּ בְּעַל הַמִּזְבֵּחַ  
וְהַתָּהוּ בְּעֵדוּת בָּרוּךְ שְׁמֵן שִׁשׁוֹן הַתָּהוּ בְּעַל הַמִּזְבֵּחַ  
וְהַתָּהוּ בְּעֵדוּת בָּרוּךְ

לְעוֹלָם. וְהִשְׁבַּח הַזֶּה מִשְׁבַּחַת הַגְּבִירָה לְמַלְךְ לְהָרִים הָרֹאשׁ  
שֶׁל יִשְׂרָאֵל עַל הַכֹּל. לֹא יִסּוּר שִׁבְט – מְשׁוּם שִׁכְתוּב (תהלים פט)  
כִּסְאוֹ בְּשִׁמְשׁ נִגְדִי.

אֲבָרְהָם אֲהִבִּי מָה הִטְעַם אֲהִבִּי מְשׁוּם שִׁכְתוּב אֶהְבֵּת צֶדֶק –  
הֵינּוּ שְׂאֵהָב לַעֲשׂוֹת צֶדֶקָה וְחֶסֶד

אֶהְבֵּת צֶדֶק וְתִשְׁנֹא רִשְׁעִי (מה, ח) [זוהר ח"א פ' לך לך (דף עז.)] בֹּא  
רֹאה, אֲבָרְהָם רָצָה לִקְרֹב אֶל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא  
וְהַתְּקַרֵּב. זֶהוּ שִׁכְתוּב (מה, ח) אֶהְבֵּת צֶדֶק וְתִשְׁנֹא רִשְׁעִי. מְשׁוּם  
שְׂאֵהָב צֶדֶק וְשִׁנְאָה רִשְׁעִי, הַתְּקַרֵּב לַצֶּדֶקָה, וְעַל זֶה כְּתוּב (ישעיה  
מא) אֲבָרְהָם אֲהִבִּי. מָה הִטְעַם אֲהִבִּי? מְשׁוּם שִׁכְתוּב אֶהְבֵּת  
צֶדֶק. הָאֶהְבָּה שְׂאֵהָב אֲבָרְהָם אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַל בְּנֵי  
דוּרוֹ, שֶׁהֵיוּ אֲבִירֵי לֵב, וְהֵם רְחוּקִים מִצֶּדֶקָה, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר.

אֶהְבֵּת צֶדֶק – אֵלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שְׂאֵהוּזִים בְּצֶדֶק

אֶהְבֵּת צֶדֶק (מה, ח) : [זוהר חדש פ' חקת (דף גז.)] מְשׁוּם שֶׁהַצֶּדֶק  
הַזֶּה, אֶהְבֵּתָךְ, הֵיא אֶהְבָּה קִטְנָה, שִׁכְתוּבָהּ בְּרוּרָה  
לְמַעַלָּה נַעֲשִׂית גְּדוּלָּה. וְאֵפֹא הוּא גַם בְּהַתְּחַבְּרוּתָהּ עִמָּה הוּא  
גְּדוּל. זֶהוּ שִׁכְתוּב (שם מה) גְּדוּל ה' וּמִהֲלָל מְאֹד בַּעֲרֵי אֱלֹהֵינוּ.  
וְעַל זֶה מוֹשְׁכֵת אוֹתוֹ הַגְּבִירָה בְּדִבְרֵי הָאֶהְבָּה הִלְלוּ. כְּנִגְדֵּי זֶה  
– (שיר א) הִגִּידָה לִי שְׂאֵהְבָה נִפְשִׁי. אֵתָה שִׁכְלָה אֶהְבֵּת נִפְשִׁי בָךְ.  
אִם לֹא תִתְחַבֵּר עִמִּי, אֵיךְ תִּרְעָה אֶת הָעוֹלָם? אֵיךְ תִּזוֹן אֶת  
נִפְשְׁךָ מִהָעֵמֶק הָעֲלִיּוֹן, אוֹתָךְ וְאֵת הָאֲחֵרִים? שְׁהִרִי אֵין

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

שורות הברכות שלמעלה אלא במקום של זכר ונקבה. שלמה אהיה כעטיה (שם). איך אהיה בבושה, כשתובעים ממני מזון בני האבות, שהם עדרי חבריך, עדר ה' ממש. משום כך אהבת צדק - זה הכסא שלך. ותשנא רשע - זה צד השפחה, שכל דבריה בחובה, ועומדת לחיב על העולם.

דבר אחר, אף על גב שהפל אחד - אהבת צדק, אלו ישראל שאחוזים בצדק הזה, והיא חלקם, שכתוב (מלאכי א) אהבתי אתכם וכו', ואהב את יעקב. לרבות הדרגה של צדק, שאחזו בה בשעה שנקרא יעקב. ותשנא רשע - זה עשו, שכל מעשיו בחובה, וצדו צד של רשע, נחש עקלתון. זהו שכתוב (שם) ואת עשו שנאתי. על בן משחך אלהים אלהיך שמן ששון (מה, ח) - זה השמן הטוב ששופע על ראשך מהצד העליון, שנקרא כך. מה זה על בן? משום שאהבת צדק. זהו שכתוב (שם קלג) הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. שבת אחים - התחברות של אח בצדק. גם - לרבות את ישראל. משום כך אמרה לו: איכה תרעה - לעצמך, איכה תרביץ - אותם העדרים הקדושים של יעקב. מחברך - אלו האבות העליונים, שהתחברו עמך בראשונה. דבר אחר, ישראל שהם אחים ורעים לו, משפיעים את השמן ששון הזה על ראשו בתפלתם. שמן ששון - אלו שנים עשר נהרות אפרסמון וכו', שמאירים בה. ואז יש שמחה בעולמות, רצון בעולמות, והרגז מסתלק מן העולם.

מַחְבְּרִיךְ: ט מור וְאַהֲלוֹת קָצִיעוֹת כָּל בְּגִדְתֶּיךָ מִן הַיְכָלִי  
שֶׁן מְנִי שְׂמֹחוֹךְ: י בְּנוֹת מַלְכִּים בִּיקְרוֹתֶיךָ נִצְבָּה שְׁגֹל

— זוהר תהלים —

מור וְאַהֲלוֹת וקציעות - בשלשֶׁת הצבעים לב"ן אד"ם ויר"ק  
מור וְאַהֲלוֹת (מה, ט): [זוהר חדש פ' חקת (דף ג.ט.)] מור - זה אברהם,  
שנקרא הר המור. וְאַהֲלוֹת - זה יעקב. קציעות - זה  
יצחק. כָּל בְּגִדְתֶּיךָ - בשלשֶׁת הצבעים הָלָלוּ, לב"ן אד"ם  
ויר"ק, השתלמו אותם לבושי הארגמן.

אין שמחה לפניו מכל מרכבותיו כְּשִׁמְחַת נִשְׁמוֹתָם שֶׁל  
הַצַּדִּיקִים שֶׁהֵם קְרוֹבִים לוֹ

מִן הַיְכָלִי שֶׁן (מה, ט) - אלו שבעה היכלות עליונים, שְׁנִשְׁמוֹת  
הַצַּדִּיקִים שְׂמֹחוֹת בָּהֶם לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאִז  
שְׂמִיחָה לִפְנֵיו. וְלָמָּה נִקְרָאוּ הַיְכָלִי שֶׁן? מִשּׁוּם שֶׁזָּכוּ בַּתּוֹרָה  
וְהַתְחַזְּקוּ בָּהּ, זָכוּ לִשְׁ"ן הַזֶּה. מְנִי שְׂמֹחוֹךְ (מה, ט), בָּמָּה  
עוֹסְקוֹת הַנִּשְׁמוֹת הָלָלוּ? הֵן עֲסוּקוֹת בַּתְּשׁוּבָה שְׁלִי לִפְנֵיךָ,  
וְאִז מְשַׁלֵּמֶת הַשְׂמִיחָה לִפְנֵיךָ, שְׂאִין שְׂמִיחָה לִפְנֵיו מִכָּל  
מַרְכָּבוֹתָיו, כְּשִׁמְחַת נִשְׁמוֹתָם שֶׁל הַצַּדִּיקִים שֶׁהֵם קְרוֹבִים לוֹ.  
דָּבָר אַחֵר מְנִי שְׂמֹחוֹךָ, וְדַאי שְׂאִין שְׂמִיחָה לִפְנֵיו כְּמוֹ הַזְמֵן  
שֶׁעָשָׂה שְׁלֹמֹה אֶת שִׁיר הַשִּׁירִים, וְשָׁבַח אֶת תְּשׁוּבַת הַגְּבִירָה  
אֶל הַמֶּלֶךְ.

בְּנוֹת מַלְכִּים בִּיקְרוֹתֶיךָ. (מה, י): [זוהר חדש פ' חקת (דף ג.ט.)] וְמָה  
אוֹמְרִים? בְּנוֹת מַלְכִּים - אֵלּוּ הַנִּשְׁמוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת,



לִימִינֶךָ בְּכַתֶּם אוֹפִיר: יֵא שְׁמַעִי בֵּת וְרֵאִי וְהִטִּי אֶנְךָ  
וְשִׁכְחִי עִמָּךְ וּבֵית אָבִיךָ: יב וַיִּתְּאוּ הַמֶּלֶךְ יַפְנֶה כִּי הוּא

זוהר תהלים

שְׁוֹדָאֵי נִקְרָאוֹת בְּנוֹת מְלָכִים, שְׁהָרִי הֵם הָיוּ מְזוּוּגֵי שֶׁל הַמֶּלֶךְ  
וְהַגְבִּירָה. בִּיקְרוּתֶיךָ - זֶה גֵּן עֵדֶן שֶׁנִּכְבְּד מִכָּל מָה שֶׁבָּרָא  
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהֵם נְטִיעוֹת יָדָיו.

נִצְבָּה שֶׁגַל לִימִינֶךָ וּגו' (מה, י), כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם קי) נֶאֱמַר ה'  
לֹאדָנִי שָׁב לִימִינִי. מִשּׁוּם כֶּךָ לְמַטָּה, נִדְבָקָה בְּאֲבָרֵהֶם,  
וּמִשּׁוּם כֶּךָ נִקְרָא אֲבָרֵהֶם אֲהָבִי, שֶׁנִּדְבָקָה בּוֹ אֲהָבָתִי וְהוֹדִיעַ  
אֶת דִּינִי לְעוֹלָם, וּבִשְׁבִילָה זָכָה לָבֶן, שְׁהָרִי ה"א נּוֹסֶפֶה עָלָיו  
מִקֵּדָם לָכֵן.

בְּכַתֶּם אוֹפִיר וּגו' (מה, י), כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה יג) וְאֵדָם מִכַּתֶּם  
אוֹפִיר. וּמַתִּי הִיא בְּכַתֶּם אוֹפִיר? כְּשֶׁמְזַדְדָּוֶת עִם  
הַמֶּלֶךְ, כְּשִׁיּוֹרֵד הַכֶּתֶר בְּדִלּוּגִים, שֶׁמֵּאִיר מִצַּד הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה,  
וְשׁוֹרָה עַל רֹאשׁ הַגְבִּירָה. וְאִזּוֹ (שם מד) כְּתִפְאֶרֶת אָדָם לְשִׁכְת  
בֵּית. שְׁהָרִי הַבֵּית שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה מִתְנַהֵּג עַל יָדָהּ. מִשּׁוּם כֶּךָ  
אֲמָרָה לוֹ, אִם לֹא תִתְחַבֵּר עִמִּי, אֵיךְ אֶהְיֶה בְּצִמְאֻן עַל אוֹתָם  
עֲדָרִים קְדוֹשִׁים שֶׁסְּמוּכִים עַל שְׁלֹחָנִי? זֶהוּ שִׁפְתוֹב (שיר א)  
שֶׁלָּמָה אֶהְיֶה כְּעִטִּיָּה עַל עֲדָרֵי חֲבֵרֶיךָ.

שְׁמַעִי בֵּת וְרֵאִי וּגו' (מה, יא): [זוהר חדש פ' חקת (דף טג.)] מִה מְשִׁיב  
לָהּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? שְׁמַעִי בֵּת וְרֵאִי. כְּנֶגֶד זֶה, (שיר  
א) אִם לֹא תִדְעִי לָךְ הִיפָּה בְּנָשִׁים צְאִי לָךְ בְּעֵקְבֵי הַצֹּאן וְרַעֲי  
אֶת גְּדִיתֶיךָ. אָמַר לָהּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: הִנֵּה לָךְ עֶצֶה

אֲנִיךָ וְהִשְׁתַּחֲוִי לוֹ: יג וּבֵת צֹר בְּמִנְחָה פָּנֶיךָ יַחֲלוּ

— זוהר תהלים —

עֲלִינָה, צֹאֵי לָךְ בַּעֲקֵבִי הַצֵּאֵן - אֵלֹהֵי הַצַּדִּיקִים הַשְּׁלָמִים  
שֶׁהִתְעַטְרְתָּ בָהֶם לְפָנַי, וְרָעִי אֶת גְּדִיתֶיךָ - אוֹתָם שְׁנַמְשְׁכִים  
אַחֲרֶיךָ. וְאוֹתָם רֹשְׁעֵי הַדּוֹר יִתְמַשְׁכְּנוּ בַחֲטָאֵיהֶם, אֵלֶּקָה אוֹתָם  
בְּרָצוּעָה, וְלֹא יוֹסִיפוּ לַחֲטֹא. וְתִשְׁמְרֵי בְנֶיךָ שֶׁהוֹלְכִים אַחֲרֶיךָ,  
שֶׁלֹּא יִתְמַשְׁכְּנוּ עֲלֵיהֶם, וְהַכֹּל בְּדִין וְנֶאֱמַת. מָה הַטַּעַם? שֶׁכָּל  
הַנְּשֻׁמוֹת הֵן לְפָנַי, וְעַל זֶה (יחזקאל יח) בֵּן לֹא יֵשֵׁא בְּעוֹן הָאָב וְאָב לֹא  
יֵשֵׁא בְּעוֹן הֶבֶן. כִּמוֹ זֶה, שְׁמַעֲי בֵּת וְרָאִי. שְׁמַעֲי, שֶׁכָּךְ תְּלוּיָהּ  
הַשְּׁמִיעָה, כְּשִׁישְׂרָאֵל חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה לְפָנַי - שְׁמַעֲי, הַכְּנִיסִי  
תְּפִלוֹתֶיהֶן לְפָנַי, שֶׁהִפְתַּח שֶׁל הַכֹּל הוּא בָךְ, הַכֹּל מִסְרָתִי בִידְךָ  
לְהַנְהִיג אֶת הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן. וְעַל כֵּן שְׁמַעֲי בֵּת וְרָאִי, מִשּׁוּם שֶׁאֵת  
הַמְּרָאָה שֶׁל הַכֹּל, אֵת נִקְרָאת בְּאֵר לְחֵי רוֹאִי. מִשּׁוּם כִּךְ יֵשׁ לָךְ לְעֵין  
כָּל יוֹם בְּמַעֲשֵׂי הָעוֹלָם, לְתַת לְאָדָם כְּפִי מַעֲשָׂיו. בֹּא וְרֹא, כְּשֶׁבָרָא  
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, הַפִּקִּיד אֶת הַיְכָלוֹ בְּיַד הַגְּבִירָה לְעֵין  
עַל הָעוֹלָם, וּכְשֶׁבָנִי הָעוֹלָם צַדִּיקִים, נוֹסֶפֶת שְׁמִיחָה לְמַעֲלָה.

וְהֵי אֲזַנְךָ (מה, יא), כְּנֶגֶד תְּפִלַּת הַכֹּל. וְכֵן עֲשֵׂתָהּ אִף הִיא מִכָּל  
הַתְּפִלוֹת, לְקֶרֶב עֲטָרָה לְצַדִּיק. מִשּׁוּם שֶׁהִרִי כָּל  
הַתְּפִלוֹת הֵן לְקֶרֶב הָעֲטָרָה לְצַדִּיק. וְשִׁכְחִי עִמָּךְ (מה, יא),  
שֶׁכְּשֶׁבָנִי לֹא הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ לָךְ לְהַבִּיא עֲלֵיהֶם  
מַכּוֹת, כִּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (ויקרא כו) וְהִכִּיתִי אֶתְכֶם גַּם אֲנִי שְׁבַע. וְעַל  
כֵּן וְשִׁכְחִי עִמָּךְ, עֲשֵׂי אוֹתָם כְּאֵלֹהֵי הַשָּׁמַיִם מִן הָעוֹלָם, עַד  
שִׁישׁוּבוֹ בְּתִשׁוּבָה לְפָנַי. וּבֵית אָבִיךָ, שֶׁהוּא אֲבִרָה, שֶׁהִיא  
בֵּיתוֹ, וְשִׁמָּה בְּכָל.

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

**וַיִּתְּאוּ הַמֶּלֶךְ יְפִיָּהּ** (מה, יב): [נזוהר חדש 9' חקת (דף סג.)] **זֶה הַמֶּלֶךְ**  
הַעֲלִיז שְׂאוֹהֵב לְדָבֵק בָּךְ וּלְהַזְדַּוֵּג עִמָּךְ זוּג עוֹלָמִים.  
וּמַתִּי? בְּשַׁעַה שְׁכָל בְּנֵי הַיֵּכָל הַמֶּלֶךְ צְדִיקִים, בְּשַׁעַה שְׂיִסְרֹת  
אוֹתָם וְהִנְהִיגָת אוֹתָם לְרִצּוֹן הַמֶּלֶךְ. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (משלי לא) מִשָּׂא  
אֲשֶׁר יִסְרֹתוּ אָמוֹ. וְזוֹ בַת שָׁבַע אִם שְׁלֵמָה, שֶׁהִנְהִיגָה אוֹתוֹ  
לְרִצּוֹן הַמֶּלֶךְ.

לְסַסְתִּי בְּרַכְבִּי פָרְעָה דְּמִיתִיךָ רַעֲיָתִי - שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן  
בְּלִבּוֹ לְהַכְנִס אַחֲרֵיהֶם לַיָּם, כְּדֵי שְׂיִשְׁבְּעוּ יִשְׂרָאֵל מִמְּמוֹנָם  
שֶׁהוֹבִילוּ לָשֵׁם עִמָּהֶם

**כִּי** הוּא אֲדִינֶיךָ (מה, יב) - כָּל כִּחֶךָ הוּא מְמַנּוּ. אֵין הַלְבָּנָה  
מְאִירָה אֶלָּא מִן הַשֶּׁמֶשׁ. שְׁמָה אֲדִנִּי, סִימֵן לִוְקַחַת  
מִבֵּית הַמֶּלֶךְ. א' מֶרֶאשׁ הַכָּל לְהַתְנַהֵּג בָּהּ, וְי' הָרֹאשׁ שֶׁל  
הַשֵּׁם הַקְדוֹשׁ, הַחֲכָמָה הַעֲלִיזוֹנָה. וְהַשְׁתַּחֲוִי לוֹ (מה, יב), כְּמוֹ  
שֶׁנֶּאֱמַר (מ"א א) וַתִּקְדּוּ בַת שָׁבַע. וְאֵז הַמֶּלֶךְ עוֹשֶׂה כָּל רְצוֹנָה.  
וְיִשְׂרָאֵל מִתְגַּבְּרִים לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, וּמְדוֹרֵם עִם הַמֶּלֶךְ וְעִם  
הַגְּבִירָה. וְאֵז שְׂאֵר הָעַמִּים נִכְנָעִים תַּחְתֵּיהֶם, וְכֻלָּם חוֹזְרִים  
לְעַבְדּוֹ אוֹתָם, מִשּׁוּם שֶׁהֵם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ. מִשּׁוּם כֶּךָ (תהלים מה)  
וּבַת צוֹר בְּמִנְחָה פָּנֶיךָ יַחֲלוּ עֲשִׂירֵי עָם. כִּנְגֵד זֶה, (שיר א)  
לְסַסְתִּי בְּרַכְבִּי פָרְעָה דְּמִיתִיךָ רַעֲיָתִי. שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן  
בְּלִבּוֹ לְהַכְנִס אַחֲרֵיהֶם לַיָּם, כְּדֵי שְׂיִשְׁבְּעוּ יִשְׂרָאֵל מִמְּמוֹנָם  
שֶׁהוֹבִילוּ לָשֵׁם עִמָּהֶם. וְהַכָּל נִטְלוּ יִשְׂרָאֵל בְּיָם שְׂכָר אוֹתָהּ  
הַעֲבוּדָה שֶׁעָבְדוּ עִמָּם.

עֲשִׂירֵי עָם: יד כָּל כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה מִמִּשְׁבְּצוֹת  
זָהָב לְבוֹשָׁה: טו לְרִקְמוֹת וְנוֹבֵל לְמֶלֶךְ בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אז ישאל יחזרו בתשובה שלמה – משום שנראה באותם  
צרות רבות שבאות עליהם כמי שנשפך זכרונם למעלה

ובת צר וגו' (מה, יג): [זוהר חדש פ' חקת (דף ג.ט.)] כמו כן לעתיד  
לבא, ובת צר – זה צדו של עשו ושאר העמים שהציקו  
לישראל, ועד עתה היו מציקים להם בחטאייהם, כמו שנאמר  
(ישעיה נט) כי יבוא כנהר צר רוח ה' נססה בו. אז ישראל יחזרו  
בתשובה שלמה לפני הקדוש ברוך הוא, שנראה באותם צרות  
רבות שבאות עליהם כמי שנשפך זכרונם למעלה. וכשם  
חוזרים בתשובה בלב שלם, ככתוב (דברים ד) בצר לך ומצאוך  
וגו', ושבת עד ה' אלהיך. וישוב המלך לבית הגבירה לפיסה.  
ועל זה (ישעיה נט) ובא לציון גואל, זה המלך שבא לבית  
הגבירה. משום שביתה כלם שלמים לפניו, בא להקיימה  
מהעפר. במנחה פניך יחלו עשירי עם (מה, יג), משום שאת (מה,  
יד) כבודה בת מלך פנימה. ומהו כבודה? כבוד ה'. וזו הבת  
מאותו המלך שהיא פנימה ודאי. וזו האם העליונה, שהיא  
הפנים של הכל, והיא מעוררת חרות ומנוחה על בניה.

בימי המשיח תתחדש דעת בעולם ותואר התורה לפני הכל  
ממשבצות זהב לבושה (מה, יד): [זוהר חדש פ' חקת (דף ג.ט.)] כנגד  
זה אמר שלמה (שיר א) נאוו לחיך בתרים צוארך  
בחרוזים. לחיך – פעמים, לזמן שהוא ולעתיד לבא. בתרים

רַעוּתִיהָ מוֹבָאוֹת לָךְ: מִן הַיּוֹבֵלָנָה בְּשִׁמְחַת וָגִיל תִּבְאִינָה  
בְּהִיבֵל מֶלֶךְ: י' תַּחַת אֲבֹתֶיךָ יִהְיוּ בְּנֶיךָ תִּשְׁיַתְמוּ  
לְשָׂרִים בְּכָל הָאָרֶץ: יח אֲזַכֵּירָה שְׁמֶךָ בְּכָל יוֹם וָדָר עַל  
בֵּין עַמִּים יִחוּדְךָ לְעָלָם וָעַד:

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

— שְׁנֵי תוֹרִים וְדָאִי. מִשּׁוּם שְׂבִימִי הַמְּשִׁיחַ תַּתְּחַדֵּשׁ דַּעַת  
בְּעוֹלָם, וְתוֹאֵר הַתּוֹרָה לִפְנֵי הַכֹּל, מִשּׁוּם שֶׁכָּתוּב (ירמיה לא) כִּי  
כּוֹלָם יִדְעוּ אוֹתִי לְמַקְטָנָם וְעַד גְּדוּלָם. וְעַל זֶה מִמְּשַׁבְּצוֹת זָהָב  
לְבוּשָׁה, זֶה צַד הַצָּפוֹן, שֶׁהַתְּלַבְּשָׁה בּוֹ לַעֲשׂוֹת נִקְמוֹת בְּאוֹתָם  
שֶׁהִצִּיקוּ לְבִנְיָהּ. וְעַל זֶה קוֹרְאִים לוֹ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, וְדוֹר וְדָאִי  
הוּא. וְאִזּוּ מִתְעוֹרֵר בְּעוֹלָם. מַה כָּתוּב לְמַעְלָה? (תהלים מד) כִּי  
שָׁחָה לְעַפָּר נַפְשִׁנוּ כו', קוּמָה עֲזָרְתָה לָנוּ. מַה זֶה קוּמָה?  
מִשּׁוּם שֶׁעַד עַתָּה הִיא נּוֹפֶלֶת. כָּעֵת קוּמָה עֲזָרְתָה לָנוּ, שֶׁנִּדְבֵּק  
הַמֶּלֶךְ עִם הַגְּבִירָה. וּפָדָנוּ לְמַעַן חֲסֹדְךָ – זֶה אֲבָרָהֶם, הַיְמִין,  
שֶׁלֹּא תִהְיֶה לְאַחֹר. שְׁמִשּׁוּם כֵּךְ אָמַר (תהלים י) הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ  
וְעֲנֵנִי. מִשּׁוּם כֵּךְ, מִמְּשַׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה.

**בְּשִׁבְלִיהָ עוֹמֶדֶת הָאָרֶץ מוֹתִי בְּשַׁעָה שְׁנֹאֲחֶזֶת בְּמִשְׁפָּט**

**כָּל כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה** (מה, יד): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רלז.)]  
רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים מה) **כָּל כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ**  
**פְּנִימָה**. כָּל כְּבוֹדָה – זֶה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. כְּבוֹדָה – מִשּׁוּם שֶׁהוּא  
כְּבוֹד, זֶה עַל זֶה. זֶה זָכַר וְזוֹ נִקְבָּה [זו נקבה], וְנִקְרְאָת כְּבוֹדָה.  
**בַּת מֶלֶךְ** – הִינֵנוּ בַּת שָׁבַע, בַּת קוֹל שֶׁהוּא קוֹל גְּדוֹל, וְזֶהוּ

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

מֶלֶךְ הָעֲלִיּוֹן. פְּנִימָה - מִשּׁוֹם שֵׁשׁ מֶלֶךְ שְׁאִינוּ לִפְנֵים  
כְּמוֹתוֹ, וְזוֹ כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ. מִמְּשַׁבְצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה,  
מִשּׁוֹם שֶׁהִתְלַבְּשָׁה וְנֶאֱחָזָה בַּגְּבוּרָה עֲלִיּוֹנָה, וְגַם זֶה נִקְרָא  
מֶלֶךְ, וּבִשְׂבִילָה עוֹמֶדֶת הָאָרֶץ, מִתִּי? בְּשַׁעַת שְׁנֵאֲחֻזָּת  
בְּמִשְׁפָּט, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר (מִשְׁלִי כֹט) מֶלֶךְ בְּמִשְׁפָּט יַעֲמִיד אָרֶץ.  
וְלִזוֹ קוֹרְאִים מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם, וְיִהְיֶה נֶאֱחָז בָּהּ, וְיִרְשׁ  
הַמַּלְכוּת שְׁבָאָרֶץ.

מִשּׁוֹם כֶּךָ עַל הַכֶּסֶּף הַזֶּה דְּמוּת שֶׁל אָדָם עוֹמֶדֶת עָלָיו  
וְהֵינּוּ מִשָּׁה

**בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ רַעוּתֶיהָ מוֹכָאוֹת לָךְ** (מִה, טו): [זוהר  
שְׁמוֹת פ' פקודי (דף רלח.)] וַיְבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל  
מֹשֶׁה וְגו'. כְּתוּב (יחזקאל א) וּמִמַּעַל לָרִקְעַ, זֶהוּ הָרִקְעַ  
שְׁעוֹמֵד עַל אַרְבַּע חִיּוֹת, שֶׁכְּשֶׁמִּתְעַלּוֹת בְּתוֹךְ אֲוִיר אֶחָד  
שְׂמִכָּה בָּהֶן, אֵינָן זוֹקְפוֹת רֹאשׁ לְהִסְתַּכֵּל לְמַעְלָה. מִשּׁוֹם  
שְׂאוֹתָהּ רוּחַ חַיָּה מְכָה בְּכֻלָּן, וּבְאוֹתָהּ רוּחַ כָּלֵן מִתְעַלּוֹת,  
שֶׁכְּתוּב וּבִהֲנִשָּׂא הַחִיּוֹת מֵעַל הָאָרֶץ יִנָּשְׂאוּ הָאוֹפָנִים  
לְעֻמָּתָם. וְכְּתוּב כִּי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוֹפָנִים. לָמָּה מִתְעַלּוֹת?  
אֵלָּא כְּשֶׁמִּכָּה אוֹתוֹ אֲוִיר עֲלִיהֶן, הוּא מַעְלָה אֶת אוֹתָן  
אַרְבַּע שְׁתַּחֲת הַחַיָּה הַזֹּאת, וְהֵן מַעְלּוֹת אוֹתָהּ לְמַעְלָה, עַד  
שֶׁמִּבִּיאוֹת אוֹתָהּ לִזְהַר הָעֲלִיּוֹן, וְהֵינּוּ סוּד הַכְּתוּב, (מִה,  
טו) בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ רַעוּתֶיהָ מוֹכָאוֹת לָךְ. מִשּׁוֹם שְׂאֲרַבַּע  
הִלָּלוּ נִקְרְאוֹת כֶּךָ, וְלֹא זֶה מִהַחַיָּה הַזֹּאת, שֶׁהִיא כֶּסֶף,  
לְעוֹלָמִים. וּמַעְלּוֹת אוֹתָהּ מִמַּטָּה לְמַעְלָה לְהִתְקִין כֶּסֶף

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

כָּלִפִּי מַעֲלָה. וְסוּד זֶה - (בראשית ז) וַיֵּשְׂאוּ אֶת הַתִּבָּה וַתָּרֶם מֵעַל הָאָרֶץ. וּכְשֶׁמִּתְעַלָּה לְמַעֲלָה וְאֵלֶּה מַעֲלֹת אוֹתָהּ, אֲזַכָּתוּב, וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מִשָּׁה. וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר מוֹבָאוֹת לָךְ, וּכְתוּב וַיֵּשְׂאוּ אֶת הַתִּבָּה. אֶל מִשָּׁה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר דְּמוֹת כְּמֵרְאָה אָדָם עָלָיו מְלֻמַּעֲלָה, וְהֵינּוּ סוּד שֶׁל אָדָם. וּמִנֵּין לָנוּ שֶׁנֶּקְרָא אָדָם? שֶׁכְּתוּב (שם) (ו) לֹא יִדּוֹן רוּחִי בְּאָדָם לְעֵלָם בְּשֶׁגֶם הוּא בָשׂוּר, וְהֵינּוּ מִשָּׁה. וּמִשּׁוּם כֵּן עַל הַכֶּסֶּא הַזֶּה דְּמוֹת שֶׁל אָדָם עוֹמֶדֶת עָלָיו, וְהֵינּוּ מִשָּׁה. וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן - אֵלּוּ אַרְבַּע הַחִיּוֹת כְּשֶׁעוֹלֹת, כְּפִי שֶׁאֲמַרְנוּ.

לְרִקְמוֹת וּגו' (מה, טו): [זוהר חדש פ' חקת (דף ג.ס.)] אֵלּוּ לְבוּשֵׁי כְבוֹד, שֶׁהֵם רִקְמוּמִים לְמִקְדָּשׁ. וְכָל הַבְּגָדִים שֶׁעֲתִיד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְלַבֵּשׁ, לָתֵת נִקְמָה בְּאֶדּוֹם. תוֹכֵל לְמַלֵּךְ - זֶה הַכֶּלֶה הַמְּלִבִּישָׁה אוֹתוֹ. מִי גֵרָם כָּל זֶה? מִשּׁוּם שֶׁיִּשְׂרָאֵל לֹא הִתְעַרְבוּ בַּעַד שֶׁל עֲשׂוֹ, כָּל אֵלּוּ עֲתִידִים לִרְאוֹת בְּכְבוֹד שֶׁל צִיּוֹן.

בְּנִגְדָּה זֶה, תוֹרֵי זֶהב נַעֲשֶׂה לָךְ. תוֹרֵי - שְׁנַיִם. רָמַז לַתּוֹרָה שֶׁנִּתְּנָה בִּימֵי פְרָעָה, וְרָמַז לְדַעַת שֶׁתִּתְחַדֵּשׁ בִּימֹת הַמִּשְׁתִּית. עִם נִקְדּוֹת הַכֶּסֶף - שֵׁם (הושע ג) בְּחִמְשָׁה עָשׂוֹר כֶּסֶף, וְכֶאֱנָן (שיר ח) אִם חוֹמָה הִיא נִבְנָה עָלֶיהָ טִירַת כֶּסֶף. וְדֹאֵי שֶׁמִּצַּד שֶׁל אֲבִרָהֶם בָּאָה זֶה לָהֶם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (ויקרא כו) וְאָף אֶת בְּרִיתִי אֲבִרָהֶם אֲזָכֹר וְהָאָרֶץ אֲזָכֹר.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

תובלנה בשמחות וגיל - שתי שמחות למעלה ולמטה  
**תובלנה בשמחות וגיל** (מה, טז): [זוהר חדש פ' חקת (דף גט.)] שתי  
 שמחות, למעלה ולמטה. למעלה - שהשם הקדוש  
 והפסא נשלמים, כשיאבד יודע ציד מן העולם וזכרונו לא  
 יזכר לעולמים. למטה - ישראל בני הקדוש ברוך הוא,  
 ברחמים עליונים מרים דגלם על הכל. ועל זה מובאות לך,  
 כמו שנאמר (ישעיה טו) והביאו את כל אחיכם מן הגוים מנחה  
 לה'. ועל זה כתוב תבאינה בהיכל מלך.

**יהיו בניך - שכלם באהבה יתגברו על התורה**

**תחת אבתיך יהיו בניך** (מה, יז): [זוהר חדש פ' חקת (דף גט.)] אמר  
 לה הקדוש ברוך הוא לכנסת ישראל: תחת אבתיך,  
 אותם האבות העליונים שהודיעו אותך בעולם ותקנו אותך  
 - על הכל יהיו בניך. תשיתמו לשרים, את אותם האבות  
 העליונים, שכתוב בהם (במדבר כא) באר חפרוה שרים, שתקנו  
 אותך בכל, והכל לבאר הזו. כנסת ישראל נקראת. דבר אחר,  
 (מה, יז) תחת אבתיך יהיו בניך - שכלם באהבה, כאותם דור  
 המדבר, כאותם שנקראים דור דעה. יהיו בניך - שכלם  
 באהבה יתגברו על התורה. כנגד זה כתוב (שיר א) עד שהמלך  
 במסבו נרדי נתן ריחו. שהקדימו עשיה לשמיעה, אף כאן  
 בניך ישתלמו כמותם.

**בזמן שהשופר הגדול ההוא יוציא הכל לחרות**

**אזכירה שמה בכל דר ודר** (מה, יח): [זוהר חדש פ' חקת (דף גט.)]

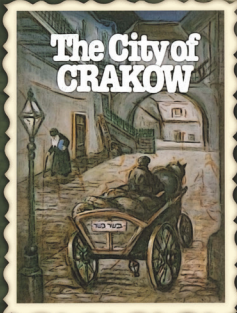


== זוהר תהלים ==

מִהֲדוֹר הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהֲדוֹר וְהַחֲרוֹת תְּלוּיִים בּוֹ לִכְל. בְּזִמָּן  
שֶׁהַשּׁוֹפֵר הִגְדּוֹל הֵהָא יוֹצֵא הַכֹּל לְחֲרוֹת, אָזִי עַמִּים יִהְיוּ  
לְעוֹלָם וָעֶד, שְׁלֹא יִפְרֹד עוֹלָם מְוָעַד, וְנִוָּעַד מְעוֹלָם. כִּנְגַד זֶה,  
צָרוֹר הַמֶּר דּוֹדִי לִי בֵין שְׂדֵי יִלִּין. עַד כָּאֵן נִתְּנָה לוֹ רִשּׁוֹת  
לְגָלוֹת. בָּא שְׁלֹמָה וְהִשְׁתַּלֵּם בְּכֹל, וְהִשְׁלִים הַכֹּל, וְהִכְלִיל  
בְּאוֹתָן הַתְּשַׁבְּחוֹת חֻכְמָה עֲלִיוֹנָה, הַקִּיּוֹם שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת,  
שֶׁעֲתִיד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְגַלּוּתָהּ לְבָנָיו בְּזִמָּן שֶׁתִּתְעוֹרֵר  
הַדַּעַת בְּעוֹלָם. כְּשֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יִשְׁגִּי דְּבָקוֹת  
בַּחֻכְמָה הָעֲלִיוֹנָה, סוֹד שְׁמוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְזֶהוּ  
הַטּוֹב שָׂאִין לוֹ הַפִּסְקָה כָּלָל, לְעוֹלָם וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.

## בעיר קראקא

**ספר מופיע**  
הארכיון הלאומי של העיר קראקא  
יבין את ספר "העיר קראקא"  
בעל מחבר "ספר העיר קראקא"



**The City of  
CRAKOW**

### אלפי אלפים בעיר תשובה

**על ידי הצדק מונה הדין הנדון**  
**ובי אמוני יצחק שליט א. כידור**

כח בחירה בחשובה של רב אמוני יצחק שליט א. כידור  
על ידי הספר הנדון מונה הדין הנדון  
שכאילו שפחות בשנים בחירות וטובות וכל זה וכל  
החן המורה אמוני א. כידור

רב שפיר שבת שוש  
העיר קראקא יבין את ספר "העיר קראקא"  
בעל מחבר "ספר העיר קראקא"

לכבוד הרב הראשי המדובר סגן שליט א.

באשר לזה יבין את ספר "העיר קראקא" על ידי רב אמוני יצחק שליט א. כידור  
כח בחירה בחשובה של רב אמוני יצחק שליט א. כידור  
על ידי הספר הנדון מונה הדין הנדון  
שכאילו שפחות בשנים בחירות וטובות וכל זה וכל  
החן המורה אמוני א. כידור

רב שפיר שבת שוש  
העיר קראקא יבין את ספר "העיר קראקא"  
בעל מחבר "ספר העיר קראקא"

**מז** « לִמְנַצַּח לִבִּי קָרָח עַל עֲלֻמוֹת יִשְׂרָאֵל: ב' אֱלֹהִים  
לָנוּ מִחֶסֶד וְעֵז עֲזָרָה בַּצָּרוֹת נִמְצָא מֵאִד: »

\_\_\_\_\_ **שימוש תהלים** \_\_\_\_\_

**אם אדם שונה לאשתו**

**למנוצה לבני קרח...** אלהים לנו מחסה וגו' (מו, א): [שימוש תהלים לפרק מו]. אם אדם שונא לאשתו יתפלל ויאמר אותו עם שם שלו על שמן זית ותמשח ממנו האשה. השם שלו אדי"ה. א' מן "אלקים לנו, ד' מן "נמצא מאד, י' מן "י-הוה צבאות, ה' מן "סלה.

זוהר תהלים

כָּל אוֹתָם שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת שֶׁאָמַר דָּוִד וְכָל אוֹתָם שֶׁהָיוּ עִמּוֹ  
כֻּלָּם הָיוּ בִסּוּד עֲלִיּוֹן בִּסּוּד הַחֲכָמָה

לְמַנְצַח לְבַנֵּי קִרְחַ עַל עֲלָמוֹת שִׁיר וְגו' (מו, א) : [וזה ח"א פ' ויצא (דף קנח:)] בֹּא רֵאה, כְּתוּב וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶל רַחֵל וְגו'.

פָּתַח וְאָמַר, (תהלים מו) לְמַנְצָה לְבְנֵי קִרְחַ עַל עֲלָמוֹת שִׁיר. בַּפָּסוּק הַזֶּה יֵשׁ לְהַסְתַּכֵּל שֶׁהוּא סוּד שֶׁל חֲכָמָה, וְכָל הַשִּׁירִים וְהַתִּשְׁבָּחוֹת הָלְלוּ שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים בְּנֵי קִרְחַ, כָּלֵם מַחֲדָשִׁים הֵם אוֹתָם שִׁירִים וְתִשְׁבָּחוֹת שֶׁהָיוּ מְלַפְּנִים, וְכֵן כָּל אוֹתָם שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת שָׁאֵמַר דָּוִד וְכָל אוֹתָם שֶׁהָיוּ עִמּוֹ, כָּלֵם הָיוּ בְּסוּד הָעֵלְיוֹן, בְּסוּד הַחֲכָמָה. בֹּא רְאֵה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עָשָׂה אֶת הָעוֹלָם הַתַּחֲתוֹן כְּמוֹ הָעוֹלָם הָעֵלְיוֹן, וְכָל אוֹתָם הַסְּדָרִים שֶׁסִּדְּרוּ דָּוִד וּשְׁלֹמֹה בָּנוּ וְכָל אוֹתָם נִבְיְאֵי הָאֱמֶת - כָּלֵם סִדְּרוּ כְּמוֹ שְׁלֹמֶעֱלָה. בֹּא רְאֵה, כְּמוֹ שֵׁשׁ מִשְׁמְרוֹת בְּאֶרֶץ - כֶּךָ גַּם בְּרַקִּיעַ שְׂמֹזְמָרִים לְרַבּוֹנָם וְאוֹמְרִים תְּמִיד שִׁירָה, וְכָלֵם

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

עומדים אלו כנגד אלו, והכל בסדרים של שירות ותשבחות, והרי פרשוק החברים.

**עלמות שיר**, מה זה עלמות שיר? אלא כמו שנאמר (שיר ו) ששים המה מלכות ושמונים פילגשים ועלמות אין מספר. מה זה ועלמות אין מספר? כמו שנאמר ה'יש מספר לגודליו. ומשום שאין להם חשבון, כתוב ועלמות אין מספר. וכלם שורות שורות, מקיפים סדרים, אלו כנגד אלו, לומר ולשבח את רבונם, ואלו הם עלמות שיר. ומשום שיש עלמות שאין מזמרות כמו אלו, אלו נקראות עלמות שיר.

**כל דברי אדם שהם בנסתר הברכות שורות עליו**

**על עלמות שיר וגו'** (מו, א): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רכ"ז:)] וסוד למדנו, הקדוש ברוך הוא נסתר וגלוי. גלוי הוא בית דין שלמטה. נסתר הוא המקום שכל הברכות יוצאות משם. משום כך, כל דברי אדם שהם בנסתר, הברכות שורות עליו. וכל אותם שבגלוי, אותו מקום של בית דין שורה עליו, משום שהוא מקום בגלוי. והכל הוא בסוד עליון כמו שלמעלה. עד שהמלך במסבו (שירא), באותה חבורת ותפנוק של העדן העליון, (הרי בארנו שזה) באותו שביל נסתר וגנוז ולא ידוע, ומתמלא ממנו, ויוצאים בנחלים ידועים. נרדי נתן ריחו – זה הים האחרון שבפרא את העולם התחתון כמו שלמעלה, ומעלה ריח טוב עליון לשלט ולעשות, ויכול ושולט ומאיר באור עליון.

ג על פן לא נִירָא בְּהָמִיר אֶרֶץ וּבְכַזוּט הָרִים בְּלֵב יָמִים:  
 ד יִחַמוּ יִחַמְרוּ מִיָּמִיו יִרְעֵשׂוּ הָרִים בְּגִאֲוָתוֹ סֶלָה: ה נָהָר  
 פִּלְגִּיזוּ יִשְׁמְחוּ עִיר אֱלֹהִים <sup>הַתְּהֵא בְּעַל חִסְדֹת</sup> קָדֵשׁ מִשְׁפְּנֵי עֲלִיזָן:  
 ו אֱלֹהִים <sup>הַתְּהֵא בְּעַל חִסְדֹת</sup> בְּקִרְבָּה בֵּל תַּמּוּט יַעֲזֹרָה אֱלֹהִים <sup>הַתְּהֵא בְּעַל חִסְדֹת</sup>  
 לַפְּנוֹת בְּקָר: ז הָמוּ גִזִּים מָטוּ מִמְּלָכוֹת נָתַן בְּקִלּוֹ תַּמּוּג  
 אֶרֶץ: ח יִהְיוּ <sup>אֱלֹהֵי הַתְּהֵא</sup> צְבָאוֹת עֲמָנִי מִשְׁנֵב לָנוּ אֱלֹהֵי  
 יַעֲקֹב סֶלָה: ט לָבוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת יִהְיוּ <sup>הַתְּהֵא בְּעַל חִסְדֹת</sup>  
 אֲשֶׁר שָׁם שְ�מוֹת בְּאֶרֶץ: י מִשְׁבִּית מְלָחְמוֹת עַד קֶצֶה

===== זוהר תהלים =====

בא וראה, בשעה שהנרד הזה העלה ריח למעלה, אז  
 החביבות נקשרה, ועולה הנרד הזה להאחז למעלה,  
 וכל המרכבות הקדושות, כלן מעלות ריחות להתעטר  
 למעלה. כל אותן מרכבות נקראות עלמות שיר, כמו שנאמר  
 (תהלים מז) על עלמות שיר, והרי פרשוה. מה זה עלמות שיר?  
 אלא כמו שנאמר (שיר ו) ועלמות אין מספר. מה זה ועלמות  
 אין מספר? כמו שנאמר (איוב כה) הִישׁ מִסְפָּר לִגְדוּדָיו. ומשום  
 שאין להם חשבון, כתוב ועלמות אין מספר.

אשר שם שמות בארץ - בצדיקים השם שלהם גורם לטוב  
 ברשעים השם שלהם גורם לרע

לָבוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁם שְ�מוֹת בְּאֶרֶץ (מו, ט): [זוהר  
 ח"א פ' בראשית (דף נח:)] רבי יהודה פתח, (תהלים מו) לָבוּ חֲזוּ  
 מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁם שְ�מוֹת בְּאֶרֶץ. פסוק זה הקימוהו

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

וְנִתְבָּאָר. אָבֵל לְכוּ חֲזוּ וְגו' [מה זה חזו? כמו שנאמר (ישעיה כא) חזות קשה הגד לי, במעשי הקדוש ברוך הוא נגלתה נבואה עליונה לבני אדם, אשר שם שמות בארץ שמות ודאי, שהרי השם גורם לכל] וְהוּא לְשׁוֹן שְׁמֻחוֹ. שְׁאֵלֵנוּ הָיוּ מַפְעֻלוֹת יו"ד ה"א וְא"ו ה"א - שֵׁם קִיּוֹם בְּאֶרֶץ, אָבֵל מְשׁוֹם שֶׁהָיוּ מַפְעֻלוֹת הַשֵּׁם שֶׁל אֱלֹהִים - שֵׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ. אָמַר לוֹ רַבִּי חֲזִיָּא, כָּעֵת הַתְּעוּרָרֶת לָזֶה? לֹא כֶּף אֲנִי אִמְרָתִי לוֹ, מְשׁוֹם שֶׁבִּין שֵׁם זֶה וּבֵין שֵׁם זֶה הַכֹּל הוּא שְׁבַח. אָבֵל אֲנִי אִמְרָתִי לוֹ כְּמוֹ שֶׁהֵעִירוּ הַחֲבֵרִים שֵׁשׁ שְׁמוֹת. שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ, שְׁמוֹת מְשֵׁשׁ [שם בארץ, ולמה? בשביל להשתמש בהם העולם ולהיות קיום בעולם].

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, הַכֹּל הוּא, וְאָפְלוּ מֶה שֶׁאָמַר רַבִּי יְהוּדָה - יִפֶּה אָמַר. שְׁאֵלֵנוּ הָעוֹלָם יִהְיֶה בְּשֵׁם הַרְחָמִים, יִתְקַיֵּם הָעוֹלָם. אָבֵל מְשׁוֹם שֶׁהָעוֹלָם נִבְרָא עַל דִּין וְעוֹמֵד עַל דִּין, שֵׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ, וְיִפֶּה הוּא, שְׁאֵלְמָלָא כֶּף לֹא יוֹכֵל הָעוֹלָם לְהִתְקַיֵּם מִלִּפְנֵי חֲטָאֵי בְּנֵי הָאָדָם. בֹּא רֵאֶה, כְּשֶׁנּוֹלֵד נֶחַם קָרָא לוֹ עַל שֵׁם שֶׁל נְחֻמָּה [נח נוח לו, נוח לעולם, נוח לאבות, נוח לבנים, נוח לעליונים, נוח לתחתונים, נוח לעולם הזה, נוח לעולם הבא] וְשִׁיחִיהָ [ולהיות] הַשֵּׁם גּוֹרֵם. אָבֵל לְגַבִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא כֶּף. נֶחַם בְּהַפּוֹךְ אוֹתִיּוֹת - ח"ן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְנֶחַם מִצָּא חֵן. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, חֵן הֵינוּ נֶחַם. בְּצַדִּיקִים, הַשֵּׁם שֶׁלָּהֶם גּוֹרֵם לְטוֹב. בְּרָשָׁעִים, הַשֵּׁם שֶׁלָּהֶם גּוֹרֵם לָרַע. בְּנֶחַם כְּתוּב וְנֶחַם מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי ה'. בְּעַר בְּכוֹר יְהוּדָה הִתְהַפְּכוּ אוֹתִיּוֹתָיו לָרַע. ע"ר ר"ע. רַע בְּעֵינֵי ה'.

הָאֲרֵץ קָשָׁת יִשְׁבֵּר וְקָצִין חֲנִית עֲגָלוֹת יִשְׂרָאֵל בְּאִישׁ:  
 יֵאָהֲרָפוּ וְיָדְעוּ כִּי אֲנֹכִי אֱלֹהִים <sup>הַתְּהִי כֵּל הַחַיִּים</sup> אֲרוֹם בְּגוֹיִם אֲרוֹם <sup>וּבְעַל הַחַיִּים מֵלֶכֶת</sup>

— זוהר תהלים —

אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ - הַשֵּׁם גּוֹרֵם לְכָל

לָכֵן חָזוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ (מו, ט): [זוהר  
 ח"א פ' נח (דף טו.)] רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח, (תהלים מו) לָכֵן חָזוּ  
 מַפְעָלוֹת ה' אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ. הַפְּסוּק הַזֶּה הָרִי נִתְבָּאֵר,  
 וּבִאֲרוּהוּ. אֲבָל לָכֵן חָזוּ, מֵה זֶה חָזוּ? כִּמּוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה כא)  
 חֲזוֹת קָשָׁה הָגַד לִי. בְּמַעֲשָׂיו שֶׁהִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה  
 מִתְגַּלֶּה נְבוּאָה עֲלִיּוֹנָה לְבְנֵי אָדָם. אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת - שְׁמוֹת  
 וְדָאִי, שֶׁהָרִי הַשֵּׁם גּוֹרֵם לְכָל.

בְּרַקִּיעַ יֵשׁ שְׁמוֹת קְדוּשִׁים וּבְאֶרֶץ יֵשׁ שְׁמוֹת קְדוּשִׁים

לָכֵן חָזוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ (מו, ט): [זוהר  
 ח"א פ' שמות (דף ה.)] רַבִּי אֲבָא פְּתַח וְאָמַר, (תהלים מו) לָכֵן חָזוּ  
 מַפְעָלוֹת יי אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ, אֵל תִּקְרִי שְׁמוֹת אֱלֹא  
 שְׁמוֹת. וְהוֹלֵךְ זֶה כְּזֶה, שֶׁאָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, כִּמּוֹ בְּרַקִּיעַ עֹשֶׂה  
 הִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאֶרֶץ. בְּרַקִּיעַ יֵשׁ שְׁמוֹת קְדוּשִׁים, וּבְאֶרֶץ  
 יֵשׁ שְׁמוֹת קְדוּשִׁים.

וְדָאִי הִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה בְּבִצְלָאֵל לַעֲבֹדֶת הַמִּשְׁכָּן יוֹתֵר  
 מִכָּל יִשְׂרָאֵל לָמָּה? אָמַר לוֹ הַשֵּׁם גּוֹרֵם

אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ (מו, ט): [זוהר ח"א פ' פקודי (דף רכ"ג.)] רַבִּי  
 יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאִי

בְּאַרְץ: יב יְהוֹאָחָז <sup>הַמֶּלֶךְ הַיְּהוּדִי</sup> צָבָאוֹת עָמְנוּ מִשְׁנֵב לָנוּ אֱלֹהֵי  
 יַעֲקֹב סֵלָה: <sup>הַתְּהִיָּה בְּעַל הַחַיִּימוֹת  
 בְּעַל הַבְּחִינֹת בְּרוֹם</sup>

זוהר תהלים

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה בְּבִצְלָאֵל לַעֲבֹדֶת הַמִּשְׁכָּן יוֹתֵר  
 מִכָּל יִשְׂרָאֵל. לָמָּה? אָמַר לוֹ, הַשֵּׁם גּוֹרֵם, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ,  
 שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שָׁם שְׁמוֹת בְּאַרְץ לְהִתְעַטֵּר (לעוֹרֵר) בָּהֶם  
 וּלְעֲשׂוֹת בָּהֶם מַעֲשֵׂה בַעוֹלָם. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (תהלים מו) אֲשֶׁר שָׁם  
 שְׁמוֹת בְּאַרְץ. אָמַר לוֹ, סוּד הוּא כָּאֵן. יְהוּדָה הִיא מִצֵּד  
 הַשְּׂמָאל, וְחֹזֵר וְנִדְבֵק בִּימִין, וְעַל זֶה בִּצֵּד זֶה נַעֲשֶׂה הַמִּשְׁכָּן.  
 הַתְּחִיל מִצֵּד שְׂמָאל, וְנִדְבֵק בִּצֵּד יָמִין, וְאַחֵר כִּף נִכְלָל זֶה בְּזֶה  
 וְנַעֲשֶׂה הַכֹּל יָמִין. כְּמוֹ כֵּן הַתּוֹרָה מִתְּחִילָה מִשְּׂמָאל וְנִדְבֵקֶת  
 בִּימִין, וְנִכְלָל זֶה בְּזֶה וְנַעֲשֶׂה הַכֹּל יָמִין. רְאוּבֵן הַתְּחִיל מִיָּמִין  
 וְסֻטָּה לְשְׂמָאל, וְנִסְעָנוּ עִמּוֹ שָׂאֵר הַשְּׁבִטִים שֶׁהֵם שְׂמָאל, מִשּׁוּם  
 שֶׁהַתְּחִיל מִיָּמִין וְסֻטָּה לְשְׂמָאל. יְהוּדָה הַתְּחִיל מִשְּׂמָאל וְסֻטָּה  
 לְיָמִין. הַתְּחִיל מִשְּׂמָאל, מִשּׁוּם שֶׁבֶּא מִצֵּד שְׂמָאל, וְנִדְבֵק  
 בִּימִין, וְהַמִּשְׁכָּן נַעֲשֶׂה בִּצֵּד הַזֶּה. הַתְּחִיל מִצֵּד שְׂמָאל וְנִדְבֵק  
 בִּצֵּד יָמִין. וְעַל זֶה בְּבִצְלָאֵל, שֶׁבֶּא מִהֲצֵד שְׁלוֹ, עָשָׂה אֵת  
 הַמִּשְׁכָּן וְהַתְּתַקֵּן אֲצִלוֹ. וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רָצָה  
 בּוֹ, וּבִרְר אוֹתוֹ מִכָּלֶם לַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה. וְנָתַן לוֹ חֻכְמָה וְתִבְנוּנָה  
 וְדַעַת, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוָה, מִשּׁוּם שֶׁעִמּוֹ הִיא בְּרֹאשׁוֹנָה הַשְּׁכָל  
 הַלֵּב, שְׂכָתוֹב (שְׁמוֹת לא) וּבְלֵב כָּל חֻכֵּם לֵב נָתַתִּי חֻכְמָה. מִשּׁוּם  
 שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא נֹתֵן חֻכְמָה אֶלָּא לְמִי שִׁישׁ בּוֹ חֻכְמָה,  
 וּפִרְשׁוּהָ הַחֲבָרִים וְנִתְבָּאֵר, וְכֵן כְּמוֹ כֵּן בְּבִצְלָאֵל. רַבִּי שְׁמַעוֹן

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ————— ❧

אמר, בצלאל - שמו גרם לו, ועל חכמתו נקרא כך, וסוד המלה בצלאל - בצל אל.

לכו מראש העולם עד סופו ותמצאו את מעשי הקב"ה כמעשיו בראש העולם כך מעשיו בסוף העולם מביא דירים לעולם

לכו חזו מפעלות אלהים אשר שם שמות בארץ (מו, ט): [זוהר

חדש פ' בראשית (דף ט"ו:)] ויאמר אלהים יקוו המים וגו',

רבתינו פתחו בפסוק הזה (תהלים מו ט) לכו חזו מפעלות אלהים אשר שם שמות בארץ. אמר רבי אבא, בא וראה שלא כמדת הקדוש ברוך הוא מדת בשר ודם. מדת בשר ודם, מעשיו מבלימים אותו, אבל הקדוש ברוך הוא מבלה את מעשיו. והינו מה שאמרה חנה, אין קדוש כה' כי אין בלתך. מהו כי אין בלתך? אל תקרי בלתך אלא בלותך. כך הוא כתוב, לכו חזו מפעלות אלהים וגו'. אמר רבי אבא, מעשי הקדוש ברוך הוא שעשה אותם בעולם הזה, דוד המלך היה בבקלה, ואמר לכו חזו. בואו היה צריך לו לכתב! אלא אמר דוד, כל דירי הארץ שבעולם הזה לכו, לכו מראש העולם עד סופו, ותמצאו את מעשי הקדוש ברוך הוא. כמעשיו בראש העולם, כך מעשיו בסוף העולם. מביא דירים לעולם, אם זכו - מושיב אותם ואת בנייהם ואת בני בנייהם עד סוף העולם, לא זכו - מחריב אותם מהם, ואותו מקום ואותה קריה לא תבנה לעולמים. להראות לבני אדם שמקום של רשעים היה אותו מקום, והקדוש ברוך הוא עשה בו דין, זהו שכתוב אשר שם שמות בארץ.



— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

### ז' שמות קרא לאדמה – כנגד ז' רקיעים

דבר אחר, לכו חזו מפעלות אלהים, אמר רבי פנחס, מה ראה דוד שאמר מפעלות אלהים ולא אמר מפעלות ה'? אלא בשם של אלהים השתכלל מעשה בראשית, וכשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, היו המים הולכים ויורדים, וכשזרק הארץ למטה, זרק אותה בין המים, והיתה טמונה, וקפאה בין המים. ועשה הקדוש ברוך הוא אות בתוך אות, דרכו וטבעו של עולם שהמים קלילים והארץ כבדה, ומי שהוא כבד, יורד למטה, והקליל עולה למעלה, אבל הקדוש ברוך הוא, להראות אותותיו ומעשיו לבני האדם, הרפין והוריד המים שקלילים למטה, והארץ שהיא כבדה, העלה למעלה על מה שקליל. זהו מה שכתוב (תהלים קלו) לרקע הארץ על המים. כלומר, המים שהם קלילים – למטה, והארץ שהיא כבדה – למעלה. ועוד, שמבין המים נראתה ויצאה היבשה, שאין דרך הארץ להעלות מתוך מים יבשה, אלא לחות, וכשהעלה יבשה מבין המים, קרא שמה ארץ. זהו שכתוב (בראשית ז) ויקרא אלהים ליבשה ארץ. ושנה, ז' שמות קרא לה: ארץ, אדמה, גיא, נשיה, ציה, ארקא, תבל. גדול שבכלם תבל, שכתוב (תהלים ט) והוא ישפט תבל בצדק. זהו שכתוב אשר שם שמות בארץ. אמר רבי יצחק, שבעה רקיעים ברא הקדוש ברוך הוא, כנגדם ברא שבע ארצות, ושנינו, ארץ אחת ממש הוציאו המים, וממנה נתהוו שבע ארצות, כפי שאמרנו.

**מז** א' לַמְנַצֵּחַ לִבְנֵי קִרַח מְזֻמּוֹר: ב' כָּל הָעַמִּים תִּקְעוּ  
 בָּהֶן תִּרְעִעוּ לֵאלֹהִים <sup>תקע בעל חובלות</sup> בְּקוֹל רִנָּה: ג' כִּי יִהְיוּ־  
 עֲלִיּוֹן נִזְרָא מֶלֶךְ גָּדוֹל עַל כָּל הָאָרֶץ: ד' יִדְבַּר <sup>אין רמל</sup>  
 עַמִּים תַּחְתִּינוּ וְלְאֻמִּים תַּחַת רַגְלֵינוּ: ה' יִבְחַר לָנוּ אֶת  
 נִחְלָתָנוּ אֶת גְּאוֹן יַעֲקֹב אֲשֶׁר אָהַב סֵלָה: ו' עֲלֵה אֱלֹהִים  
 בְּתִרְוַעָה יִהְיוּ־<sup>תקע בעל חובלות</sup>  
 בְּקוֹל שׁוֹפָר: ז' זְמִרָה <sup>אין רמל</sup>  
 שִׁמּוֹשׁ תִּהְיֶה <sup>תקע תפוחות כולם</sup>

### לתשובה

כל העמים תקעו כף וגו' (מז, ב): [שימוש תהלים לפרק מז]. תאמר זה המזמור ז' פעמים ביום ויקבלוך הבריות בסבר פנים יפות.

כַּאֲשֶׁר הַשְּׁלִיחַ צָבוּר הוּא זָכָאִי כָּרָאוּי זָכָאִים הֵם הַקָּהֵל שׁוֹלְחָיו  
 שְׁכָל הַדִּינִים נִתְבַּטְּלִים מִהֶם עַל יָדוֹ

עֲלֵה אֱלֹהִים בְּתִרְוַעָה ה' בְּקוֹל שׁוֹפָר: (מז, ו) [זוהר ח"ג (דף יח): זוהר תורה] עלה אלהים בתרועה ה' בקול שופר. אמר רבי אבא ביום של ראש השנה שהוא יום הדין, והשרים המקטרגים עומדים על ישראל לקטרג עליהם, נחוץ לנו תפלות ובקשות, ונחוץ לנו להראות עבודה בשופר לעורר שופר העליון, ואנו מוציאים בקול ההוא רחמים ודין ביחד הכל כראוי<sup>ה</sup> כמו שהשופר העליון ההוא הוציא קול שהוא

### זיו הזוהר

צה. רחמים ודין שמוציא התוקע מפיו זה קול שופר המורכב מן מים אש ורוח, וזה דוגמא לשופר העליון דהיינו בינה שהוציאה

אֱלֹהִים <sup>הַתְּהִלָּה בְּעֵלְ הַיְּמִינִים</sup> זִמְרוּ זִמְרוּ לְמִלְכֵּנוּ זִמְרוּ: הַ כִּי מֶלֶךְ כָּל

זוהר תהלים

כוללם יחד, ולעורר רחמים אנו הולכים ולשבר הכח של שרי  
הדין שלא ישלטו ביום הזה, וכאשר נתעורר רחמים אז כל  
מאורות העליונים מאירים מצד זה ומצד זה, ובכן (משלי ז)  
באור פני מלך חיים. רבי אלעזר אמר ביום של ראש השנה  
שבו נידון העולם, שרי הדין שרי יבבא ויללה כלם נמצאים  
ביום ההוא לפני הקב"ה, וכמה שרים מגיני מלחמה  
נתעוררים ביום ההוא, וכלם עומדים תחת כסא כבוד ההוא  
בשעה שהעולם נידון, וישראל מתפללים תפלות ביום ההוא  
ומבקשים ומתחננים לפניו ותוקעים בשופר, ובכן הקב"ה  
מרחם עליהם ומהפך הדין לרחמים, וכל עליונים ותחתונים  
פותחים ואומרים אשרי העם יודעי תרועה, וע"כ נחוץ ביום  
ההוא שזה התוקע יבין עיקר הדבר, ויכוון כונה הראויה  
בתרועה ויעשה הדבר בחכמה<sup>צו</sup> וע"כ כתוב אשרי העם יודעי  
תרועה, ולא כתוב תוקעי תרועה, והרי זה נתבאר: (זוהר ח"ג-דף  
קמט.) ועל זה מצאנו בספרו של רב המנונא סבא בענין תפלות  
של ר"ה שהוא אומר, התפלות וקול השופר שמוציא זכאי  
ההוא שנמצא מן רוחו ומן נפשו בזה השופר, זה הקול עולה  
למעלה, וביום ההוא עומדים ונמצאים המקטרגים למעלה,

זיו הזהר

הקול זה התפארת שהוא כולל חסד דין ורחמים: צו. ועל זה בא  
הרמז בגמרא שתקיעת שופר חכמה ולא מלאכה:

הָאָרֶץ אֱלֹהִים זָמְרוּ מִשְׁכִּיל: ט מֶלֶךְ אֱלֹהִים  
 עַל גִּזְיוֹם אֱלֹהִים יָשָׁב עַל פֶּסַח קִרְשׁוֹ:  
 י נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסָפוּ עִם אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם בִּי  
 לְאֱלֹהִים מִגִּנֵּי אֶרֶץ מֵאֵד נֶעְלָח:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וכאשר עולה זה קול השופר כלם נדחים לפניו ואין יכולים לעמוד, אשרי חלקם של הצדיקים שיודעים לכוון לעורר עת רצון לפני רבונם, ויודעים לתקן העולם ביום ההוא בקול השופר, וע"ז כתוב אשרי העם יודעי תרועה, יודעי ולא תוקעי בלבד, ובעבור זה צריך הקהל ביום ההוא לבחור אדם השלם מכל, היודע ומבין דרכיו של המלך הקדוש ויודע בכבוד המלך שהוא יתפלל עליהם תפלות ביום ההוא, ולעורר קול שופר בכל העולמות בכונת הלב בחכמה ברצון בשלימות, בשביל שיתבטל הדין על ידו מן העולם, אוי לאותו הקהל שהשליח צבור שלהם לא נמצא כראוי, שהרי חטאות הצבור באות להזכר בגללו, כמש"כ (ויקרא ד) אם הכהן המשיח יחטא, שהוא השליח של כל ישראל, לאשמת העם הוא, לפי שהדין שורה עליהם, וכאשר השליח צבור הוא זכאי כראוי זכאים הם הקהל שולחיו, שכל הדינים נתבטלים מהם על ידו:

בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם יָדְעוּ כָּל אָמָה וְלִשׁוֹן שְׁלָא הֲצִיל אֶת אֲבֹרָהֶם אֶלָּא  
 הִקְבִּ"ה שֶׁהוּא יְחִידוֹ שֶׁל עוֹלָם וְהָיוּ מְבִיאִים אֶת בְּנֵיהֶם  
 לְמִשְׁכַּנּוֹ שֶׁל אֲבֹרָהֶם אֲבִינוּ

נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסָפוּ עִם אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם וּגו' (מז, י): [זוהר ח"א

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

פ' לך לך (דף ע"ט:) וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם. מִה פָּתוּב לְמַעַלָּה? (בראשית י"א) וַיָּמָת הָרֵן עַל פְּנֵי תְּרַח אָבִיו וְגו'. מִה אוֹמֵר כָּאֵן? אֵלָּא עַד אוֹתוֹ הַיּוֹם לֹא הָיָה אָדָם שְׂמַת בְּחַיֵּי אָבִיו פָּרַט לָזֶה, וּכְשֶׁנִּזְרַק אַבְרָהָם לָאֵשׁ, נִהְרַג חֲרֹן, וּמִשּׁוֹם זֶה יֵצְאוּ מִשָּׁם. נְמִי הֵרַג אֶת הָרוֹן? אֵלָּא כִּיּוֹן שֶׁהִשְׁלִיכוּ אֶת אַבְרָהָם לְאוֹר כְּשִׁדִּים, הִתְגַּלָּה עֲלָיו הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִצִּילוֹ, וְהָיָה הָרוֹן אַחִיו עוֹמֵד שָׁם.] אָמְרוּ הַכַּשְׂדִּים, בְּשִׁבְלֵי זְכוּתוֹ שֶׁל הָרֵן נִצּוֹל, מִיָּד יֵצְאָה שְׁלֵהֶבֶת שֶׁל אֵשׁ וְשִׂרְפָּה אֶת הָרֵן, זֶהוּ שְׂכָתוֹב וַיָּמָת הָרֵן עַל פְּנֵי תְּרַח אָבִיו, וַיֵּשׁ שְׂאוֹמְרִים שְׂאִין שׁוֹלֶטֶת אֵשׁ בְּזִרְעוֹ שֶׁל תְּרַח, אָבֵל נִשְׁלִיךְ אֶת הָרֵן לָאֵשׁ, וְאֵם לֹא יִכְעַר, נִדְעַ וְדָאִי שְׂאִין שׁוֹלֶטֶת הָאֵשׁ בְּזִרְעוֹ, מִיָּד הִשְׁלִיכוּ אֶת הָרֵן לָאֵשׁ וְנִשְׂרַף, וְהָיָה תְּרַח אָבִיו עוֹמֵד שָׁם, זֶהוּ שְׂכָתוֹב וַיָּמָת הָרֵן עַל פְּנֵי תְּרַח אָבִיו. בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם יִדְעוּ כָּל אִמָּה וְלִשׁוֹן שֶׁלֹּא הִצִּיל אֶת אַבְרָהָם אֵלָּא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא יְחִידוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְהָיוּ מְבִיאִים אֶת בְּנֵיהֶם לְמִשְׁכָּנוֹ שֶׁל אַבְרָהָם, וְאוֹמְרִים לוֹ, רָאִינוּ אוֹתְךָ שְׂאֵתָה בּוֹטֵחַ בַּקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רַבּוֹן הָעוֹלָם, לְמַד אֶת בְּנֵינוּ מִדְּרָכְךָ שְׂאֵתָה יוֹדְעַ, וְעַלֵּיהֶם אָמַר הַכָּתוּב (תהלים מז) נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסָפוּ עִם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם.

**מח** א' שִׁיר מְזֻמָּר לְבִנֵי קִרְחָ: ב' גָּדוֹל יְהוָה <sup>אֲבוֹתֵינוּ</sup> וּמִהוֹלֵל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ <sup>תָּקַף בְּעַל חִמּוּדָה וּבְעַל יִתְרוֹתָהּ בְּיָמָיו</sup> הֵרָ קָדְשׁוֹ:

שימוש תהלים

### כדי ששונאיך יפחדו ממך

שיר מזמור לבני קרח, גדול ה' ומהולל וגו' (מח, א): [שימוש תהלים לפרק מח]. לעשות ששונאיך יפחדו ממך תהיה רגיל לאמרו עם שם שלו. ושם שלו הוא ז"ך. ז' מן "רעדה אחזתם", ך' מן "כי זה".

זוהר תהלים

מְתִי נִקְרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גָדוֹל? בְּזִמְנֵי שְׂכָנְסַת יִשְׂרָאֵל  
נִמְצָאת עִמּוֹ

**שִׁיר מְזֻמָּר לְבִנֵי קִרְחָ** (מח, א): [זוהר ח"א פ' ויקרא (דף ה.)] רַבִּי אָבָא פָתַח, (שם מח) שִׁיר מְזֻמָּר לְבִנֵי קִרְחָ. הַשִּׁיר הַזֶּה הִיא תְּשַׁבַּחַת מְעֻלָּה עַל כָּל שְׁאָר הַתְּשַׁבַּחוֹת שֶׁזָּכוּ לְשַׁבַּח אוֹתוֹ בְּנֵי קִרְחָ. שִׁיר מְזֻמָּר – תְּשַׁבַּחַת עַל תְּשַׁבַּחַת, תְּשַׁבַּחַת שְׁמַתְחֵלֶקֶת לַשְּׁתֵּי תְּשַׁבַּחוֹת. וְזָכוּ בְּנֵי קִרְחָ לְשַׁבַּח אֶת כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. וְהַשְּׁבַח שֶׁל כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל הֵם אוֹמְרִים. וּמָה הוּא? שְׁכָתוֹב (שם) גָּדוֹל ה' וּמִהוֹלֵל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הֵרָ קָדְשׁוֹ. מְתִי נִקְרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גָדוֹל? בְּזִמְנֵי שְׂכָנְסַת יִשְׂרָאֵל נִמְצָאת עִמּוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ, הוּא גָדוֹל בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ, עִם עִיר אֱלֹהֵינוּ. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה, מָה עוֹשֶׂה כָּאֵן אֱלֹהֵינוּ? אָמַר לוֹ, כֵּךְ זֶה וְדָא, הָעִיר הַזֹּאת הִיא יִרְאֵת אֱלֹהֵינוּ, (כחה) וְתְּשַׁבַּחְתָּהּ שֶׁל יִשְׂרָאֵל הִיא. מָה מְשַׁמְעָ? נִשְׁמָע שְׁמֵלֶךְ בְּלִי גְבִירָה אֵינוּ מֶלֶךְ, וְאֵינוּ גָדוֹל וְאֵינוּ מְהֻלָּל.

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

וְלִכְּנָן כָּל מִי שֶׁלֹּא נִמְצָא זָכָר וְנִקְבָּה, אֶת כָּל הַשִּׁבְחָ מְסִירִים  
מִמֶּנּוּ וְאֵינוּ בְּכֻלָּל שֶׁל אָדָם. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׂאִינוּ כְּדָאִי  
לְהַתְּפִירָה. כְּתוּב (איוב א) וַיְהִי הָאִישׁ הַהוּא גָּדוֹל מִכָּל בְּנֵי  
קֶדֶם. שְׁנִינוּ בְּסִפְרוֹ שֶׁל רַב הַמְּנוּנָא סָבָא, שֶׁבֶת זִוְגוּ הִיטָה  
כְּמוֹהוּ בִּירְאָת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וַיִּמְהַצֵּד שֶׁל אִשְׁתּוֹ נִקְרָא  
גָּדוֹל. אֵף כֵּן, גָּדוֹל ה' וַיִּמְהַלֵּל מְאֹד. וּבִמְהָ הוּא גָּדוֹל? חֲזַר  
וְאָמַר, בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הֵר קָדְשׁוֹ. וּמִשּׁוּם כֵּן הִתְשַׁבַּחַת הַזֶּה  
בְּשָׁנִי. וְאִם תֹּאמַר, לָמָּה לֹא כְּתוּב כִּי טוֹב בְּשָׁנִי? מִשּׁוּם  
שְׁעִתִּידִים לְהַפְרֹד, וְסוּד הַדְּבָר - (בראשית ב) לֹא טוֹב הָיִיתָ  
הָאָדָם לְבַדּוֹ. בְּזִמְנָן שֶׁהוּא לְבַדּוֹ, כְּתוּב לֹא טוֹב. וְלִכְּנָן לֹא  
כְּתוּב כִּי טוֹב בְּשָׁנִי.

**שִׁיר שֶׁהוּא כְּפּוֹל שִׁיר שֶׁהוּא מְשַׁבַּח מְשַׁאֵר הַשִּׁירִים וְעַל  
שֶׁהוּא מְשַׁבַּח מְשַׁאֵר הַשִּׁירִים**

גָּדוֹל ה' וַיִּמְהַלֵּל מְאֹד וְגו' (מח, ב) [זוהר ח"א פ' אחרי מות (דף נ:)] שִׁיר  
מְזֻמּוֹר לְבָנֵי קֶרַח גָּדוֹל ה' וַיִּמְהַלֵּל מְאֹד וְגו' (מח, ב) אָמַר  
רַבִּי חֲזִיָּא, יוֹם אֶחָד הָיִיתִי הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ לָלֶכֶת אֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן  
לְלַמֵּד מִמֶּנּוּ פֶּרֶשֶׁת הַפֶּסַח. פָּגַשְׁתִּי בְּהָר אֶחָד, וַרְאִיתִי בְּקִיעִים  
וְחוּרִים בְּסֻלַּע אֶחָד וּשְׁנֵי אַנְשִׁים בּוֹ. עַד שֶׁהָיִיתִי הוֹלֵךְ,  
שְׁמַעְתִּי קוֹל הָאֲנָשִׁים הִלְלוּ שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים, (תהלים מח) שִׁיר  
מְזֻמּוֹר לְבָנֵי קֶרַח גָּדוֹל ה' וַיִּמְהַלֵּל מְאֹד וְגו'. מֵהוּ שִׁיר מְזֻמּוֹר?  
אֲלֵא כֵּן שָׁנוּ מִשְׁמוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, שִׁיר שֶׁהוּא כְּפּוֹל, שִׁיר  
שֶׁהוּא מְשַׁבַּח מְשַׁאֵר הַשִּׁירִים, וְעַל שֶׁהוּא מְשַׁבַּח מְשַׁאֵר  
הַשִּׁירִים, פְּעָמִים נֶאֱמַר בּוֹ שִׁירָה, וְכֵן (שם צב) מְזֻמּוֹר

— זוהר תהלים —

שִׁיר לַיּוֹם הַשַּׁבָּת. כִּמּוֹ כֵּן שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה, שִׁירָה לַמַּעֲלָה מִשִּׁירָה. שִׁיר מְזֻמּוֹר, שִׁירָה שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁמֻזְמָרִים בְּנֵי קֶרֶחַ (על) אוֹתָם שְׁיוֹשְׁבִים עַל פֶּתַח הַגִּיהֶנֶם. וּמִי הֵם? אַחֵיהֶם שֶׁהֵם שְׁיוֹשְׁבִים בְּשַׁעְרֵי הַגִּיהֶנֶם. וְעַל כֵּן הַשִּׁירָה הַזֹּאת נֶאֱמַרְתָּ בְּיוֹם שְׁנִי. קֶרֶבְתִּי אֲלֵיהֶם וְאָמַרְתִּי לָהֶם: מַה עֹסְקִיכֶם בַּמָּקוֹם הַזֶּה? אָמְרוּ: סוֹחֲרִים אֲנַחְנוּ, וְשְׁנֵי יָמִים בְּשָׁבוּעַ אֲנוּ בִּדְלִים מֵהַיָּשׁוּב וְעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, כִּי לֹא עוֹזְבִים אוֹתָנוּ בְּנֵי אָדָם כָּל יוֹם וַיּוֹם. אָמַרְתִּי: אֲשֶׁרִי חֲלָקְכֶם.

מִי שְׁקוּרָא לֹא אֲבָרָם פּוֹגֵם הַמָּקוֹם שֶׁנִּקְרָא עֲשֶׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה גְדוֹלָה ה' וּמִהֲלֵל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ וְגו' (מח, ב): (זוהר ח"א פ' אחרֵי מוֹת (דף נז:)) וּבֹא רְאֵה, כְּשֶׁבֶא אֲבָרְהָם לְעוֹלָם, מַה כְּתוּב בּוֹ? (בראשית יב) וְאֶגְדֹּלָה שְׁמִךְ. מַה הָיָא? שֶׁהוֹסִיף בּוֹ ה"א. וְהַמָּקוֹם הַזֶּה, בּוֹ הַתְּגַדֵּל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שְׁכֶתוֹב (מח, ב) גְּדוֹלָה ה' וּמִהֲלֵל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ. כֹּאֲשֶׁר הַקְרִיָּה הַזֹּאת הַקְדוּשָׁה, שֶׁנִּקְרָאת ה' תַּחְתּוֹנָה, אֲהִבָּה קִטְנָה מִתְּדַבֶּקֶת בּוֹ, וְשׁוֹרָה בְּתוֹכָהּ, אִזּוּ שְׁמִךְ יִתְגַּדֵּל עַל הַכֹּל. וּבֹא רְאֵה, כְּתוּב (שם קמה) צִדִּיק ה' בְּכָל דְּרָכָיו. מִשּׁוֹם שֶׁבִּדְרָגָה הַזֹּאת נֹתֵן בֵּינֵם דְּרָךְ. וְחִסֵּיד בְּכָל מַעֲשָׂיו, בְּאוֹתָהּ הַדְּרָגָה, יָמִין הַמֶּלֶךְ נַעֲשִׂית בְּעוֹלָם. וְעַל כֵּן אֲבָרְהָם בֵּימֵין הַזֶּה עָשָׂה אוֹתוֹ בְּרִיָּה חֲדָשָׁה, וְהַתְּחַדָּשׁ מִזְלוֹ לְהוֹלִיד, וְהַתְּגַדֵּל עַל הַכֹּל. וְעַל זֶה (בראשית כד) וְה' בֵּרַךְ אֶת אֲבָרְהָם בְּכ"ל, בְּכ"ל הַזֹּאת, בַּת הַמֶּלֶךְ שֶׁנִּתְּנָה לוֹ. וּמֵהִי הַבְּרָכָה? הַשְּׁמֵן הַטוֹב שֶׁיּוֹרֵד עַל רִאשׁוֹ. זֶהוּ שְׁכֶתוֹב (תהלים קלג) מַה טוֹב וּמָה נָעִים. וְדַאי. כְּשֶׁמֶן הַטוֹב, הַשְּׁמֵן



— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

שורה בו ברכה, שהמקום גורם. ועל זה, וה' ברוך את  
אדני מאד. ויגדל, כמו שכתוב (בראשית יב) ואגדלה. שמך,  
כמו שכתוב (שיר א) שמך תנרק שמך. בא וראה, כשהקדוש  
ברוך הוא עתיד להרים ימינו על הכל בימות המשיח,  
כשמך הטוב הזה, מה כתוב? (עמוס ט) ביום ההוא אקים  
את סכת דויד הנפלת. היום ההוא איננו יודעים מי הוא!  
אלא זה היום הראשון, הימין של אברהם שעתיד לעורר  
להקימה מהעפר.

ועל זה ביום ההוא, היום הראשון של הכל. נאם ה'  
- זה אברהם, שנאמר עליו נאם ה' מלפני הכל,  
שכתוב (בראשית כב) בי נשבעתי נאם ה'. וכאן נרמז השם  
של העתיק, שנשבע בו הזעיר אנפין לאברהם. ועל זה  
אותו היום (זכריה יד) נקרא לא יום ולא לילה. שבעתיק  
תלוי, שצריך להוקיר זקנו. ביום ההוא (עמוס ט) אקים  
את סכת דויד הנפלת. משה ראה את כל אותן הצרות  
שעתידות לבא לעולם, כשהסכה הזו נופלת, שכתוב  
(ויקרא כו) והפיתי אתכם גם אני, אף אני עמכם בגלות.  
וכשנשלמו אותם חטאים, מה כתוב? (שם) ואף את בריתי  
אברהם אזכר והארץ אזכר. סמך את הארץ הקדושה,  
סכת דוד, לאברהם, להקימה בימין, ושתשוב בשלמות.  
מי היא בריתי? זה אברהם, שכתוב (בראשית יז) הנה בריתי  
אתך והיית לאב המון גוים. וכשהברית הזו, שהיא ה'  
עמך, תשתלם בכל. ועל זה העירו החברים, מי שקורא

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

לו אֲבָרָם, פּוֹגֵם הַמָּקוֹם שֶׁנִּקְרָא עֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה, מִשּׁוּם שֶׁבַח' הַזֶּה הִשְׁתַּלֵּם בְּאַמוּנָה.

וּבְשֵׁתִּיתִּי לֵךְ ה' בְּיָמִין שֶׁל הָאֵם, הִבַּת תִּקְבֵּל מִהָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה  
אוֹתָהּ הַטּוֹבָה שֶׁלֹּא תִפְסֹק לְעוֹלָמִים, וְאִז עוֹשֶׂה  
נִקְמוֹת לְשָׂאֵר הָעַמִּים. וְעַל זֶה כָּתוּב (דניאל ב) שֶׁמֶהֱרָ נִגְזְרָת  
אֲבֵן שֶׁלֹּא בִידִים. מֶהֱרָ - זֶה אֲבָרָהִם, הֶהָר הָעֲלִיּוֹן. נִגְזְרָת  
אֲבֵן - זוֹהִי אֲבֵן אַחַת שֶׁעָלֶיהָ שִׁבְעָה עֵינַיִם. וְעוֹשֶׂה דִינִים בְּכָל  
אֵלוּ שֶׁהִדְקוּ אֶת בְּנֵיהָ בֵּין הָרְגָלִים, הִדְקָה אוֹתָם בְּכָל. וְכָתוּב  
(שם) הִיתָה לְהָר גָּדוֹל וּמִלְּאָה אֶת כָּל הָאָרֶץ, מִשּׁוּם שֶׁנִּדְבָּקָה  
בְּיָמִין, (ישעיה ל) אֹר הַלְבָּנָה כְּאוֹר הַחֲמָה. וּבֹא רֵאָה, בְּרֵאשׁוֹנָה  
כְּשֶׁבֶא אֲבָרָהִם לְעוֹלָם, הוֹאֲרָה הַלְבָּנָה. וְהִתְחִילָה לְהֹאִיר, עַד  
שֶׁהִשְׁתַּלְּמָה בְּדֶרֶגְתָּהּ בִּימֵי שְׁלֹמֹה, שֶׁהִתְגַּדֵּל עַל הַכֹּל, שֶׁכָּתוּב  
(מ"א א) וַיִּגְדֵּל אֶת כִּסְאוֹ מִכִּסְאָךְ. וְעַל זֶה (הושע ג) וְאִכְרָה לִי  
בַחֲמֹשֶׁה עָשָׂר כֶּסֶף, אוֹתָם הַחֲמֹשֶׁה עָשָׂר צְדִיקִים שֶׁעַד  
שְׁלֹמֹה. וְעַל זֶה עַל יְדוֹ נִתְּנָה הַתְּשַׁבְּחַת הָעֲלִיּוֹנָה הַזֶּה, כְּדִי  
שִׁתְּגַדֵּל בָּהּ. אֲבָל דָּוִד נֹאמֵר בְּלִחַשׁ, וְלֹא נִתְּנָה לוֹ רְשׁוּת  
לְגַלוּת. אִמֵּר אֲנִי מַעֲשֵׂי לְמֶלֶךְ וְגו' (מח, ב), לְעוֹרֵר אֶת הַמֶּלֶךְ  
הָעֲלִיּוֹן. וּמִי הֵם מַעֲשֵׂי? מִי שֶׁלֹּא תִלּוֹי בּוֹ מַעֲשֶׂה, מֶה עוֹשֶׂה?  
שֶׁהִרִי הַמַּעֲשֶׂה תִלּוֹי לְמַעֲלָה! אֵלֶּא מִי הֵם מַעֲשֵׂי? אֵלֶּא הֵם  
(שם) לְשׁוֹנֵי עֵט סוֹפֵר מֶהִיר. מִשּׁוּם שֶׁמִּשְׁבַּחַת בְּחֻצוֹת הַלִּילָה  
לְמֶלֶךְ הָעֲלִיּוֹן. שִׁיר יְדִידָת, כְּמוֹ שֶׁנֹּאמֵר שִׁיר הַשִּׁירִים.  
שֶׁמִּשְׁבַּחַת הַגְּבִירָה אֶת הַמֶּלֶךְ. אֵף כָּאֵן הַגְּבִירָה מִשְׁבַּחַת  
אוֹתוֹ.

ג יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון ירבתי צפון קרית  
 מלך רב: ו אלהים <sup>התקין בעל חסותו</sup> בארמנותיה נודע למשגב:  
 ה כי הנה המלכים נועדו עברו יחדו: ו המה ראו בן  
 תמחו נבחרו נחפזו: ו רעדה אחזתם שם חיל ביולדה:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

גדול ה' ומהלל (מח, ב), כפי שאמרנו. יפה נוף משוש כל  
 הארץ (מח, ג), התשבחת של הזווג שלהם. יפה נוף –  
 זה הקדוש ברוך הוא, וזה צדיק, משוש כל הארץ, אז היא  
 שמחת הכל, וכןסת ישראל מתברכת. אלהים בארמנותיה  
 נודע למשגב וגו' (מח, ד) – אלו הם נצ"ח והו"ד, ששם  
 התפנסות של כל הברכות, התפנסות של שמחה. משם יוצאת  
 על ידי הדרגה הזו שנקראת צדיק, ושם התפנסו הברכות  
 לבשם את העיר הקדושה ולהתברך משם. כי הנה המלכים  
 נועדו – אלו כל כתרי המלך בכלל אחד, ולמקום אחר  
 הדברים הללו עולים.

משוש כל הארץ הר ציון – אותה נקדה היא המראה של כל  
 העולם

יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון וגו' (מח, ג) [זוהר ח"א פ'  
 פקודי (דף רכב:) פתח ואמר, (תהלים מח) יפה נוף משוש כל  
 הארץ הר ציון ירבתי צפון קרית מלך רב. בא וראה, כשבא  
 הקדוש ברוך הוא את העולם, זרק אבן אחת נכבדה מתחת  
 כסא כבודו ושקע אותה עד התהום, וראש אחד של אותה

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

אֶבֶן נְעוּץ בְּתוֹךְ הַתְּהוֹמוֹת, וְרֹאשׁ אַחֵר לְמַעַלָּה, וְאוֹתוֹ הָרֹאשׁ  
הָאַחֵר הָעֲלִיּוֹן הוּא נִקְדָּה אַחַת (עליונה) שְׁעוֹמֶדֶת בְּמִרְכָּז  
הָעוֹלָם, וּמִשָּׁם הִתְפַּשֵּׁט הָעוֹלָם לְיָמִין וּלְשְׂמָאל וּלְכָל  
הַצְּדִידִים, וְהַתְּקִים בְּאוֹתָהּ נִקְדַּת הַמִּרְכָּז, וְאוֹתָהּ אֶבֶן נִקְרָאת  
אֶבֶן הַשְּׁתִּיָּה, שֶׁמִּמֶּנָּה נִשְׁתַּל הָעוֹלָם לְכָל הַצְּדִידִים. עוֹד  
שְׁתִּיָּה – שֶׁת י"ה. הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁם אוֹתָהּ לֵהִיּוֹת יְסוֹד  
הָעוֹלָם וְהַשְּׁתַלָּת הַכֹּל. בְּשִׁלְשָׁה גִּוְנִים הִתְפַּשְּׁטָה הָאָרֶץ סְבִיב  
אוֹתָהּ נִקְדָּה. הִתְפַּשְּׁטוֹת רִאשׁוֹנָה סְבִיב אוֹתָהּ נִקְדָּה, כָּל  
צָחוֹת וְזָכוֹת הָאָרֶץ שֶׁם הֵם עוֹמְדִים, וְשֵׁם הֵם. וְזוֹ עוֹמֶדֶת  
לְמַעַלָּה עַל כָּל הָאָרֶץ סְבִיב אוֹתָהּ נִקְדָּה. הִתְפַּשְּׁטוֹת שְׁנִיָּה  
סְבִיב אוֹתָהּ הִתְפַּשְּׁטוֹת רִאשׁוֹנָה, אֵין שֵׁם צָחוֹת וְזָכוֹת  
כְּאוֹתָהּ רִאשׁוֹנָה, אֲבָל הוּא דֶק וְצַח בְּצָחוֹת שֶׁל הָעֶפֶר יוֹתֵר  
מִכָּל שָׂאֵר עֶפֶר אַחֵר. הִתְפַּשְּׁטוֹת שְׁלִישִׁית הִיא חֹשֶׁךְ וְגִסּוֹת  
הָעֶפֶר יוֹתֵר מִכָּל, וְסְבִיב זֶה עוֹמְדִים מִי הָאוֹקֵינוֹס שְׁסוֹכֵב  
כָּל הָעוֹלָם. נִמְצָא שְׂאוֹתָהּ נִקְדָּה עוֹמֶדֶת בְּמִרְכָּז, וְכָל הַגִּוְנִים  
שֶׁל הִתְפַּשְּׁטוֹת שֶׁל הָעוֹלָם סְבִיבָהּ.

**הַתְּפַשְּׁטוֹת** רִאשׁוֹנָה הוּא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְכָל אוֹתָם הֵיכָלוֹת  
וְעִזְרוֹת, וְכָל אוֹתוֹ תְּקוּן שְׁלוֹ וִירוּשָׁלַיִם, וְכָל  
הָעִיר מִהַחֲמוֹת וּפְנִימָה. הִתְפַּשְּׁטוֹת שְׁנִיָּה – כָּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל  
שֶׁהִתְקַדְּשָׁה בְּקִדְשָׁהּ. הִתְפַּשְּׁטוֹת שְׁלִישִׁית הוּא כָּל שָׂאֵר  
הָאָרֶץ, מְקוֹם בֵּית מוֹשֵׁב שָׂאֵר הָעַמִּים, וְיָם הָאוֹקֵינוֹס שְׁסוֹכֵב  
הַכֹּל. וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ שְׁסוֹד זֶה גִּוְנֵי הָעֵין שְׁסוֹכְבִּים אוֹתָהּ נִקְדָּה  
שֶׁל מִרְכָּז הָעֵין, שֶׁהוּא מֵרָאֵה שֶׁל כָּל הָעֵין, כְּמוֹ שְׂאוֹתָהּ

ח בְּרוּחַ קָדִים תִּשְׁבֶּר אֲנִיּוֹת תְּרִשִׁישׁ: ט בְּאֶשֶׁר שָׁמַעְנוּ  
 בֶּן רֵאִינוּ בְּעִיר יְהוֹאָכָן <sup>ההנהגה</sup> צָבָאוֹת בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ  
 אֱלֹהִים <sup>הקדוה בעל הכוללות</sup> יְכֻנְנָה עַד עוֹלָם סֶלָה: י הִמְיִנוּ <sup>הקדוה בעל הכוללות</sup>  
 אֱלֹהִים <sup>הקדוה בעל הכוללות</sup> חֲסֶדְךָ בְּקֶרֶב חִיבְלֶךָ: יא בְּשִׁמְךָ אֱלֹהִים  
 בֶּן תַּחֲלִתְךָ עַל קִצּוֹי אֶרֶץ צֶדֶק מְלָאָה יְמִינְךָ: <sup>הקדוה בעל הכוללות</sup>  
 יב יִשְׂמַח הָר צִיּוֹן תִּגְלָנָה בְּנוֹת יְחֻדָּה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ:  
 יג סִבּוּ צִיּוֹן וְחִקִּיפוּהָ סִפְרוּ מַגְדָּלֶיהָ: יד נְשִׁיתֶי לְבָבְכֶם  
 לְחִילָה פָּסְגוּ אֲרֻמְנוֹתֶיהָ לְמַעַן תִּסְפְּרוּ לְדוֹר אַחֲרָיוֹן:  
 טו כִּי זֶה אֱלֹהִים <sup>הקדוה בעל הכוללות</sup> אֱלֹהֵינוּ <sup>הקדוה בעל הכוללות</sup> עוֹלָם וָעֶד הוּא  
 יִנְחַנְנוּ עַל מוֹת:

===== זוהר תהלים =====

נִקְדַּת הַמֶּרְכָּז שְׁאֻמְרָנוּ שֶׁהִיא מְרָאָה שֶׁל הַכֹּל, וְשֶׁם עוֹמֵד בֵּית  
 קֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים וְאֲרוֹן וְכַפֶּרֶת שֶׁהֵם הַמְרָאָה שֶׁל הַכֹּל. נִמְצָא  
 שְׁאוֹתָהּ נִקְדָּה הִיא הַמְרָאָה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם. וְעַל זֶה כָּתוּב יִפָּה  
 נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל הָאֶרֶץ הִר צִיּוֹן וְגו'. יִפָּה - יִפָּה אוֹתוֹ הַמְרָאָה  
 וְשִׁמְחַת הַכֹּל. נוֹף - נוֹף הָאֵילָן, שֶׁהוּא הַיִּפִּי שֶׁל הַכֹּל.



ט לחודש

**מ** א לְמַנְצָח לְבָנֵי קֶרַח מִזְמוֹר: ב שְׁמָעוּ זֹאת כָּל  
הָעַמִּים הָאֵלֵינוּ כָּל יֹשְׁבֵי חֶלֶד: ג גַּם בְּנֵי אָדָם  
גַּם בְּנֵי אִישׁ יַחַד עָשִׂיר וְאַבְיוֹן: ד פִּי יִדְבֵּר חֲכָמוֹת  
וְהַגִּיט לְבִי תְבוּנוֹת: ה אֲשֶׁל לְמַשָּׁל אֲנִי אֶפְתָּח בְּכִנּוֹר  
חִידָתִי: ו לָמָּה אֵירָא בִּימֵי רָע עוֹן עַקְבִּי יִסּוּבֵנִי:

===== שִׁמּוּשׁ תַּהֲלִים =====

## לקדחת

לבני קרח מזמור וגו' (מט, א): [שימוש תהלים לפרק מט]. לקדחת  
כתוב אותו עם שם שלו ותלהו עליו. ושם שלו הוא שד"י. ש' מן  
"שמעו, ד' מן "אדם, י' מן ק' "עקבי בחלוק א"י"ק. וטוב לכתוב ג"כ  
עמו (מזמור לאסף) הבא אחריו עד "הוא סלה.

===== זוהר תהלים =====

## שלשה מפחדים ואינם יודעים ממה מפחדים

לָמָּה אֵירָא בִּימֵי רָע עוֹן עַקְבִּי יִסּוּבֵנִי. (מט, ו): [זוהר ח"א (דף קצח).]  
זוהר תורה] פתח רבי אלעזר ואמר, בוא וראה שלשה הם  
שמפחדים ואין יודעים ממה מפחדים וזה נתבאר אבל יש מי  
שמפחד ויודע ממה הוא מפחד, וזה הוא מפני אותן חטאים  
שלא ידע שהם חטאים ולא נזהר בהם, ולכך הוא מפחד  
מימי רע, איזה הם ימי רע, אלו הם הימים שהם נועדים  
ומחוברים ברע ההוא, והוא יצה"ר שנקרא רע, ויש לו ימים  
יודעים שניתנה לו רשות בעולם להסטיף לכל אותן

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

שטטמאים דרכיהם, כי מי שבא להטמא מטמאים לו, ואלו הם שנקראים ימי רע, והם ממונים על אותן החטאים שאנשים דשים אותם בעקבותיהם. ולפיכך כל מי שהוא חוטא באותן החטאים שדש אותן ברגליו אינו יודע בהם, והוא מפחד תמיד, דוד המלך היה נשמר תמיד מחטאים האלה, וכאשר היה יוצא למלחמה היה מפשפש בהם, וע"כ לא נתירא להתגיר עמהם מלחמה, ובוא וראה ד' מכלים היו, מה ששאל זה לא שאל זה, דוד אמר ארדף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד כלותם, מפני מה, מפני שהיה נשמר מאלו החטאים, ולא נתן מקום לאויביו לשלוט, וע"כ ביקש לרדוף אחריהם תמיד, ולא רדפו הם אחריו לתבוע על חטאיו שיפול בידיהם, אסא היה מפחד יותר, אע"פ שהיה מפשפש בחטאיו, אבל לא כדוד המלך, הוא ביקש לרדוף אחריהם ולא ילחם עמהם, אלא שהקב"ה יהרגם, וכך היה שכתוב (ד"ה ב' יד) וירדפם אסא והעם אשר עמו וגו', וכתוב ויגף ה' את הכושים לפני אסא ולפני יהודה וינוסו הכושים, דוד מה כתוב בו (שמואל א' ל') ויכם דוד מהנשף ועד הערב למחרתם, אבל אסא הוא היה רודף והקב"ה הורגם, יהושפט מלך יהודה כמו כן היה מבקש ואומר, אני אין ביכולתי לרדוף ולא להרוג, אלא אני אזמר ואתה תהרגם, לפי שהוא לא היה מפשפש כל כך כאסא, והקב"ה עשה לו כן, שכתוב (ד"ה ב' כ) ובעת החלו ברנה ותפלה נתן ה' מארבים על בני עמון מואב והר שעיר הבאים ליהודה וינגפו, חזקיה מלך יהודה

וּבְמִטָּחִים עַל חֵילָם וּבִרְבַּע עֶשְׂרֵם יִתְהַלְּלוּ: ה' אֵחָ לֹא  
 פָּדָה יַפְדֶּה אִישׁ לֹא יִתֵּן לְאֱלֹהִים <sup>הַחֵן בְּעַל הַטּוֹת</sup> כְּפָרוֹ: ט וַיִּקַּר  
 פְּדִיּוֹן נַפְשָׁם וַחֲדָל לְעוֹלָם: י וַיְחִי עוֹד לְנֹצֶחַ לֹא יִרְאֶה

— זוהר תהלים —

כמו כן היה מבקש ואומר, אני אין ביכולתי לא לזמר ולא לרדוף ולא להתגיר מלחמה, לפי שנתירא מאותן החטאים שאמרתי, מה כתוב (מלכים ב ט) ויהי בלילה ההוא ויצא מלאך ה' ויך במנחה אשור מאה ושמנים וחמשה אלף וישכימו בבקר והנה כלם פגרים מתי, חזקיה היה יושב בביתו שוכב במטתו והקב"ה הרג אותם, ומה צדיקים אלה היו מפחדים מאותן החטאים, שאר בני העולם על אחת כמה וכמה, לפיכך צריכים האנשים להשמר מאותן החטאים ולפשפש אחריהם כמו שאמרנו, בשביל שלא ישלטו עליו אותן ימי רע שאין מרחמים עליו. ולפיכך אמר דוד למה אירא בימי רע, יראתי לא כתוב אלא אירא, שאין לי להתירא מאותן ימי רע כמו שאמרנו, עון עקבי יסובני, איזה עקבי, זה סוד מסודות האמונה, שנאמר (בראשית כה) וידו אווזות בעקב עשו, זה הוא עקב ההוא ואותן העקבים שמסתכלים תמיד באותן החטאים שהאדם דש בהם בעקביו. זכאים הם הצדיקים שיודעים להשמר מחטאים והם מפשפשים תמיד במעשיהם, למען לא ימצא מקטרג בעולם הזה, ולא יסטיין עליהם לעולם הבא, שהרי מתקנת להם דרכים ונתיבות ללכת בהם, שכתוב (משלי ג) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום.



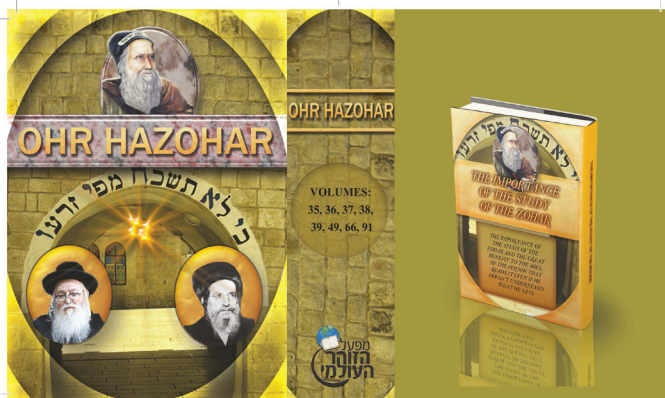
הַשְׁחַת: יא כִּי יִרְאֶה חֲכָמִים יָמוּתוּ יַחַד כָּסִיל וְכַעַר  
 יֵאָבְדוּ וְעֵיבֹז לְאַחֵרִים חִילָם: יב קִרְבָּם בְּתִימוֹ לְעוֹלָם  
 מִשְׁפָּנָתָם לְדֹר וָדֹר קָרְאוּ בְּשִׁמוֹתָם עָלֵי אֲדָמוֹת:  
 יג וְאָדָם בִּיקָר בַּל יִלִּין נִמְשָׁל בְּכַהֲמוֹת נִדְמוֹ: יד זֶה  
 דְּרָבָם כָּסִיל לָמוֹ וְאַחֲרֵיהֶם בְּפִיהֶם יִרְצוּ סֵלָה: טו בְּצֵאתָן  
 לְשֹׂאוֹל שְׁתּוֹ מִנֶּת יִרְעֶם וַיִּרְדּוּ בָם יִשְׂרָאֵל לִבְכֹּר (וצירים)  
 וְצוּרָם לְבָלוֹת שֹׂאוֹל מִזֶּכֶל לוֹ: טז אַךְ אֱלֹהִים

הקדש בעל המזבח  
 בעל יחזקאל ביום

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

**אדם** ביקר בל ילין נמשל כבהמות נדמו. (מט, כא): נזוהר ח"ג  
 (דף קמג): זוהר תורה] למדנו מי שנקרא אדם והנשמה יצאה  
 ממנו וימת, אסור להלינו בבית לעשות לו לינה על הארץ,  
 משום הכבוד של זה הגוף שלא יתראה בו בזיון, שכתוב  
 אדם ביקר בל ילין, אדם שהוא יקר מכל היקרים בל ילין, מה  
 הטעם, לפי שאם יעשו כך נמשל כבהמות נדמו, מה בהמות  
 לא היו בכלל של אדם, מפני שלא נראה בהן רוח קדוש, אף  
 כל גוף בלי רוח נמשל כבהמות, וזה הגוף שהוא כבוד של  
 הכל אין להראות בו בזיון, ולמדנו בספר הצנועים כל מי  
 שעושה לינה לזה הגוף הקדוש כשהוא בלי רוח עושה פגם  
 בהגוף של העולם, שהרי מפני זה אין עושים לינה בארץ  
 הקדושה בהמקום שצדק ילין בה, לפי שזה הגוף הנכבד  
 נקרא דמות המלך, ואם עושה בו לינה הרי נמשל לבהמה,  
 זש"כ נמשל כבהמות נדמו.

יְפָרַח נַפְשִׁי מִיַּד שְׂאוֹל בִּי יִקְחֵנִי סֶלָה: י' אֵל תִּירָא בִּי  
 יַעֲשֶׂר אִישׁ בִּי יִרְפָּח כְּבוֹד בֵּיתוֹ: י"ה בִּי לֹא כְמוֹתוֹ  
 יִקַּח חֶבֶל לֹא יֵרֵד אַחֲרָיו כְּבוֹדוֹ: י"ט בִּי נַפְשׁוֹ בַּחַיִּי  
 יִבְרַךְ וַיּוֹרֶךְ בִּי תִשְׁיב לָךְ: כ' תָּבוֹא עַד דּוֹר אֲבוֹתָיו  
 עַד יֵצֵחַ לֹא יֵרָאוּ אוֹר: כ"א אָדָם בִּיקֶר וְלֹא יִבִּין נִמְשָׁל  
 בַּבְּהֻמוֹת גְּדָמוֹ:



א מִזְמוֹר לְאַסָּף אֱלֹהִים יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ דְּבַר  
וַיִּקְרָא אֶרֶץ מִמְּזֶרֶח שֶׁמֶשׁ עַד מְבֹאוֹ ב מִצִּיּוֹן מְכַלֵּל

שימוש תהלים

### להציל מלסטים

אל אלקים ה' דבר וגו' (ג, א): [שימוש תהלים לפרק נ]. שם שלו הוא ח"י. להנצל מן האויבים ומהלסטים. וטוב לישא עליו בשעת סכנה.

זוהר תהלים

### שלימות הכל שלימות האבות הקדושים

מִזְמוֹר לְאַסָּף אֱלֹהִים ה' דְּבַר וַיִּקְרָא אֶרֶץ וְגו' (ג, א): [זוהר  
ח"ג (דף סה): זוהר תורה] למדנו שאמר רבי יהודה אל  
אלהים ה' דבר ויקרא ארץ, שלימות הכל שלימות האבות  
הקדושים דבר ויקרא ארץ<sup>צ</sup> להמצא בכנסת ישראל בשלימות  
בשמחה, ומאיזה מקום הוא נמצא עמה, חזר ואמר מציון  
מכלל יופי אלהים הופיע<sup>צ</sup> למדנו כאשר רצה הקב"ה לברוא  
עולם התחתון, עשה הכל כדמיון שלמעלה, עשה ירושלים  
באמצע כל הארץ, מקום אחד שנקרא ציון עליה, וממקום  
הזה נתברכת, ובמקום הזה של ציון התחיל העולם להבנות  
וממנו נבנה, זש"כ אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ ממזרח  
שמש עד מבואו, ומאיזה מקום, מציון מכלל יופי אלהים

זיו הזוהר

צ. פי' שלימות הכל הוא כאשר ג' האבות חסד גבורה תפארת  
משפיעים להמלכות שנקראת ארץ: צח. ציון זה ספירת היסוד שממנו  
ועל ידו תבא השפעה להמלכות:

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

הופיעצט כלומר מציון שהוא שלימות היופי של העולם אלהים הופיע, ובוא וראה לא נתברכה ירושלים אלא מציון וציון מלמעלה, והכל אחד אחד נתקשר.

כולם הם קיימים במדרגה אחת מהן שנקראת צדיק יסוד עולם מזמור לאספ אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ וגו' (ג, א) : [זוהר ח"א (דף ק"ט). זוהר תורה] עוד אמר רבי יהודה בוא וראה כאשר ברא הקב"ה את העולם התקין לו ז' עמודים על מה להתקיים, וכל העמודים קיימים בעמוד אחד המיוחד וזה נתבאר שכתוב (משלי ט) חכמות בנתה ביתה חצבה עמודיה שבעה, ואלה כלם הם קיימים במדרגה אחת מהן שנקראת צדיק יסוד עולם, והעולם כאשר נברא ממקום ההוא נברא, שהוא יסוד העולם ותיקון העולם, שהוא נקודה המיוחדת של העולם ואמצעות הכל, ואיזה הוא, ציון, שכתוב מזמור לאספ אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבואו, ומאיזה מקום, מציון, שכתוב מציון מכלל יופי אלהים הופיע, מהמקום ההוא שהוא צד היסוד של האמונה השלימה כראוי, וציון הוא כח התקיפות והנקודה של כל העולם, וממקום ההוא נתיסד כל העולם ונעשה, ומתוכו כל העולם ניזון, לפי ששתי מדרגות הן והן אחד, הן ציון

זיו הזוהר

צט. פי' שהופעת והארת השם אלהים דהיינו מלכות בא אליה מציון דהיינו היסוד: ק. ז' סמכין אלו ז' הספירות של ז' ימי הבנין, וכלן מקושרות בחד סמכא יחידאי זה היסוד:

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

וירושלים קא זו דין וזה רחמים ושניהן אחד, מכאן דין ומכאן רחמים.

**באותה שעה נזדמנים האבות עם השכינה ומקדימים לספר עמה ולהתחבר עמה**

**מזמור לאסף אל אלהים יי דבר ויקרא ארץ וגו'.** (ג, א) : [זוהר ח"ג (דף סה.) זוהר תורה תורה] אמר רבי שמעון למדנו כאשר מתנוצץ הבקר והשכינה באה לקבל פני המלך לספר עמו, באותה שעה נזדמנים האבות עם השכינה ומקדימים לספר עמה ולהתחבר עמה, והקב"ה מדבר אליה עמהם קא והוא קורא לה לפרוס עליה כנפיו, זש"כ מזמור לאסף אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ וגו', אל, זה אור החכמה ונקרא חסד קא אלהים זו גבורה, הוי"ה זה שלימות הכל רחמים, ולכך דבר ויקרא ארץ וגו'.

**בתפלת מנחה תעלה בהשם שנקרא אלהים**

**מזמור לאסף אל אלהים וגו'.** (ג, א) : [זוהר, תיקוני זוהר כ', כא (דף מה.) זוהר תורה] זכאי הוא מי שמעלה לה [להשכינה] בתפלתו אצל בעלה, בתפלת שחרית תעלה בהשם שנקרא אל הגדול ודאי, בתפלת מנחה תעלה

זיו הזהר

**קא.** ציון יסוד רחמים, ירושלים מלכות דין: **קב.** פי' שהקב"ה מדבר וקורא אל השכינה באמצעות חסד גבורה תפארת והיינו האבות: **קג.** חסד הוא ענף החכמה:

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

בהשם שנקרא אלהים, בתפלת ערבית תעלה בהשם שנקרא הויהקדי וסוד הדבר אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ.

אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים רְבּוּא בְּעֲלִי שִׁירָה מְזַמְרִים לְקָדוֹשׁ  
בְּרוּךְ הוּא כְּשִׁמְאִיר הַיּוֹם

מְזַמְּרִי לְאַסֵּף אֶל אֱלֹהִים ה' דְּבַר וִיקְרָא אֶרֶץ מְמוֹרָח שְׁמֵשׁ  
עַד מְבֹאוֹ (ג, א) [זוהר ח"ג פ' אחרי מות (דף ט"ד):] וְיִצְא אֶל  
הַמְּזַבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי ה' וְכִפֶּר עָלָיו. רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח וְאָמַר,  
(תהלים ג) מְזַמְּרִי לְאַסֵּף אֶל אֱלֹהִים ה' דְּבַר וִיקְרָא אֶרֶץ מְמוֹרָח  
שְׁמֵשׁ עַד מְבֹאוֹ. לְמַדְנּוּ, אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים רְבּוּא  
בְּעֲלִי שִׁירָה מְזַמְרִים לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּשִׁמְאִיר הַיּוֹם. וְאֶלֶף  
וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת וָאַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה בְּצִהָרִים. וְאֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת  
וְתִשְׁעִים אֶלֶף רְבּוּא בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שֶׁנִּקְרְאת בֵּין הָעֶרְבִים.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, כְּשִׁמְאִיר הַיּוֹם, כָּל אוֹתָם בְּעֲלִי יִכְבֶּה  
מְשַׁבְּחִים בְּדַבְרֵי תְּשַׁבְּחוֹת כְּנֶגֶד הַבִּקְרָה הַזֶּה. (כשמתעורר)  
שֶׁכְּשֶׁמֶתְעוֹרֵר הַבִּקְרָה הַזֶּה, כָּלֵם מִתְּבַשְּׁמִים, וְהַדִּין שׁוֹכֵךְ,  
וְאוֹמְרִים תְּשַׁבְּחוֹת. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (איוב לט) בְּרֵן יַחַד כְּכִי בִקְרָה  
וְיִרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים. וְאוֹתוֹ זֶמֶן (אמונה) שְׁמָחָה וּבִרְכוּת  
נִמְצָאִים בְּעוֹלָם, וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעִיר אֶת אֲבָרָהָם  
לְהַחְיֹתוֹ, וּמִשְׁתַּעֲשַׁע עִמּוֹ וּמִשְׁלִיטוֹ בְּעוֹלָם. וּמִנִּין לָנוּ  
שֶׁהַבִּקְרָה הַזֶּה הוּא שֶׁל אֲבָרָהָם? שְׁכָתוֹב (בראשית יט) וַיִּשְׁכֶּם

זו הזוהר

קד. זהו שאמרו שהתפלות תקנו האבות:

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

אֲבָרְהָם בְּבִקְרָה. בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁל בֵּין הָעַרְבִים, כָּל אוֹתָם אֶלֶף וְחֲמֵשׁ מֵאוֹת וְתִשְׁעִים אֶלֶף רְבּוּא בְּעָלִי יִלְלָה נִקְרָאִים, וּמִזְמָרִים בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, וְהַקְטָטָה שׁוֹרָה בְּעוֹלָם. וְאוֹתָהּ שְׁעָה הִתְעוֹרְרוּת שְׁמַעִיר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִצְחָק, וְעוֹמֵד וְדֵן אֶת הָרָשָׁעִים שְׁעוֹבָרִים עַל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה, וְשִׁבְעָה נְהוֹרוֹת אֵשׁ זוֹרְמִים וְיוֹצְאִים וְחָלִים עַל רָאשֵׁי הָרָשָׁעִים, וְשִׁלְהָבוֹת גַּחְלִים שֶׁל אֵשׁ מִתְעוֹרְרוֹת מִמַּעַלָּה לְמַטָּה. וְאִזּוּ שָׁב אֲבָרְהָם לְמִקְוָמוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְאֲבָרְהָם שָׁב לְמִקְוָמוֹ. וְהַיּוֹם פּוֹנֶה, וְרָשָׁעֵי הַגִּיָּהֵם צוֹחִים וְאוֹמְרִים: (יִרְמְיָה ו') אוֹי לָנוּ כִּי פָנָה הַיּוֹם כִּי יִנָּטוּ צִלְלֵי עָרֵב. וְאוֹתָהּ שְׁעָה צָרִיף אָדָם לְהַזְהִיר בַּתְּפִלָּת הַמִּנְחָה.

**בְּזִמְזוֹן** שְׁמַגִּיעַ הַלֵּילָה, אוֹתָם אֶלֶף וְחֲמֵשׁ מֵאוֹת וְאַרְבָּעִים וְשִׁמּוֹנָה נִקְרָאִים מִחוּץ לְפָרְכָת וְאוֹמְרִים שִׁירָה. אִזּוּ מִתְעוֹרְרִים הַדִּינִים שְׁלִמְטָה, וְהוֹלְכִים וּמִשְׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם, וְאַלֶּה אוֹמְרִים שִׁירָה עַד שֶׁנִּחְלַק הַלֵּילָה מִשְׁמֶרֶת וְחֲצִי. אַחֵר שֶׁנִּחְלַק הַלֵּילָה, מִזְדַּמְנִים כָּל הָאֲחֵרִים כְּאַחַד וְאוֹמְרִים תְּהִלּוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה ס) וְתִהְיוּת ה' יְבִשְׁרוּ. רַבִּי יְהוֹדָה אָמַר, כְּשֶׁנִּמְצָא רָצוֹן בְּבִקְרָה, תְּהִלּוֹת ה' מְבִשְׂרִים. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, אַחֵר שְׁרוּת הַצָּפוֹן הִתְעוֹרְרָה בַּחֲצוֹת הַלֵּילָה וְהִלְכָה לָהּ, מְבִשְׂרִים תְּהִלּוֹת עַד שֶׁיָּבֵא הַבִּקְרָה, וּמִתְעוֹרֵר הַבִּקְרָה הַזֶּה, וְאִזּוּ שְׁמִיחָה וּבִרְכוּת נִמְצָאִים בְּעוֹלָם. לְמַדְנִי, אָמַר רַבִּי אַבָּא, כָּל־כֶּךָ, וּמֵעַל כָּל־שְׁלֹשָׁה שָׁרִים. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁמִתְעוֹרֵר הַבִּקְרָה הַזֶּה וּמִתְעוֹרְרִים תְּשֻׁבָּחוֹת עַל כָּל אוֹתָם אֶלֶף וְחֲמֵשׁ מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים רְבּוּא, מִתְמַנֶּה עֲלֵיהֶם מְמַנֶּה אֶחָד, וְשִׁמּוֹ הַיָּמֵן, כְּנִגְדֵּי

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

שְׁלֹמֶטָה, וְתַחַת יָדוֹ שָׂרִים מְמַנִּים עֲלֵיהֶם לְתַקֵּן שִׁיר. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה  
שְׁמַתְעוֹרֵר זְמַן שֶׁל בֵּין הָעַרְבִים וּמִזְמָרִים כָּל אוֹתָם אֵלֶּךְ וַחֲמֹשׁ  
מֵאוֹת וְתִשְׁעִים אֵלֶּךְ רַבּוֹא בְּעֲלֵי הַלֵּילָה, מִתְמַנֶּה עֲלֵיהֶם מְמַנֶּה  
אֶחָד, וְשִׁמּוֹ יְדוּתוֹן, כְּנֶגֶד שְׁלֹמֶטָה, וְתַחַת יָדוֹ מְמַנִּים עֲלֵיהֶם  
שָׂרִים לְתַקֵּן אוֹתוֹ הַזֶּמֶר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם כה) זְמִיר עָרִיצִים.

**בְּאוֹתָהּ** שָׁעָה שְׁמַגִּיעַ הַלֵּילָה, מִתְעוֹרְרִים כָּל אוֹתָם שְׁמַחוּן  
לְפָרְכָתָהּ, וְאִזּוֹ הַכֹּל שׁוֹכֵךְ, וּפֶתַח לֹא נִמְצָא, וְהַדִּינִים  
שְׁלֹמֶטָה מִתְעוֹרְרִים, כֻּלָּם מִתְמַנִּים כְּאֶחָד אֱלֹהֵי עַל אֱלֹהֵי, עַד  
שֶׁנֶּחֱלַק הַלֵּילָה. אַחֵר שֶׁנֶּחֱלַק הַלֵּילָה וְכֻלָּם מִתְכַּנְּסִים,  
מִתְמַנֶּה עֲלֵיהֶם מְמַנֶּה אֶחָד וּמְכַנֵּס אֶת כָּל הַמַּחֲנוֹת, כְּמוֹ  
שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר י) מֵאֶסֶף לְכָל הַמַּחֲנוֹת וְגו', וְשִׁמּוֹ אֶסֶף, כְּנֶגֶד  
שְׁלֹמֶטָה, וְתַחַת יָדוֹ כָּל אוֹתָם שָׂרִים מְמַנִּים וּמַבְשָׂרִים  
תְּהִלּוֹת. עַד שֶׁבָּא הַבֶּקֶר. כִּיּוֹן שֶׁבָּא הַבֶּקֶר, קָם אוֹתוֹ נַעֲרֵי  
וְיוֹנֵק מִשְׁדֵּי אִמּוֹ לְטֹהַר אוֹתָם, וְנִכְנָס לְשִׁמְשֵׁשׁ. כְּשֶׁמִּתְעוֹרֵר  
הַבֶּקֶר, אִזּוֹ הִיא עֵת רָצוֹן שֶׁמִּדְּבַרְתָּ הַגְּבִירָה עִם הַמֶּלֶךְ,  
וְהַמֶּלֶךְ מוֹשֵׁךְ מִמֶּנּוּ חוֹט אֶחָד שֶׁל בְּרָכוֹת וּפּוֹרֵס עַל הַגְּבִירָה  
וְעַל אוֹתָם שְׁמִדּוֹגִים עִמָּה. מִי הֵם שְׁמִדּוֹגִים עִמָּה? אוֹתָם  
שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה בְּלִילָה, כְּשֶׁנֶּחֱלַק. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר,  
אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ שֶׁל מִי שֶׁבָּא עִם הַגְּבִירָה בְּשָׁעָה שֶׁבָּאָה לְקַבֵּל  
אֶת פְּנֵי הַמֶּלֶךְ לְדַבֵּר עִמָּה, וְנִמְצָא עִמָּה, בְּשָׁעָה שֶׁהַמֶּלֶךְ  
מוֹשִׁיט אֶת יְמִינוֹ לְקַבֵּל אֶת הַגְּבִירָה. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (תהלים קלט)  
אֶשָּׂא כִנְפֵי שָׁחַר אֶשְׁכְּנֶה בְּאַחֲרִית יוֹם. מִי אַחֲרִית הַיּוֹם? אוֹתָהּ  
שָׁעָה אַחֲרִית שֶׁל אוֹתוֹ יוֹם הִיא. שֶׁכְּשֶׁנֶּחֱלַק, הִיתָה רֵאשִׁית,



— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

וְהָיָה דִין, וְעָכְשׁוּ הָאַחֲרִית הוּא שְׁלָה, שְׁמִסְתָּלְקִים דִּינִיָּה, וְנִכְנָסֶת לְכַנְפֵי הַמֶּלֶךְ הִיא וְכָל אוֹתָם שְׁמִזְדֻּגִים עִמָּה. זֶהוּ שְׁכָתוּב אֲשַׁכְנָה בְּאַחֲרִית יָם.

וְלִמְדֵנוּ, כָּל אוֹתָם שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה בְּשַׁעָה שְׁנַחֲלֵק הַלֵּילָה, מִשְׁתַּתְּפִים עִם הַשְּׁכִינָה. וּכְשָׁבָא הַבִּקְרָ וְהַגְבִּירָה מִתְחַבֵּרֶת עִם הַמֶּלֶךְ, הוּא נִמְצָא עִמָּה עִם הַמֶּלֶךְ, וְהַמֶּלֶךְ פּוֹרֵס עַל כָּלָם אֶת כְּנָפָיו. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם מב) יוֹמָם יֵצֵא ה' חֹסְדוֹ וּבַלֵּילָה שִׁירָה עִמִּי וְגו'. לִמְדֵנוּ, בְּאוֹתָהּ שַׁעָה הָאֲבוֹת מִזְדַּמְּנִים עִם הַגְבִּירָה, וּמִקְדִּימִים לְדַבֵּר עִמָּה וּלְהִתְחַבֵּר עִמָּה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְדַבֵּר עִמָּה עֲלֵיהֶם, וְהוּא קוֹרָא לָהּ לְפָרֵס עֲלֶיהָ אֶת כְּנָפָיו. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם נ) מִזְמוֹר לְאַסָּף אֵל אֱלֹהִים ה' דְּבַר וַיִּקְרָא אֶרֶץ וְגו'. אֵל - זֶה אֹר הַחֻכְמָה, וְנִקְרָא חֹסֵד. אֱלֹהִים - זֶה גְבוּרָה. יְהוָה - זֶה שְׁלֵמוֹת הַכֹּל, רַחֲמִים. וְעַל זֶה - דְּבַר וַיִּקְרָא אֶרֶץ וְגו'. רַבִּי אֱלֻעָזָר הָיָה יוֹשֵׁב לְפָנָי רַבִּי שְׁמַעוֹן אָבִיו. אָמַר לוֹ, הֲרִי שְׁנִינוּ אֱלֹהִים בְּכָל מְקוֹם הוּא דִין. יו"ד ה"א וָא"ו ה"א. יֵשׁ מְקוֹם שְׁנִקְרָא אֱלֹהִים, כְּמוֹ אֲדָנָי יְהוֹיָהּ. לָמָּה נִקְרָא אֱלֹהִים, וְהֲרִי אוֹתִיּוֹת הַרְחֻמִּים הֵן בְּכָל מְקוֹם?

אָמַר לוֹ, כִּף זֶה כָּתוּב בְּמִקְרָא, שְׁכָתוּב (דברים ד) וַיִּדְעַתְּ הַיּוֹם וְהַשְּׁבוֹתָ אֵל לְבָבְךָ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים, וְכָתוּב (מלכים א יח) ה' הוּא הָאֱלֹהִים. אָמַר לוֹ, דְּבַר זֶה יִדְעָתִי, שְׁבִמְקוֹם שִׁישׁ דִּין יֵשׁ רַחֲמִים, וְלִפְעָמִים בְּמְקוֹם שִׁישׁ רַחֲמִים יֵשׁ דִּין. אָמַר לוֹ, בָּא וּרְאֵה שְׁכָכָה זֶה, יְהוֹיָה בְּכָל מְקוֹם רַחֲמִים.

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

וּבְשָׁעָה שְׁמֵהֶפְכִּים הִרְשָׁעִים רַחֲמִים לְדִין, אֲזַ כָּתוּב יְהוֹ"ה, וְקוֹרְאִים אוֹתוֹ אֱלֹהִים. אָכֵל בָּא רָאָה סוּד הַדְּבָר, שְׁלֹשׁ דְּרָגוֹת הֵן, וְכָל דְּרָגָה וְדְרָגָה לְבִדָּה, וְאִף עַל גַּב שֶׁהִכֵּל אֶחָד וּמִקְשָׁרִים בְּאֶחָד, וְלֹא נִפְרָדִים זֶה מִזֶּה. בָּא רָאָה, כָּל הַנְּטִיעוֹת וְכָל הַמְּאֹרוֹת (שְׁמַתְלֵה־טִים) כָּלֵם מְאִירִים וּמִתְלַהֲטִים וְנִשְׁקִים וּמִתְבָּרְכִים מֵאוֹתוֹ נִהָר שְׁשׁוּפֵעַ וְיוֹצֵא שֶׁהִכֵּל כָּלוּל בּוֹ, וְבוֹ כָּלֵל הִכֵּל. וְהַנִּהָר הַזֶּה נִקְרָא א"ם לֶגֶן וּמַעַל לֶגֶן, מְשׁוּם שֶׁעֵדֶן מִשְׁתַּתֵּף עִמָּה וְלֹא נִפְרָד מִמֶּנָּה. וּמְשׁוּם כֵּךְ כָּל הַמַּעֲיֵנוֹת יוֹצְאִים וְשׁוֹפְעִים וְנִשְׁקִים לְכָל עֵבֶר וּפּוֹתֻחִים בָּהּ פְּתֻחִים, וְעַל כֵּן רַחֲמִים נִמְצָאִים מִמֶּנָּה, וְרַחֲמִים פְּתֻחִים בָּהּ. וּמְשׁוּם שֶׁקוֹרְאִים לָהּ אֵם, נִקְבָּה גְבוּרָה, וְדִין יוֹצֵא מִמֶּנָּה. נִקְרָאת רַחֲמִים לְבִדָּה, הֵרִי מַצְדִּיהָ מִתְעוֹרְרִים דִּינִים, וּמְשׁוּם כֵּךְ כָּתוּב בְּרַחֲמִים וְנִקּוּד בְּדִין. הָאוֹתִיוֹת בְּרַחֲמִים, וְנִשְׁפָּע דִּין מַצְדָּה, כְּמוֹ כֵן יְהוֹ"ה, הִנֵּה דְרָגָה אַחַת.

דְּרָגָה שְׁנִיָּה - מֵצֵד הָרֵאשׁוֹנָה הַזֶּה יוֹצֵאת וּמִתְעוֹרֶרֶת דְּרָגָה אַחֶרֶת שֶׁנִּקְרָאת גְבוּרָה, וְזֶה נִקְרָא אֱלֹהִים בְּאוֹתִיוֹת הִלְלוּ מִמֶּשׁ. וְהָרֵאשִׁית (אַחַת) הִיא מְזַעֵר אֲנָפִין, וְבוֹ נֶאֱחָזָה. וּמְשׁוּם שֶׁנֶּאֱחָזָה (זֶה) בְּזֶה כָּתוּב ה' הָאֱלֹהִים, כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים, בְּאֵלוֹ הָאוֹתִיוֹת, וְהוּא אֶחָד, וְזוֹהִי דְרָגָה שְׁנִיָּה. דְּרָגָה שְׁלִישִׁית - צִדֵּק. כְּתוּב אַחֲרוֹן, הֵרִי בֵּית דִּין שֶׁל הַמֶּלֶךְ. וְלִמְדְנוּ אֲדֹנָי כֵּךְ כָּתוּב וְכֵךְ נִקְרָא, וּכְנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל נִקְרָאת בְּשֵׁם הַזֶּה, וְהַשֵּׁם הַזֶּה בְּמָקוֹם הַזֶּה נִשְׁלָם, וְאֵלוֹ הֵן שְׁלֹשׁ דְּרָגוֹת שֶׁנִּקְרָאוֹת בְּשֵׁמוֹת הַדִּין, וְהִכֵּל נִקְשָׁר אֶחָד עִם אֶחָד

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

בלי פְּרוּד, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ. אָמַר לוֹ, אִם נוֹחַ לִפְנֵי אָבָא, הָרִי שְׁמַעְתִּי עַל זֶה, שִׁכְתוּב (שמות ג) אֶהְיָ אֲשֶׁר אֶהְיָ, וְלֹא עוֹמֵד בּוֹ. אָמַר לוֹ, אֶלְעָזָר בְּנִי, הָרִי פְּרִשׁוּהָ הַחֲבֵרִים, וְעִכְשׁוֹ בְּדָבָר אֶחָד הַכֹּל נִקְשֶׁר. וְסוּד הַדָּבָר כֵּן הוּא. אֶהְיָ, זֶה כָּלֵל שֶׁל הַכֹּל. שִׁכְשָׁשְׁבִילִים סְתוּמִים וְלֹא מִתְּפָרְשִׁים, וְכַלּוּלִים בְּמָקוֹם אֶחָד, אִזּוֹ נִקְרָא אֶהְיָ, הַכָּלֵל שֶׁל הַכֹּל, סְתוּם וְלֹא נִגְלָה.

אַחֵר שֶׁיִּצְאָה מִמֶּנּוּ רֵאשִׁית וְאוֹתוֹ נִהַר עֶבֶר לְמִשְׁךְ אֶת הַכֹּל, אִזּוֹ נִקְרָא אֲשֶׁר אֶהְיָ. כְּלוֹמֵר, עַל כֵּן אֶהְיָ, אֶהְיָ מְזוּמָן לְהַמְשִׁיךְ וּלְהוֹלִיד הַכֹּל. אֶהְיָ – כְּלוֹמֵר, עִכְשׁוֹ אֲנִי הוּא הַכָּלֵל שֶׁל הַכֹּל, הַכָּלֵל שֶׁל כָּל פֶּרֶט. אֲשֶׁר אֶהְיָ – שֶׁהִתְעַבְּרָה הָאֵם, וְעֵתִידָה לְהוֹצִיא אֶת כָּל הַפֶּרֶטִים וּלְגַלּוֹת אֶת הַשֵּׁם הָעֲלִיּוֹן. אַחֵר כֵּן רָצָה מֹשֶׁה לְדַעַת מִהוּ פֶּרֶט הַדָּבָר, עַד שֶׁפִּרְשׁ וְאָמַר אֶהְיָ (יהוה) – זֶהוּ פֶּרֶט. וְכֵאֵן לֹא כָּתוּב אֲשֶׁר אֶהְיָ. וּמִצָּאתִי בְּסִפְרוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר – בִּקְשָׁר שֶׁל עֲדוֹן הַמִּמְשָׁלָה נִמְצְאָת בַּחֲבֵרוֹתָא עֲלִיוֹנָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית ל) בְּאֲשֶׁרִי כִּי אֲשֶׁרוּנִי בְּנוֹת, אֶהְיָ עֵתִידָה לְהוֹלִיד. בֹּא וּרְאֵה אֵיךְ יוֹרֵד מִדְּרָגָה לְדְרָגָה לְהוֹדִיעַ אֶת סוּד הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ (להראות את הקדוש ברוך הוא) לְמֹשֶׁה. בְּרֵאשׁוֹנָה אֶהְיָ, הַכָּלֵל שֶׁל הַכֹּל, הַנִּסְתָּר שֶׁלֹּא הִתְגַּלָּה כָּלֵל, כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנוּ. וְסִימָן – (משלי ח) וְאֶהְיָ אֶצְלוֹ אֲמוֹן וְגו', וְכָתוּב (איוב כח) לֹא יָדַע אֲנוֹשׁ עֶרְכָּהּ וְגו'. אַחֵר כֵּן הוֹצִיא (סוד של הראשית העליונה, תחלת הכל ו) אוֹתוֹ הַנֶּהָר, הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה שֶׁהִתְעַבְּרָה וְעֵתִידָה לְהוֹלִיד. וְאָמַר אֲשֶׁר אֶהְיָ,

זוהר תהלים

עֲתִידָה לְהוֹלִיד וּלְתַקֵּן הַכֹּל. אַחֵר כֶּף הַתְּחִילָה לְהוֹלִיד, וְלֹא כְּתוּב אֲשֶׁר, אֲלֵא רַק אֶהְיָה. כְּלוּמַר, עֲכָשׁוּ יוֹצִיא וַיִּתְּתֶקֶן הַכֹּל.

אַחֵר שֶׁהַכֹּל יֵצֵא וְכָל אֶחָד וְאֶחָד הַתְּתַקֵּן בְּמִקְוָמוֹ, עֲזֹב אֶת הַכֹּל וְאָמַר יְהוָה. זֶה פָּרַט, וְזֶה הִקְיִים. וּבִאוּתָּה שְׁעָה יָדַע מַשֶּׁה אֶת סוּד הַשֵּׁם הַקְדוֹשׁ הַנִּסְתָּר וְהַנִּגְלָה, וְנִדְבַק בָּמָה שְׁלֹא נִדְבְּקוּ שְׂאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם. אֲשֶׁרִי חָלְקוּ. בָּא רַבִּי אֶלְעָזָר וְנִשְׁק יָדוֹ.

אָמַר לוֹ, אֶלְעָזָר בְּנִי, מִכָּאֵן וְהִלָּא הַזֹּהַר שְׁלֹא לְכַתֵּב אֶת הַשֵּׁם הַקְדוֹשׁ אֲלֵא כְּרָאוּי. שְׁכָל מִי שְׁלֹא יוֹדֵעַ לְכַתֵּב אֶת הַשֵּׁם הַקְדוֹשׁ כְּרָאוּי וּלְקֶשֶׁר אֶת קֶשֶׁר הָאֱמוּנָה קֶשֶׁר שֶׁל אֶחָד עִם אֶחָד כְּדִי לִיַּחַד אֶת הַשֵּׁם הַקְדוֹשׁ, כְּתוּב עָלָיו (במדבר טו) כִּי דָבַר ה' בְּזֶה וְאֵת מִצְוָתוֹ הִפְרָה הַכֹּתֵר תִּפְרֹת וְגו'. אֶפְלוּ שֶׁהַחֲסִיר דְּרָגָה אַחַת אוֹ קֶשֶׁר אֶחָד מֵאוֹת אַחַת מֵהֵן. בָּא רֵאָה, י' בְּרֵאשׁוֹנָה - הַכֹּל שֶׁל הַכֹּל, נִסְתָּר מִכָּל הַצְדָדִים, הַשְּׁבִילִים לֹא נִפְתָּחִים, הַכֹּל שֶׁל זָכָר וְנִקְבָּה. קוּצוּ שֶׁל יו"ד שְׁלֹמֶעֱלָה רוּמִזוּ לְאַיִן. אַחֵר כֶּף י' שְׁמוּצִיָּאָה אֶת אוֹתוֹ הַנֶּהָר שְׁשׁוּפֵעַ וְיוֹצֵא מִמֶּנּוּ, וְלִהְתַּעֲבֵר מִמֶּנּוּ ה', בְּזֶה כְּתוּב (בראשית ב) וְנֶהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן. יֵצֵא וְלֹא יֵצֵא. מִשּׁוּם כֶּךָ לֹא צָרִיךְ לְהִפָּרֵד מִמֶּנּוּ. וּמִשּׁוּם כֶּךָ כְּתוּב רַעֲיָתִי. וְאִם תֹּאמַר, כְּתוּב נֶהָר, מִשְׁמַע אֶחָד, וְהִרִי כָּאֵן שְׁלֵשָׁה? זֶה כֶּךָ וְדָאִי. י' מוּצִיָּאָה שְׁלֵשָׁה, וּבְשִׁלְשָׁה הַכֹּל נִכְלָל. י' מוּצִיָּאָה לְפָנֶיהָ אוֹתוֹ נֶהָר, וְשְׁנֵי בָנִים שְׁמִנִּיקָה הָאֵם, וְהִתְעַבְרָה מֵהֶם,

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ————— ❧

ומציאה אותם אחר כך. ה' - כמו כן ה', והם בנים תחת האב והאם.

**אחר** שהולידה, הוציאה בן זכר, ושמה אותו לפניה, וצריך לכתב ו', וזה יורש את נחלת האב והאם, ויורש שני חלקים, וממנו נזונית הבת. ועל כן צריך לכתב אחר כך ו"ה כֶּאֱחָד, כמו ש"ה א ראשונה י"ה כֶּאֱחָד, ולא צריך להפרידם. אף כֶּאֱן ו"ה כֶּאֱחָד, ולא צריך להפרידם. והרי בארנו את הדברים. והדברים הללו עולים למקום אחר. אשרי חלקם של הצדיקים שיודעים את הסודות העליונים של המלך הקדוש וראויים להודות לו. זהו שכתוב (תהלים קמ) אֲךָ צַדִּיקִים יִדְּוּ לְשִׁמְךָ יִשְׁבּוּ יִשְׁרִים אֶת פִּנְיֶךָ. לְמַדְנּוּ, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, (שם ג) אֵל אֱלֹהִים דְּבַר וִיקְרָא אֶרֶץ. שְׁלֻמוֹת הַכֹּל, שְׁלֻמוֹתָם שֶׁל הָאֲבוֹת הַקְּדוּשִׁים. דְּבַר וִיקְרָא אֶרֶץ, לְהַמְצִיא עִם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּשֻׁלְמוֹת וּבְשִׁמְחָה. וּמֵאִיזָה מְקוֹם הוּא נִמְצָא עִמָּה? חֲזַר וְאָמַר, מִצִּיּוֹן מְכַלֵּל יְפִי אֱלֹהִים הוֹפִיעַ. לְמַדְנּוּ, כְּשֶׁרָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַרֵּא אֶת הָעוֹלָם שְׁלֵמָטָה, עָשָׂה הַכֹּל כְּמוֹ שְׁלֻמְעָלָה. עָשָׂה יְרוּשָׁלַיִם מְרֻכָּז כֹּל הָאֶרֶץ, וּמְקוֹם אֶחָד שֶׁנִּקְרָא צִיּוֹן עָלֶיהָ, וּמֵהַמְּקוֹם הַזֶּה מִתְּבַרְכֶּת. וּבְמְקוֹם הַזֶּה שֶׁל צִיּוֹן מִתְחִיל הָעוֹלָם לְהִבְנוֹת, וּמִמֶּנּוּ נִבְנְהָ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב, אֵל אֱלֹהִים ה' דְּבַר וִיקְרָא אֶרֶץ מִמְזֶרֶח שֶׁמֶשׁ עַד מְבֹאוֹ. וּמֵאִיזָה מְקוֹם? מִצִּיּוֹן מְכַלֵּל יְפִי אֱלֹהִים הוֹפִיעַ. כְּלוּמַר, מִצִּיּוֹן, שֶׁהִיא שְׁלֻמוֹת שֶׁל הַיְפִי שֶׁל הָעוֹלָם, אֱלֹהִים הוֹפִיעַ. (ג, ב) בֹּא רֵאeh, לֹא הִתְבָּרְכָה יְרוּשָׁלַיִם

יְפִי אֱלֹהִים הוֹפִיעַ: ג יבֹא אֱלֹהֵינוּ וְאֵל  
 וַיֵּרָשׁ אִישׁ לְפָנָיו הָאֵבֶל וְסִבִּיבָיו נִשְׁעָרָה מְאֹד: ד יִקְרָא  
 אֶל הַשָּׁמַיִם מֵעַל וְאֵל הָאָרֶץ לְדִין עַמּוֹ: ה אֶסְפוּ לִי  
 חֲסִידֵי בְרִיתִי בְרִיתִי עָלַי וְבַח: ו וַיִּגִּדּוּ שָׁמַיִם צִדְקוֹ בִּי  
 אֱלֹהִים שֹׁפֵט הוּא סֵלָה: ז שִׁמְעָה עַמִּי וְאֶדְבָּרָה  
 יִשְׂרָאֵל וְאֶעֱיֶדָה בָּךְ אֱלֹהִים וְאֶלְהִיךָ אֱלֹהֶיךָ: ח  
 לֹא עַל זִבְחֶיךָ אוֹכִיחֶךָ וְעוֹלָתֶיךָ לִנְגְדִי תִמְוֶד: ט לֹא  
 אֶקַּח מִבֵּיתְךָ פָּר מִמִּבְלָאֲתֶיךָ עֲתוּדִים: י בִּי לִי כָל חֵיתוֹ  
 יַעַר בְּהֵמוֹת בְּהֵרְרִי אֶלֶף: יא יִדְעָתִי כָּל עוֹף הָרִים וְזִיז

אֵלָּא רַק מַצִּיּוֹן. וְצִיּוֹן מִלְמַעְלָה, וְהַכֹּל נִקְשָׁר אֶחָד עִם אֶחָד.

### הטעם לקרבן דוקא מן בהמה

בְּהֵמוֹת בְּהֵרְרִי אֶלֶף (ג, י): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף ר"מ):] אָמַר, הַכֹּל  
 דְּבָר אֶחָד, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר אֵת זֶה, בָּאתִי  
 לְגַנִּי, בְּגִלְל שְׁכָל קֶרְבָּנוֹת הָעוֹלָם כְּאִשֶּׁר עוֹלִים, כָּלֵם עוֹלִים  
 לְתוֹךְ גֵּן עֵדֶן בְּתַחֲלָה, סוּד כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְכִיצַד? בְּרָאשׁוֹנָה  
 וּבְהַתְחַלַּת הַקֶּרְבָּן, בְּשַׁעַה שְׁאֵדָם מוֹדָה עַל חֲטָאֵיו, וּשְׁחִיטָתוֹ  
 וּזְרִיקַת דָּמוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ. עֲתָה יֵשׁ לְהִסְתַּכֵּל, אִיךָ אוֹתָן רִחוּת  
 קְדוּשׁוֹת נִהְנוֹת מִזֶּה, וּמֵה טַעַם שֶׁל קֶרְבָּן בְּהֵמָה, וְהֵרִי יוֹתֵר  
 הֵיךְ רְאוּי לְאָדָם לְשַׁבֵּר אוֹתָהּ הָרוּחַ וּלְשׁוּב בְּתִשְׁבּוּכָה, וּמֵה  
 הַטַּעַם שֶׁל שְׁחִיטַת הַבְּהֵמָה וּלְשַׁרְפָּהּ בָּאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ? אֵלָּא סוּד

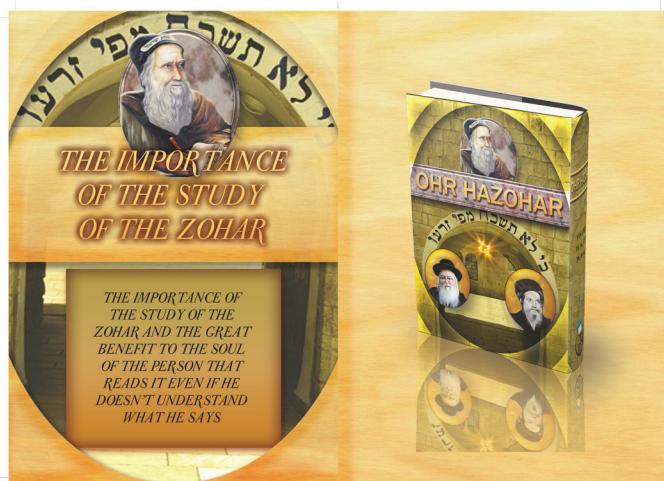
שְׁדֵי עֲמֹדִי: יב אם אָרַעב לא אִמַּר לָךְ כִּי לִי תִבֵּל  
 וּמְלֹאָה: יג הַאֲכֹל בָּשָׂר אֲבִירִים וְדָם עֲתוּדִים אֲשַׁתָּה:  
 יד וְכַח לֵאלֹהִים <sup>הַתָּה בְּעַל הַיְּסוּדוֹת</sup> תִּזְדָּה וְשָׁלֵם לְעֵלְיוֹן גִּדְרֶיךָ:  
 טו וְקָרָאנִי בַּיּוֹם צָרָה אֲחַלְצֶנָּה וְתִבְבְּדֵנִי: טז וְלֹרְשָׁע אִמַּר  
 אֱלֹהִים <sup>הַתָּה בְּעַל הַיְּסוּדוֹת</sup> מַה לָּךְ לִסְפֹּר חֲקֵי וְהִשָּׂא בְּרִיתִי עָלַי

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

הוא, מִשּׁוֹם שֵׁישׁ בְּהֵמָה שְׂרוּבָצֶת עַל אֶלֶף הָרִים, וְאֶלֶף הָרִים  
 אוֹכֶלֶת בְּכָל יוֹם, וְכֹלֶם נִקְרָאִים (תהלים נ) בְּהֵמוֹת בְּהֵרֵי אֶלֶף.  
 וְעַל זֶה לְמַדְנֹו שֵׁישׁ בְּהֵמָה שְׂאוֹכֶלֶת בְּהֵמָה. וּמִמָּה נַעֲשֶׂוּ?  
 מֵאֵשׁ. וְאֵת כָּלֶם לוֹחֶכֶת אוֹתָם אוֹתָהּ בְּהֵמָה בְּלִחִיכָה אַחַת.  
 זֶהוּ שְׁכָתוֹב (דברים ד) כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אֲכָלָה הוּא אֵל קָנָא.  
 וְכָל מִי הִירְדָן שְׁנַתְמֵלֵא בְּשֵׁשׁ שָׁנִים, הִיא שׁוֹתָה אוֹתָם  
 בְּגִמְיָעָה אַחַת. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (איוב מ) יִבְטַח כִּי יִגִּיחַ יֶרֶדָן אֵל  
 פִּיהוּ. סוּד הַדְּבָר, הַחֲמוּרָה שֶׁל כָּל אֱלֹו, עֶקֶר וִיסוּד לְאֱלֹו  
 הַבְּהֵמוֹת שְׁלֵמָטָה, מִשּׁוֹם שֶׁהָרוּחַ מְתַפְשֶׁשֶׁט מֵהֵן (שְׂרוּחוֹת  
 הַבְּהֵמוֹת מְתַפְשֶׁשֶׁט מֵהֵן) לְמָטָה, וּמִצְטִירֶת אוֹתָהּ הָרוּחַ לְמָטָה  
 בְּבְהֵמוֹת. וְכֹאֲשֶׁר חָטָא הָאָדָם, מִבִּיא בְּהֵמָה לְקֶרֶבָן, וְאוֹתָהּ  
 הָרוּחַ שֶׁל בְּהֵמָה זוֹ עוֹלָה וְחוֹזֶרֶת לְמִקְוָמָהּ, וּמְתַפְשֶׁשֶׁט אוֹתָהּ  
 הָרוּחַ בְּכָלֶם. וְכָל אֱלֹו מְסוּג זֶה מִתְקַרְבִּים וּבָאִים וְנִהְיִים  
 מֵאוֹתוֹ חֵלֶב וְדָם שֶׁהִיָּה לְבוֹשׁ שֶׁל רוּחַ זוֹ, שֶׁהִרִי מִצַּד שְׁלֵהֶם  
 הִיָּתָה (בגלל) אוֹתָהּ הָרוּחַ (שֶׁלֶהֶם). וְכֹלֶם נִהְנוּ וְנִזְנוּ וְנַעֲשֶׂוּ  
 סִנְגוּרִים עַל אוֹתוֹ הָאָדָם. וְנִכְנָס דֶּרֶךְ הַנֶּשֶׁט, כְּמוֹ שְׁנַתְבָּאָר.  
 וּמִשּׁוֹם זֶה הִקְרָבָן מִן הַבְּהֵמָה.

פִּיךָ: יי וְאַתָּה שְׁנֵאתָ מוֹסֵר וְתִשְׁלַךְ דְּבָרֵי אַחֲרֶיךָ:  
 יב אִם רָאִיתָ נֶגֶב וְתַרְזִין עָמוּז וְעַם מְנַאֲפִים חִלְקֶךָ:  
 יג פִּיךָ שְׁלַחְתָּ בְּרָעָה וּלְשׁוֹנְךָ תַּצְמִיד מִרְמָה: ד תֵּשֵׁב  
 בְּאַחֲרֶיךָ תִּדְבֹּר בֶּכֶן אִמְךָ תִּתֵּן דָּפִי: כא אֱלֹהִי עֲשֵׂיתָ  
 וְהִתְחַשְׁתִּי דְּמִית חַיּוֹת אֲהִיָּה כְּמוֹךָ אוֹכִיתֶךָ וְאַעֲרֹכָה  
 לְעֵינֶיךָ: כב בֵּינוּ נָא זֹאת שְׂכָחִי אֵלֹהִים פֶּן אֶמְרֶךָ וְאִין  
 מַצִּיל: כג זִבַּח תִּזְדַּח וּבִכְדָּנִי וְשֵׁם דִּרְךָ אֶרְאֶנּוּ בִּישַׁע  
 אֱלֹהִים

תקנו בעל חסידות  
 ובני חסידות חסידים





**נ** א לְמִנְצָח מִזְמוֹר לְדָוִד: ב בָּבּוּא אֱלֹוֹ נָתַן הַנְּבִיא

פֶּאֶשֶׁר בָּא אֶל בֵּת שֶׁבַע: ג חֲנִנִי אֱלֹהִים

חֲנִינִי בְּעַל חֲסִידוֹת  
בְּכָל חֲסִידוֹת בָּרוּךְ

דְּחִסְדֶּךָ בְּרַב רַחֲמֶיךָ מִחַה פֶּשְׁעֵי: ד (הרבה) הָרַב

בְּכִסְנִי מַעֲזוֹנִי וּמַחְטָאֹתַי מִהֲרָנִי: ה כִּי פֶשְׁעֵי אֲנִי אֲדַע

שימוש תהלים

### לנטמא בזנות

בבוא אליו נתן הנביא (נא, ב) [שימוש תהלים לפרק נא] אם יש לו חטא יאמר על שמן שומשמין עם שם שלו שהוא ד"ם. ד' מן מ' "דפרים בחלוף אי"ק, מ' מן ב' בבוא באלב"ם. ואמור אותו ג"פ ערב ובוקר וצהרים. וימשח גופו באותו שמן.

זוהר תהלים

חטאתי נגדי תמיד – אפילו לאחר התשובה פשפש במעשיו

כִּי פֶשְׁעֵי אֲנִי אֲדַע וְגו' (נא, ה): [זוהר ח"א פ' נח (דף עג:)] פֶּתַח וְאָמַר,

(תהלים נא) כִּי פֶשְׁעֵי אֲנִי אֲדַע וְחַטָּאתִי נִגְדִי תָּמִיד. כִּמָּה יֵשׁ

לְבַנִּי אָדָם לְהִשָּׁמֵר מִחַטָּאֵיהֶם לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהָרִי

אֲחֵר שֶׁחָטָא אָדָם, רָשׁוּם חָטָאוֹ לְמַעַלָּה וְלֹא נִמְחָק, רַק בְּכַח

שֶׁל תְּשׁוּבָה רַבָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ירמיה ב) כִּי אִם תִּכְבֹּסִי בִּנְתָר

וְתִרְבִּי לֶךְ בְּרִית נִכְתָּם עֲוֹנֶךָ לְפָנַי. בֹּא רְאֵה, כִּיֹּן שֶׁחָטָא אָדָם

לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא פֶּעַם אַחַת – עוֹשֶׂה רָשָׁם. וְכִשְׁחָטָא בּוֹ

פֶּעַם שֵׁנִיָּה – מִתְחַזֵּק יוֹתֵר אוֹתוֹ הָרָשָׁם. חָטָא בּוֹ פֶּעַם שְׁלִישִׁית

– מִתְפַּשֵּׁט אוֹתוֹ הַכֶּתֶם מֵצַד זֶה לְצַד זֶה, וְאֵז כְּתוּב נִכְתָּם עֲוֹנֶךָ

לְפָנַי. בֹּא רְאֵה, כִּיֹּן שֶׁחָטָא דוֹד הַמֶּלֶךְ לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ

הוּא עַל הָעֵסֶק שֶׁל בֵּת שֶׁבַע, חָשַׁב שְׂאוֹתוֹ חָטָא נִרְשָׁם עָלָיו

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

לְעוֹלָמִים. מַה כְּתוּב? (שמואל ב יב) גַּם ה' הָעֵבֶיר חֲטָאתָךְ לֹא תָמוּת. הָעֵבֶר אוֹתוֹ הִרְשָׁם מִלְּפָנָיו.

**אָמַר** לוֹ רַבִּי אַבָּא, וְהָרִי שְׁנִינוּ שְׁבַת שְׁבַע הֵיטָה שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, לָמָּה נָתַן אוֹתָהּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאוֹרֵיָהּ הַחֲתִי מִקֶּדֶם לָזֶה? אָמַר לוֹ, כִּךְ דִּרְכוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא – אִף עַל גִּב שְׁמִזְמֶנֶת לְבֵן אָדָם לֵהוּיֹת שְׁלוֹ, מִקֵּדִים אַחֵר וְנוֹשֵׂא אוֹתָהּ עַד שְׁמַגִּיעַ זְמַנוֹ שֶׁל זֶה. כִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ זְמַנוֹ, נִדְחָה זֶה שֶׁנִּשָּׂא אוֹתָהּ מִלְּפָנֵי הָאַחֵר הַזֶּה שֶׁבָּא אַחֵר כִּךְ וּמִסְתַּלֵּק מִהָעוֹלָם, וְקָשָׁה לְפָנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהָעֵבִירוֹ מִהָעוֹלָם כְּשֶׁעֲדִין לֹא הִגִּיעַ זְמַנוֹ מִלְּפָנֵי הָאַחֵר הַזֶּה. וְסוּד שְׁבַת שְׁבַע שֶׁנִּתְּנָה לְאוֹרֵיָהּ הַחֲתִי [כפי שאמרנו] בַּתְּחִלָּה, יָצָא וְדִיֵּק וְתִמְצָא לָמָּה נִתְּנָה הָאָרֶץ הַקְדוּשָׁה לְכַנְעֵן בְּטָרָם שֶׁבָּאוּ יִשְׂרָאֵל, וְתִמְצָא דָבָר זֶה. וְהַכֹּל סוּד אֶחָד הוּא וְדָבָר אֶחָד. בֹּא רְאֵה, דָּוִד, אִף עַל גִּב שְׁהוּדָה עַל חֲטָאוֹ וְשֵׁב בְּתֻשׁוֹכָה, לֹא הִסִּיר מִלְּבּוֹ וּרְצוֹנוֹ מֵאוֹתָם חֲטָאִים שֶׁחֲטָא וּמֵאוֹתוֹ חֲטָא שֶׁל בַּת שְׁבַע, כִּי פָּחַד עָלֵיהֶם תְּמִיד שֶׁמָּא יִגְרֹם אֶחָד מֵהֶם וּיקְטֹרֵג עָלָיו בְּשַׁעַת הַסַּכָּנָה, וְלִכֵּן לֹא שָׁכַח אוֹתָם מִמֶּנּוּ וּמִרְצוֹנוֹ.

**דָּבָר אַחֵר**, כִּי פִשְׁעֵי אֲנִי אֲדַע – כָּל הַדִּרְגוֹת שֶׁתְּלוּיּוֹת בָּהֶם חֲטָאֵי בְנֵי אָדָם אֲנִי אֲדַע. וְחֲטָאתִי נִגְדִי תְּמִיד – זֶה פְּגִימַת הַלְבָּנָה שֶׁלֹּא יֵצֵא מִטְּמֵאָתָהּ עַד שֶׁבָּא שְׁלֵמָה וְהֵאִירָהּ בְּשִׁלְמוֹת, וְאָז הִתְבַּסֵּס הָעוֹלָם וַיֵּשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל לְבִטָּח, שֶׁכְּתוּב (מלכים א ה) וַיֵּשֶׁב יְהוּדָה וַיִּשְׂרָאֵל לְבִטָּח אִישׁ תַּחַת

וְחִטָּאתִי נִגְדִי תָמִיד: ו' לךְ לְבִדְךָ חֲטָאתִי וְהָרַע בְּעֵינֶיךָ

===== זוהר תהלים =====

גִּפְנוּ וְתַחַת תִּאָּנְתוּ. וְעַם כָּל זֶה – וְחִטָּאתִי נִגְדִי תָמִיד, וְלֹא נִפְסַק מִהָעוֹלָם עַד שְׂיבָא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ לַעֲתִיד לָבֵא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (זכריה יג) וְאֵת רוּחַ הַטְּמָאָה אֶעֱבִיר מִן הָאָרֶץ.

צָרִיךְ אָדָם לְהִשְׁמֹר מִחֲטָאֵיו וְלֹא יִסְטָה לְיָמִין וּלְשֹׁמְאֵל וְעַם כָּל זֶה צָרִיךְ לְאָדָם לְבַדֵּק בְּחֲטָאֵיו בְּכָל יוֹם וְיוֹם שֶׁהָיָה כְּשֶׁאָדָם עוֹמֵד מִמִּטָּתוֹ שְׁנֵי עֲדִים עוֹמְדִים לִפְנָיו וְהוֹלְכִים עִמּוֹ כָּל הַיּוֹם וְחִטָּאתִי נִגְדִי תָמִיד (נא, ה): [זוהר ח"א פ' וישב (דף קצא.)] אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מִשּׁוּם זֶה צָרִיךְ לְאָדָם לְהִשְׁמֹר מִחֲטָאֵיו וְלֹא יִסְטָה לְיָמִין וּלְשֹׁמְאֵל, וְעַם כָּל זֶה צָרִיךְ לְאָדָם לְבַדֵּק בְּחֲטָאֵיו בְּכָל יוֹם וְיוֹם, שֶׁהָיָה כְּשֶׁאָדָם עוֹמֵד מִמִּטָּתוֹ, שְׁנֵי עֲדִים עוֹמְדִים לִפְנָיו וְהוֹלְכִים עִמּוֹ כָּל הַיּוֹם. רוּצָה הָאָדָם לָקוּם – אוֹתָם הָעֲדִים אוֹמְרִים לוֹ בְּשַׁעֲהַ שְׁפוֹתַח עֵינָיו: (משלי ד) עֵינֶיךָ לֹנֶכַח יִבִּיטוּ וְעַפְעָפֶיךָ יִישִׁירוּ נִגְדֶּךָ. קָם וּמָסַדֵּר רַגְלָיו לְלַכֵּת – אוֹתָם הָעֲדִים אוֹמְרִים לוֹ: (שם) פֶּלֶס מַעְגַּל רַגְלֶךָ וְגו'. וְעַל כֵּן, כְּשֶׁהוֹלֵךְ הָאָדָם בְּכָל יוֹם, צָרִיךְ לוֹ לְהִשְׁמֹר מִחֲטָאֵיו. בְּכָל יוֹם וְיוֹם, כְּשֶׁבָא הַלֵּילָה, צָרִיךְ לְהִתְבּוֹנֵן וּלְבַדֵּק בְּכָל מָה שֶׁעָשָׂה כָּל הַיּוֹם הַהוּא כְּדִי שֶׁיָּשׁוּב מֵהֶם וְיִסְתַּכֵּל בָּהֶם תָּמִיד, כְּדִי שֶׁיָּשׁוּב לִפְנֵי רַבּוֹנוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים נא) וְחִטָּאתִי נִגְדִי תָמִיד, כְּדִי שֶׁיָּשׁוּב מֵהֶם.

הָאֵם חֲטָא דְּוֹד הַמֶּלֶךְ וּמָה הִיא חֲטָאָה כָּלָל

לָךְ לְבִדְךָ וְגו' (נא, ו): [זוהר ח"ב פ' משפטים (דף ק"ז.)] דְּוֹד הַמֶּלֶךְ

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

אמר, (תהלים נא) לך לבדך חטאתי והרע בעיניך עשיתי וגו'. לך לבדך, מה זה לך לבדך? אלא משום שיש חטאים שחוטא אדם לקדוש ברוך הוא ולבני אדם, ויש חטאים שחוטא לבני אדם ולא לקדוש-ברוך-הוא, ויש חטאים שחוטא לקדוש ברוך הוא לבדו ולא לבני אדם (אחרים). דוד המלך חטא לקדוש ברוך הוא לבדו ולא לבני אדם. ואם תאמר, הרי חטא אותו החטא של בת שבע, ושנינו, מי שבא על אשה ערוה ברכונה אסר אותה על בעלה, וחטא לחברו, וחטא לקדוש ברוך הוא - לא כך הוא. שההוא שאתה אומר בהתם היה, ודוד לקח את שלו, וגם היה לה מבעלה טרם שיצא לקרב, שכך היה מנהג של כל ישראל שנותנים גט זמן לאשתו כל שיצא לחיל, וכך עשה אוריה לבת שבע, ואחר שעבר זמן והיתה פטורה לכל, לקח אותה דוד, ובהתם עשה כל מה שעשה. שאלמלא לא כך וזה היה באסור, לא היה משאיר אותה הקדוש ברוך הוא בידו. והינו שכתוב לעדות, (שמואל ב יב) וינחם דוד את בת שבע אשתו. עדות שאשתו היא, ודאי אשתו, ובת זוגו היתה שהודמנה אליו מיום שנברא העולם. (וסוד הדבר מלכות של מעלה שהוא נעשה רגל רביעית למרכבה העליונה, ונקרא בת שבע, על אבן אחת שבע העינים) הרי עדות שלא חטא דוד את חטא בת שבע כמו שאמרנו.

ומה החטא שחטא? (אלא) לקדוש ברוך הוא לבדו ולא לאחר. שהרג את אוריה בחרב בני עמון ולא הרג אותו בפעוה שאמר לו ואדני יואב, שהרי דוד היה רבון

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

עָלִיו (ועל יואב), וְהִכְתּוּב מוֹכִיחַ, שְׁכָתוּב (שם כג) אֵלֶּה שְׁמוֹת  
הַגְּבֵרִים אֲשֶׁר לְדָוִד, וְלֹא אֲשֶׁר לְיוֹאָב. וְלֹא הָרַג אוֹתוֹ בְּאוֹתָהּ  
שָׁעָה, וְהָרַג אוֹתוֹ בְּחָרֵב בְּנֵי עֲמוֹן. וְהִכְתּוּב אוֹמֵר וְלֹא נִמְצָא  
אִתּוֹ דָּבָר, רַק בְּדָבָר אוֹרִיָּה הִחֲתִי. רַק לְמַעַט הוּא בָּא. בְּדָבָר  
אוֹרִיָּה, וְלֹא בְּאוֹרִיָּה. וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר, וְאוֹתוֹ הִרְגַתְּ  
בְּחָרֵב בְּנֵי עֲמוֹן. וְכָל חָרֵב בְּנֵי עֲמוֹן הָיָה חִקוּק בּוֹ נָחַשׁ עָקָם,  
דְּיוּקָן שֶׁל דְּרָקוֹן, וְהוּא עֲבוּדָה זָרָה שֶׁלָּהֶם. אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ  
הוּא, נִתְּתָ בָּח לְאוֹתוֹ שְׁקוּץ. (שְׁכִינָה שֶׁחָרַב בְּנֵי עֲמוֹן הִתְגַּבְּרָה אוֹתָהּ  
שָׁעָה עַל אוֹרִיָּה, כִּמְהָ חֹזֶק הִתְחַזַּק אוֹתוֹ נָחַשׁ עָקָם) מִשּׁוּם שֶׁבִשְׁעָה שֶׁהִרְגָּנוּ  
בְּנֵי עֲמוֹן אֶת אוֹרִיָּה, וְעָמְדוּ רַבִּים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְהִתְגַּבְּרָה  
בְּאוֹתָהּ שָׁעָה חָרֵב בְּנֵי עֲמוֹן, כִּמְהָ חֹזֶק הִתְחַזְּקָה אוֹתָהּ עֲבוּדָה  
זָרָה שְׁקוּץ.

**וְאֵם** תֹּאמַר שְׁאוֹרִיָּה לֹא הָיָה צָדִיק, כִּינּוֹן שְׁכָתוּב עָלָיו אוֹרִיָּה  
הִחֲתִי - לֹא כֵךְ! צָדִיק הוּא הָיָה, אֲלֵא שְׁשֵׁם מְקוֹמוֹ  
הָיָה חֲתִי, כִּמּוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּפְתַּח הַגִּלְעָדִי, עַל שֵׁם מְקוֹמוֹ  
נִקְרָא כֵךְ. וְעַל זֶה בְּדָבָר אוֹרִיָּה הִחֲתִי, שֶׁשְׁקוּץ בְּנֵי עֲמוֹן  
הִתְגַּבְּרָה עַל מַחְנֶה אֱלֹהִים, שֶׁמַּחְנֵת דָּוִד הָיָה מִמֶּשׁ דְּיוּקָן  
שֶׁלְמַעֲלָה, וּבְאוֹתָהּ שָׁעָה שֶׁפָּגַם דָּוִד מַחְנֶה זֶה, פָּגַם לְמַעֲלָה  
מַחְנֶה אַחֵר. וְעַל זֶה אָמַר דָּוִד, לֵךְ לְבִדְךָ חֲטָאִיתִי. לְבִדְךָ וְלֹא  
לְאַחֵר. שֶׁהוּא הָיָה אוֹתוֹ הַחֲטָא שֶׁחֲטָא אֵלָיו. וְזֶהוּ בְּדָבָר  
אוֹרִיָּה, וְזֶהוּ בְּחָרֵב בְּנֵי עֲמוֹן. כְּתוּב, כִּי ה' עֵינָיו מִשְׁטָטוֹת  
בְּכָל הָאָרֶץ, אֵלֵינוּ הִנֵּקְבוֹת. וְכְתוּב, (זְכִירָה ד) עֵינֵי ה' הִמָּה  
מִשְׁוֹטְטִים, אֵלֵינוּ הִנֵּקְרִים. וְהָרִי הֵם יְדוּעִים. דָּוִד אָמַר (תהלים

עֲשִׂיתִי לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדַבְרְךָ תִּזְכָּה בְּשִׁפְטֶךָ: ז הֵן  
בְּעֵזֶן חוֹלָלְתִּי וּבַחֲטָא יַחֲמֹתֵנִי אֲמִי: ח הֵן אֲמַת חֲפָצָת  
בְּטָחוֹת וּבִסְתָם חֲכָמָה תוֹדִיעֵנִי: ט תַּחֲטָאֵנִי בְּאִזּוֹב  
וְאַטְהֵר תִּבְבְּסֵנִי וּמִשְׁלֹג אֶלְבִּין: י תִּשְׁמִיעֵנִי שִׁשׁוֹן

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

(נא) וְהִרְעֵ בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי. בְּעֵינֶיךָ? לִפְנֵי עֵינֶיךָ הָיָה צָרִיךְ  
לֵהִיּוֹת! אֵלָּא מָה זֶה בְּעֵינֶיךָ? אָמַר דָּוִד, בְּאוֹתוֹ מְקוֹם  
שֶׁחֲטָאֵתִי, בְּעֵינֶיךָ הָיָה. שֶׁהֵייתִי יוֹדֵעַ שֶׁהָרִי עֵינֶיךָ הָיוּ זְמִינִים  
וְעוֹמְדִים לִפְנֵי וְלֹא הִחֲשַׁבְתִּי אוֹתָם, הָרִי הִחֲטָא שֶׁחֲטָאֵתִי  
וְעָשִׂיתִי, בְּאִיזָה מְקוֹם הָיָה? בְּעֵינֶיךָ.

לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדַבְרְךָ תִּזְכָּה בְּשִׁפְטֶךָ (נא, ו): וְלֹא יִהְיֶה לִי  
פֶתַח חוֹן פֶּה לֹאמַר לִפְנֶיךָ. בֹּא וּרְאֵה, כָּל אֶמֶן כְּשֶׁמְדַבֵּר,  
הוּא מְדַבֵּר בְּאִמְנוֹתָיו. דָּוִד הָיָה בְּדַחַן הַמֶּלֶךְ, וְאָף עַל גֵּב שֶׁהָיָה  
בְּצַעַר, כִּיּוֹן שֶׁהָיָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, שָׁב לְבַדְחָנוֹתוֹ כְּמוֹ שֶׁהָיָה כְּדִי  
לְבַדֵּחַ אֶת הַמֶּלֶךְ. אָמַר, רַבּוֹן הָעוֹלָם, אֲנִי אֲמַרְתִּי (שם כו) בְּחֻנִּי  
ה' וְנִסְגִּי, וְאַתָּה אֲמַרְתָּ שְׁלֹא אוֹכַל לַעֲמֹד בְּנִסְיוֹנְךָ. הָרִי חֲטָאֵתִי  
לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדַבְרְךָ וְיִהְיֶה דְבָרְךָ אֲמֵת, שְׁאַלְמָלָא לֹא חֲטָאֵתִי,  
יִהְיֶה דְבָרִי אֲמֵת, וְיִהְיֶה דְבָרְךָ בְּרִיקָנוֹת. עֲכָשׁוּ שֶׁחֲטָאֵתִי, כְּדִי  
שִׁיְהֶיָּה דְבָרְךָ אֲמֵת, נִתְּתִי מְקוֹם לְצִדֵּק דְבָרֶיךָ, לְכֵן עָשִׂיתִי,  
לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדַבְרְךָ תִּזְכָּה בְּשִׁפְטֶךָ. חֲזַר דָּוִד לְאִמְנוֹתוֹ וְאָמַר  
תוֹךְ צַעַר וְדְבָרִי בְּדַחְנוֹת לַמֶּלֶךְ. שְׁנִינוּ, דָּוִד לֹא הָיָה רָאוּי  
לְאוֹתוֹ הַמַּעֲשֶׂה, שֶׁהָרִי הוּא אָמַר, (שם קט) וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

(נקוד חלל, שכבר היה חלל בקרבי) כף הוא. אָבֵל דָּוִד אָמַר, בְּלֵב  
יֵשׁ שְׁנֵי הַיְכָלוֹת, בְּאַחַד דָּם וּבְאַחַד רוּחַ. אוֹתוֹ אַחַד שְׁמָלָא  
בְּדָם, בּוֹ יֵשׁ דִּיּוֹר לִיַּצֵּר הָרַע, וְלִבִּי לֹא כָף, שֶׁהָרִי הוּא רִיקָן,  
וְלֹא נִתְּתִי דִּיּוֹר לְדָם רַע לְשַׁכֵּן בּוֹ יַצֵּר הָרַע, וְלִבִּי הוּא וְדָאִי  
חָלָל בְּלִי דִּיּוֹר (דָּם) רַע, וְכִיּוֹן שְׂכָף זֶה, לֹא רָאוּי דָּוִד לְאוֹתוֹ  
חֲטָא שְׁחָטָא, אֲלֵא כְּדִי לְתַת פְּתִיחוֹן פֶּה לְרָשָׁעִים, שְׂיֵאמְרוּ,  
דָּוִד הַמֶּלֶךְ חָטָא וְשָׁב בְּתַשׁוּבָה וּמַחֲל לוֹ הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,  
כָּל שְׂכָן לְשֹׂאֵר בְּנֵי אָדָם. וְעַל זֶה אָמַר (תהלים נא, טו) אֶלְמָדָה  
פִּשְׁעִים דְּרַכִּיךְ וְחֲטָאִים אֵלֶיךָ יִשׁוּבוּ.

**וְכַתּוּב,** (שמואל ב טו) וְדָוִד עָלָה בְּמַעֲלָה הַזֵּיתִים עָלָה וּבּוֹכָה  
וְרָאשׁ לוֹ חֲפוּי וְהוּא הֵלֵךְ יַחַף. רָאשׁ לוֹ חֲפוּי וְיַחַף  
לָמָּה? אֲלֵא הָיָה נִזּוֹף, עָשָׂה עֲצָמוֹ נִזּוֹף לְקַבֵּל עֲנֹשׁ, וְהֵם הָיוּ  
רְחוּקִים מִמֶּנּוּ אַרְבַּע אַמּוֹת. אֲשֶׁרִי הָעֶבֶד שְׂכָף עוֹבֵד לְרַבּוֹ  
וּמוֹדֵעַ לְחֲטָאֵי לְשׁוֹב מִמֶּנּוּ בְּתַשׁוּבָה שְׁלָמָה. בֹּא וּרְאֵה, יוֹתֵר  
הָיָה מֶה שֶׁעָשָׂה לוֹ שְׁמָעִי בֶּן גֵּרָא מִכָּל הַצָּרוֹת שֶׁעָבְרוּ עָלָיו  
עַד אוֹתוֹ הַיּוֹם, וְלֹא הִשִּׁיב דָּוִד כִּנְגִידוֹ דְּכַר, שְׂכָף הָיָה רָאוּי  
לוֹ, וּבָזָה הִתְכַּפְּרוֹ חֲטָאֵיו. עֲכָשׁוּ יֵשׁ לְהַתְּבוֹנֵן, שְׁמָעִי הָיָה  
תַּלְמִיד חֶכֶם, וְחִכְמָה רַבָּה הִיָּתָה בּוֹ, לָמָּה יָצָא לְדוֹד וְעָשָׂה  
לוֹ כָּל מֶה שֶׁעָשָׂה? אֲלֵא מִמָּקוֹם אַחֵר הָיָה הַדְּבַר, וְהַכְּנִיס לוֹ  
בְּלִבּוֹ דְּבַר זֶה, וְכָל זֶה לְתוֹעֲלָתוֹ שֶׁל דָּוִד, שֶׁהָרִי מֶה שֶׁעָשָׂה  
לוֹ שְׁמָעִי, גֵּרָם לוֹ לְשׁוֹב בְּתַשׁוּבָה שְׁלָמָה וְשָׁבָר לְבוֹ בְּשִׁבְרָה  
רַב, וְשִׁפְף הִרְבֵּה דְּמַעוֹת מִתּוֹךְ לְבוֹ לִפְנֵי הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,  
וְעַל זֶה אָמַר, כִּי ה' אָמַר לוֹ קַלֵּל. יַדַּע שֶׁהָרִי מִמָּקוֹם עֲלִיוֹן

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

יִרְד הַדָּבָר. שְׁנֵי צוּנוּיִם צִוָּה דָּוִד אֶת שְׁלֹמֹה בְּנוֹ - אֶחָד שֶׁל יוֹאָב, וְאֶחָד שֶׁל שְׁמְעִי, עִם שְׂאֵר הַצּוּנוּיִם שֶׁצִּוָּה אוֹתוֹ. שֶׁל יוֹאָב - שְׁכָתוֹב (מלכים א ב) וְגַם אֶתָּה יִדְעֵת אֵת עֲשֵׂה לִי יוֹאָב בֶּן צְרוּיָה. דָּבָר נִסְתָּר הָיָה, שֶׁהָרִי אָפְלוּ שְׁלֹמֹה לֹא הָיָה לוֹ לְדַעַת. אֲלֹא מִשּׁוֹם שְׂאֵחָרִים יִדְעוּ (אִיתוֹ), זֶה הַתְּגָלָה לְשְׁלֹמֹה. וְעַל זֶה אָמַר, וְאַתָּה יִדְעֵת וְגו', מִה שֶׁלֹּא רָאוּי לָךְ לְדַעַת.

שֶׁל שְׁמְעִי - שְׁכָתוֹב וְהִנֵּה עִמָּךְ שְׁמְעִי בֶן גֵּרָא. מִה זֶה וְהִנֵּה עִמָּךְ? מִזְמָן הוּא עִמָּךְ תְּמִיד, רַבּוּ הָיָה, וּמִשּׁוֹם כֵּךְ לֹא אָמַר לוֹ עַל יוֹאָב וְהִנֵּה עִמָּךְ יוֹאָב. אֲבָל שְׁמְעִי זֶה שֶׁנִּמְצָא תְּמִיד עִמּוֹ, אָמַר וְהִנֵּה עִמָּךְ. וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ וַיִּקְרָא לְשְׁמְעִי וַיֹּאמֶר בְּנֵה לָךְ בֵּית בִּירוּשָׁלַם. אֵיפֹה הִיא חֲכָמְתוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה בָּזָה? אֲלֹא הִפֵּל עֲשֵׂה בְּחֻכְמָה, וְלִכְלֹל הַצְּדָדִים הוּא הַתְּבוּנָן. שֶׁהָרִי שְׁמְעִי הָיָה חָכֵם, וְאָמַר שְׁלֹמֹה, אֲנִי רוֹצֵה שֶׁתִּגְדֹּל תּוֹרָה עַל יְדֵי שְׁמְעִי וְלֹא יֵצֵא הַחוּצָה. עוֹד דָּבָר אַחֵר הַשְּׁגִיחַ שְׁלֹמֹה בְּחֻכְמָה, שְׁכָתוֹב (שמואל ב טז) יֵצֵא יֵצֵא וּמִקְלָל. מִה זֶה יֵצֵא יֵצֵא פַעַמִּים? מִסְפִּיק וַיֵּצֵא וַיִּקְלָל (לז). אֲלֹא יֵצִיאה אַחַת - שֶׁיֵּצֵא מִבֵּית מְדֻרָּשׁוֹ לְדוֹד, וַיֵּצִיאה אַחַת - שֶׁיֵּצֵא מִירוּשָׁלַם אֶל עֲבָדוֹ שְׁמֵת עָלָיו. יֵצִיאה אַחַת לְמֶלֶךְ, וַיֵּצִיאה שְׁנִיָּה לְעֲבָדִים. וְכָל זֶה רָאָה שְׁלֹמֹה וְהַשְּׁגִיחַ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אוֹתָהּ הַיֵּצִיאה הַשְּׁנִיָּה, וְעַל זֶה אָמַר וְהָיָה בְּיוֹם צֹאתָךְ. יָדַע שֶׁבִּיצִיאה יָמוּת. וְעַפְרָ בְּעַפְרָ מִהוּ? אָמַר שְׁלֹמֹה, אֶל אָבִי זֶה הָיָה בְּעַפְרָ, אֶל שְׁמְעִי זֶה הָיָה בְּמִים,



❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

שְׁכָתוֹב וְהָיָה בְיוֹם צִאתְךָ וְעִבְרַתְךָ אֶת נַחַל קְדֻרוֹן. שֵׁם עֶפְרַיִם וְכָאֵן מִיָּם. שְׁנִיָּהֶם דִּין שְׁלֵמָה, לְהִיּוֹת עֶפְרַיִם וּמִיָּם כְּמוֹ סוּטָה, לְמִי שֶׁהִסְטִין דְּרָכּוֹ לְאַבִּיּוֹ.

**בְּתוֹב** וְהוּא קָלְלָנִי קָלְלָה נִמְרָצָת. וְכָתוֹב וְאַשְׁבַּע לוֹ בְּה' לֵאמֹר אִם אֲמִיתְךָ בְּחָרְב. וְכִי שְׁמַעִי הָיָה טַפֵּשׁ? שְׁאֵלוֹ כֵּךְ הִשְׁבִּיעַ אוֹתוֹ, שֶׁלֹּא יֹאמֶר בְּחָרְב לֹא, אֲבָל בְּחִנִּית אוֹ בְּחִץ כֵּן. אֲלֵא שְׁנֵי דְבָרִים יֵשׁ כָּאֵן. אֶחָד אָמַר הִתִּינוּק, בְּנוֹ שֶׁל הַדָּג הַגָּדוֹל, אוֹתוֹ שֶׁקִּשְׁקִשְׁיוּ עוֹלָם לְרוֹם הָעֲנָנִים. שְׁבוּעָתוֹ שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ, כְּשֶׁהָיָה רוֹצֵה לְהִשְׁבַּע, הָיָה מוֹצִיא אֶת חֲרָבּוֹ שֶׁשֵּׁם הָיָה חֲקוֹק שֵׁם חֲקוֹק וְשֵׁם נִשְׁבַּע. וְכֵךְ עָשָׂה לְשִׁמְעִי, שְׁכָתוֹב וְאַשְׁבַּע לוֹ בְּה' לֵאמֹר אִם אֲמִיתְךָ בְּחָרְב. בְּמָה הָיְתָה הַשְׁבוּעָה הַזֹּאת בְּחָרְב. (בְּחָרְב הוּא שֶׁהֵשֵׁם הַקְדוּשׁ רַק בְּה' שְׁבוּעָה) בְּחָרְב נִשְׁבַּע. וְדָבָר אַחֵר דִּין שְׁלֵמָה. אָמַר, בְּקָלְלָה בָּא אֶל אָבִי, בְּדְבָרִים - הָרִי דְבָרִים אֵלָיו. וּבִשְׁם הַמֶּפָּרֶשׁ הָרַג אוֹתוֹ וְלֹא בְּחָרְב. וְלִכְּן שְׁלֵמָה עָשָׂה כֵּךְ. עֲכָשׁוּ יֵשׁ לְהִתְבּוֹנֵן, שֶׁכִּיּוֹן שְׁדוֹד הִשְׁבִּיעַ אוֹתוֹ, לְמָה הָרַג אוֹתוֹ, שֶׁנִּרְאָה שֶׁשְׁבוּעָה זוֹ הָיְתָה בְּעִלְיָה, שֶׁהָרִי הִלֵּב וְהִפָּה לֹא הָיוּ כְּאֶחָד? אֲלֵא וְדָאִי דָּוִד לֹא הָרַג אוֹתוֹ, וְהָרִי יָדוּעַ, כָּל אֵיבָרֵי הַגּוֹף מְקַבְּלִים הַכֹּל, וְהִלֵּב לֹא מְקַבֵּל אֶפְלוֹ כְּחוּט שֶׁל נִימָה שֶׁל שְׁעָרָה. דָּוִד הַמֶּלֶךְ הָיָה הִלֵּב, וְקִבֵּל מִה שֶׁלֹּא רָאוּי לוֹ לְקַבֵּל, וּמִשּׁוֹם כֵּךְ, וַיִּדְעָתָ אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה לוֹ כְּתוֹב. וְעוֹד, שֶׁהָרִי הָאֵילָן גּוֹרֵם לְהִיּוֹת נוֹטָר וְנוֹקֵם כְּנֶחֱשׁ.

וְשִׁמְחָה תִּגְלָנָה עֲצָמוֹת דְּבִיתָ: יֵא הִסְתֵּר פָּנֶיךָ מִחֲטָאֵי  
 וְכָל עֲוֹנֹתַי מִיָּחָה: יב לֵב טָהוֹר בָּרָא לִי אֱלֹהִים  
 וְרוּחַ נָכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי: יג אֵל תִּשְׁלַכְנִי מִלְּפָנֶיךָ וְרוּחַ

זוהר תהלים

וְרוּחַ נָכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי - זוּ רוּחוֹ שֶׁל הַמְּשִׁיחַ וְדוֹד הַתַּפְּלִל  
 אוֹתוֹ רוּחַ נָכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי.

לֵב טָהוֹר בָּרָא לִי אֱלֹהִים וְגו', (נא, יב): [זוהר ח"א פ' וישב (דף קצב):  
 רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח, (תהלים נא) לֵב טָהוֹר בָּרָא לִי אֱלֹהִים  
 וְרוּחַ נָכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי. אֵת הַפְּסוּק הַזֶּה בִּאֲרוּהוּ, אָבֵל לֵב  
 טָהוֹר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (מלכים א ג) וְנָתַתָּ לְעַבְדְּךָ לֵב שֹׁמֵעַ וְגו',  
 וְכָתוּב (משלי טו) וְטוֹב לֵב מְשֻׁתָּה תָּמִיד, וּמִשּׁוֹם כֵּן לֵב טָהוֹר  
 וְדָאִי. וְרוּחַ נָכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי - זֶהוּ רוּחַ נָכוֹן וְדָאִי, כְּמוֹ  
 שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית א) וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם,  
 וְהַתְּעוֹרְרוֹ, זוּ רוּחוֹ שֶׁל הַמְּשִׁיחַ, וְהַתְּעוֹרְרוֹ (יחזקאל יא) וְרוּחַ  
 חֲדָשָׁה אֲתֵן בְּקִרְבְּכֶם. וְדוֹד הַתַּפְּלִל, אוֹתוֹ רוּחַ נָכוֹן חֲדָשׁ  
 בְּקִרְבִּי.

מִשּׁוֹם שֶׁיֵּשׁ מֵהַצַּד הָאֲחֵר לֵב טָמֵא וְרוּחַ עוֹנֵעִים שֶׁמִּסְטָה אֵת  
 בְּנֵי הָעוֹלָם, וְזוֹ הִיא רוּחַ טְמָאָה שֶׁנִּקְרָאת רוּחַ עוֹנֵעִים,  
 כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה יט) ה' מִסֵּךְ בְּקִרְבָּהּ רוּחַ עוֹנֵעִים, וְעַל כֵּן  
 וְרוּחַ נָכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי. מֵה זֶה חֲדָשׁ? זֶה חֲדוּשׁ הַלְּבָבָה.  
 בְּשַׁעֲה שֶׁמִּתְחַדָּשֶׁת הַלְּבָבָה, דּוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חַי וְקַיִם, וּמִשּׁוֹם  
 כֵּן חֲדָשׁ. רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים בַּדֶּרֶךְ. אָמַר רַבִּי  
 יוֹסִי לְרַבִּי אֶלְעָזָר, זֶה שֶׁכָּתוּב (מלכים א כב) וַיֵּצֵא הָרוּחַ וַיַּעֲמֵד

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

לפני ה' ויאמר אני אפתנו ויאמר ה' אליו במה. ויאמר אצא והייתי רוח שקר בפי כל נביאיו ויאמר תפתה וגם תוכל צא ועשה כן. ושנינו שהיתה רוח נבות היוצא אלי. וכי הנשמות, כיון שעולות ועומדות למעלה, הן יכולות לשוב לעולם הזה? והדבר תמוה שאמר, אצא והייתי רוח שקר בפי וגו'.

ועוד, מה הטעם נענש עליו אחאב? שהרי דין התורה ששם שמואל לפני ישראל כף הוא, שכתוב (שמואל א ח) את שדותיכם וכרמיכם וזייתיכם הטובים יקח, ואם אחאב נטל אותה כרם בנבות, דין היה! ועוד, שהיתה לו כרם אחרת, או זהב, ולא רצה! אמר לו, יפה שאלת. בא ראה, הרוח הזו שאמרו שהיא רוח של נבות, כאן יש להסתכל – וכי הרוח של נבות יכולה לעלות ולעמד לפני הקדוש ברוך הוא לבקש שקר, שכתוב ויצא הרוח? ואם הוא צדיק, איך יבקש שקר בעולם ההוא, שהוא עולם של אמת? ומה בעולם הזה לא צריך צדיק שקר, בעולם ההוא לא כל שכן? ואם אינו צדיק, איך יכול לעמד לפני הקדוש ברוך הוא? אלא ודאי נבות לא היה כל כך צדיק לעמד לפני הקדוש ברוך הוא, אלא רוח אחרת היתה ששלטה בעולם, שזוהי רוח שתמיד עומדת ועולה לפני הקדוש ברוך הוא, וזוהי שמסטה את בני העולם לשקר, ומי שהוא רגיל בשקר, משתדל תמיד בשקר, ועל זה אמר אצא והייתי רוח שקר וגו', ועל כן הקדוש ברוך הוא אמר לו צא ועשה כן. צא מכאן, כמו שבארוהו שכתוב (תהלים קא) דבר שקרים

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

לא יכון לנגד עיני, ומשום זה היא רוח שקר ודאי. ועוד, על מה שהרג את נבות ונטל את פרמו, למה הרג אותו הרג? אלא שהרג אותו בלי דין נענש. הרג אותו בלי דין ונטל את פרמו, ומשום כך כתוב (מלכים א כא) הרצחת וגם ירשת, ועל כן נענש. ובא וראה כמה הם בני אדם בעולם שרוח השקר הזו מסטה אותם בשקר, והוא שולט בעולם בכמה צדדים ובכמה מעשים, והנה בארנו את הדברים. ועל כן דוד המלך בקש להשמר ממנו ורצה לצאת מתוך הטמאה, שכתוב (תהלים נא) לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי. זו היא רוח נכון, והאחר הוא רוח שקר. ועל כן שתי דרגות הן, אחת קדושה ואחת טמאה.

### קרבן בא להתקרב לפני ה' ולעורר חסדים

**לב טהור ברא לי אלהים וגו',** (נא, יב): [זוהר ח"א פ' ויקרא (דף ה'.)] רבי חזקיה היה מצוי לפני רבי שמעון. אמר לו, זה שנקרא קרבן, קרוב היה צריך להיות, או קריבות. מה זה קרבן? אמר לו, הרי זה ידוע לחברים, קרבן הוא מאותם הכתרים הקדושים שנקרבים כלם כאחד ונקשרים זה עם זה עד שכלם נעשים אחד, ביחוד שלם, לתקן את השם הקדוש כראוי. זהו שכתוב קרבן לה'. קרבן של אותם כתרים קדושים לה' הוא, להתתקן השם הקדוש וליחדו כראוי כדי שימצאו רחמים בכל העולמות. והשם הקדוש שהתעטר בעטרתיו לבשם את הכל. וכל זה כדי לעורר רחמים ולא לעורר דין. ומשום כך לה' הוא, ולא לאלהים. לה' – אנו

קִדְשָׁךְ אֶל תִּקַּח מִמֶּנִּי: יְיָ הָשִׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ וְרוּחַ  
 גְּדִיבָה תִּסְמְכֵנִי: מו אֲלַמְּדָה פִּשְׁעִים דְּרַבִּיךָ וְחַטָּאִים  
 אֵלַיךָ יִשׁוּבוּ: מז חֲצִילֵנִי מִדְּמִים אֱלֹהִים <sup>הַתָּה בְּעַל חֲסִידוֹת  
 בְּמִנְיַת תְּשׁוּבוֹת מִלִּים</sup> אֱלֹהֵי  
 תִּשׁוּעָתִי תִרְנֶן לִישׁוֹנִי צִדְקָתְךָ: יז אֲדָנִי שְׁפָתִי  
 תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ: יח כִּי לֹא תַחְפֹּץ זִכָּה וְאַתָּה

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

צְרִיכִים לְעוֹרֵר רַחֲמִים, וְלֹא לֵאלֹהִים. אָנוּ רוֹצִים רַחֲמִים וְלֹא  
 דִּין. אָמַר, אֲשֶׁרִי חֲלָקִי שִׁשְׁאַלְתִּי וְהִרְוַחְתִּי אֶת הַדְּבָרִים הַלָּלוּ,  
 וְזֶהוּ בְּרוּר הַדְּבָר. אֲבָל הָרִי כְּתוּב, (תהלים נא) לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי  
 אֱלֹהִים וּגו', (נא, יב) לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְכָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. זִבְחִי  
 אֱלֹהִים כְּתוּב, וְלֹא זִבְחִי ה'. אָמַר לוֹ, וְדַאי כֹּף זֶה, קִרְבֵּן  
 אֱלֹהִים לֹא כְּתוּב, אֲלֵא זִבְחִי אֱלֹהִים. וְלִכֵּן שְׁחִיטָתָן בְּצִפּוֹן,  
 שֶׁהֵרִי זִבְיחָהּ הִיא בְּשִׁבְלִי אֱלֹהִים, אוֹתוֹ הֵצַד שֶׁל הַגְּבוּרָה  
 שִׁיתְּבַשֵּׁם וְיִשְׁבֵּר אֶת רוּחַ הַדִּין, וְיַחְלֹשׁ הַדִּין, וְיִתְגַּבְּרוּ רַחֲמִים  
 עַל דִּין. וְעַל כֵּן זִבְחִי אֱלֹהִים, לְשִׁבֹר אֶת הַכֹּחַ וְהַתְּקַף שֶׁל הַדִּין  
 הַקָּשָׁה, שֶׁכְּתוּב רוּחַ נִשְׁבָּרָה, שֶׁתִּהְיֶה אוֹתָהּ רוּחַ הַתְּקִיפָה  
 נִשְׁבָּרָה, וְלֹא יִתְגַּבֵּר רוּחָהּ וְכֹחָהּ וְתִקְפָּהּ. וְאִזּוֹ אָדָם צָרִיךְ לַעֲמֹד  
 עַל הַמִּזְבֵּחַ בְּרוּחַ נִשְׁבָּרָה, וְיִתְבַּשֵּׁשׁ בְּמַעֲשָׂיו, כְּדִי שֶׁתִּהְיֶה  
 אוֹתָהּ רוּחַ תְּקִיפָה שְׁבוּרָה, וְהַכֹּל כְּדִי שֶׁהַדִּין יִתְבַּשֵּׁם, וְיִתְגַּבְּרוּ  
 הַרַחֲמִים עַל הַדִּין.

**כַּאֲשֶׁר הִפָּה פוֹתַח בְּתַפְלָה עִם הַשְׂכִּינָה אִזּוֹ הָיְיָה יַעֲנֶה מִיַּד**

**אֲדָנִי שְׁפָתִי תִפְתָּח וּגו' (נא, יז):** נְתִיקוּנִי הַזֶּהוּר תְּקוּנָא תַּמְנִי סְרִי (דף לד

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ————— ❧

ע"א ( זוהר תורה) אֲדָנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתְךָ, אֲדֹנָי עוֹלָה בַּמִּסְפָּר הֵיכָל־לִי וְנֹאמַר (חֲבִקוּק ב) וְה' בְּהִיכַל קִדְשׁוֹ הִסְמִנֵנוּ כָּל הָאָרֶץ, זָכָא הוּא מִי שְׁזֹכָה לִיכְנֵס לְהִיכְלוֹ שֶׁל הַקִּבְ"ה לַחֲזוֹת אֶת הַמֶּלֶךְ וְהַמְטְרוֹנָה, זָכָא הִפָּה שְׁתַּשְׂרָה בּוֹ תַּפְלָה שֶׁהִיא אֲדֹנָי שְׁאוּמְרִים אֱלֹהֵי אֲדֹנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח, וְזָכָאִין הַשְּׁפָתִים שֶׁהֵן שְׁעָרֵי הֵיכָל, כַּדְמִיּוֹן אֱלֹהֵי שְׁנֹאמַר בֵּהֵן פִּתְחוּ לִי שְׁעָרֵי צֶדֶק, שְׁכָאֲשֶׁר הִפָּה פוֹתַח בַּתַּפְלָה עִם הַשְּׂכִינָה אֲזִי הוִי"ה יַעֲנֵה מִיד, זש"כ (ישעי' נח) אֲזִי תִקְרָא וְה' יַעֲנֵה, א"ז מִסְפָּר ח', וְהֵן ח' אוֹתִיּוֹת שֶׁל הוִי"ה אֱהִי"ה, וְה' יַעֲנֵה, הוּא וּבֵית דִּינּוֹ, וְזֶהוּ הוִי"ה אֲדֹנָי יֵאֱהָרֹנָה". וְבוֹא וְרֵאא אִם הָאָדָם עוֹלָה בַּמַּחֲשָׁבָתוֹ בַּתַּפְלָתוֹ עִם הַשְּׂכִינָה, וְכִמּוֹ כֵּן בְּכָל מִצְוָה וּמִצְוָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, מִיד כִּשְׁהוּא דוּפֵק בַּתַּפְלָה הֵיכָל הַמֶּלֶךְ הֵן נִבִּיא אוֹ חוֹזֶה אוֹ חֲכָם אוֹ צָדִיק אוֹ חֲסִיד, מִדִּי כִשְׁהוּא קוֹרָא לִפְנֵי הַשַּׁעַר אִם הַשְּׂכִינָה עֲלָתָה שְׁמָה אֲזִי הוִי"ה יַעֲנֵה מִיד, וְלֹא יִמְתִּין לַעֲבֹד אוֹ לִשְׂרֹף שִׁיפְתָּח לוֹ, אֲלֵא הַקִּבְ"ה מִמֶּשׁ פּוֹתַח לוֹ מִתּוֹךְ הַחֲבִיכוֹת וְהָאֱהָבָה שִׁישׁ לוֹ אֵלֶיהָ כַּחֲתָן אֵל הַכֹּלֵהִי וְאִם הַשְּׂכִינָה לֹא עֲלָתָה בַּתַּפְלָה הֵהִיא אוֹ בַּעֲשִׂיַת מִצְוָה, אֵין הַקִּבְ"ה מַחֲשִׁיבּוֹ שִׁיפְתָּח לוֹ הֵיכְלוֹ, וְאִפִּילוֹ לֹא עַל יְדֵי שְׁלִיחַ, וְאֵין הוּא כַּדָּאִי לִיכְנֵס לְהִיכְלֵי הַמֶּלֶךְ, עוֹלִיו נֹאמַר בַּחוּץ תַּעֲמִד, וּמִבַּחוּץ נּוֹתֵנִים לוֹ

זִי הַזֹּהָר

קה. כֹּאן יִתְבָּאֵר הַסּוּד לֹאמַר פְּסוּק זֶה קוֹדֵם כָּל הַתַּפְלָה שֶׁבִּלְחַשׁ: קו. וּבַעֲבוּר סוּד זֶה נִתְקַן לּוֹמַר קוֹדֵם כָּל מִצְוָה וְתַפְלָה לְשֵׁם יִחּוּד קוּב"ה וְשְׂכִינָתָהּ:

עוֹלָה לֹא תִרְצֶה: יְיָ זָבַחַי אֱלֹהִים הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַמִּזְבֵּחַ וְנִשְׁחָרְטוּ בָּהֶם רוּחַ נִשְׁבְּרָה  
 לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְבָה אֱלֹהִים הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַמִּזְבֵּחַ וְנִשְׁחָרְטוּ בָּהֶם לֹא תִבְזֶה: לֹא תִבְזֶה:

זוהר תהלים

בקשתו על ידי שליח או ממונה, ואם גם תפלתו אינה עולה כראוי דוחים אותה החוצה וסוגרים השערים בפניה, ועליה נאמר (משלי א) אז יקראנני ולא אענה ישחרנני ולא ימצאנני, כמו כן כאשר קוראים ישראל כל אחד ואחד להקב"ה בקריאת שמע או בתפלה או בכל מצוה, אם השכינה איננה שם גם הוא לא נמצא שם, זש"כ (שמות כ) בכל המקום אשר אזכיר את שמ"י אבוא אליך וברכתיך.

כִּי לֹא תַחֲפֹץ זָבַח וְגו' (נא, יח): [זוהר ח"ב פ' משפטים (דף ק"ז.)] כְּתוּב  
 כִּי לֹא תַחֲפֹץ זָבַח וְאַתָּנָה עוֹלָה לֹא תִרְצֶה. זָבַחַי אֱלֹהִים  
 רוּחַ נִשְׁבְּרָה לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְבָה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. כִּי לֹא תַחֲפֹץ  
 זָבַח, וְכִי לֹא רוּצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁיקְרִיבוּ לְפָנָיו קָרְבָּן,  
 וְהִרִי הוּא תִקֵּן לְרָשָׁעִים קָרְבָּן שִׁיקְרִיבוּ וַיִּתְּכַפֵּר לָהֶם חַטָּאִים?  
 אֲלֹא שְׂדוּד אָמַר אֵת זֶה לְשֵׁם אֱלֹהִים, וְקָרְבָּן לֹא מְקַרְבִּים  
 לְשֵׁם אֱלֹהִים, אֲלֹא לְשֵׁם יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. שֶׁהִרִי לְדִין  
 הַקָּשָׁה, מִדַּת הַדִּין, לֹא מְקַרְבִּים קָרְבָּן, שְׂכָתוּב (ויקרא א) אָדָם  
 כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָּן לַה'. לַה', וְלֹא לְשֵׁם אֱלֹהִים. וְכִי תִקְרִיב  
 קָרְבָּן מִנְחָה לַה'. זָבַח תוֹדָה לַה'. זָבַח שְׁלָמִים לַה'. וּמִשּׁוּם  
 כֵּן, כִּינּוּן שְׂדוּד הַמֶּלֶךְ אָמַר לְאֱלֹהִים, הַצֵּטְרֵךְ לִכְתֹּב כִּי לֹא  
 תַחֲפֹץ זָבַח וְאַתָּנָה עוֹלָה לֹא תִרְצֶה. שֶׁהִרִי לְשֵׁם הַזֶּה לֹא  
 מְקַרְבִּים, אֲלֹא רוּחַ נִשְׁבְּרָה, שְׂכָתוּב זָבַחַי אֱלֹהִים רוּחַ

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

נשְׁבְּרָה. קָרַבְּנָן שֶׁל אֱלֹהִים הוּא עֶצֶב וְשִׁבְרוֹן לֵב. וּמִשּׁוּם כֵּן, מִי שֶׁחָלַם חֲלוֹם רַע, צָרִיךְ לְהִרְאוֹת עֲצָבוֹת, שֶׁהָרִי בְּמִדַּת אֱלֹהִים (דִּין) עוֹמֵד, וְזִבְחָה שֶׁל מִדַּת הַדִּין צָרִיךְ עֲצָבוֹת וְרוּחַ נִשְׁבְּרָה, וְאוֹתָהּ עֲצָבוֹת מְרַפָּאֵת אֶת הַחֲלוֹם הָרַע, וְלֹא שׁוֹלֵט עָלָיו הַדִּין. שֶׁהָרִי הַזֶּה זִבְחָה שְׂרָאוּי לְמִדַּת הַדִּין, הַקָּרִיב לְפָנֶיהָ.

**לֵב** נִשְׁבֵּר וְנִדְפָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. מַה זֶה לֹא תִבְזֶה? מִכָּלֵל שִׁישׁ לֵב שֶׁהוּא בּוֹזֶה? כֵּן. זֶהוּ לֵב שֶׁהוּא גָּאָה, לֵב בְּגִסּוֹת הָרוּחַ, הֵינּוּ לֵב בּוֹזֶה, אָבֵל לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְפָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. הֵיטִיבָה בְּרִצּוֹנָהּ אֶת צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם. מַה זֶה הֵיטִיבָה? נִרְאֶה שֶׁהָרִי טוֹב יֵשׁ בָּהּ, וְעַכְשָׁו הֵיטִיבָה עַל אוֹתוֹ הַטּוֹב?! וְדַאי כֵּן הוּא, שֶׁהָרִי מִן הַיּוֹם שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִשְׁתַּדֵּל בְּבִנְיַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁלֹּא מַעֲלָה עַד עַכְשָׁו, אוֹתָהּ הִטְבָּה שֶׁל רִצּוֹן לֹא שָׁרְתָה עַל אוֹתוֹ הַבִּנְיָן, וְעַל כֵּן לֹא נִתְקַן. שֶׁהָרִי בִּשְׁעָה שֶׁהִרְצוֹן הָעֲלִיּוֹן יִתְעוֹרֵר, הוּא יֵיטִיב וְיִדְלִיק אֶת הַמְּנוֹרוֹת שֶׁל אוֹתוֹ הַבִּנְיָן וְאוֹתוֹ הַמַּעֲשֶׂה, שֶׁאֶפְלוּ הַמַּלְאָכִים שֶׁל מַעֲלָה לֹא יוּכְלוּ (לֹא) לְהִסְתַּכֵּל בְּאוֹתוֹ בֵּית מִקְדָּשׁ וְלֹא בְּאוֹתוֹ בִּנְיָן, וְאֵז בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְכָל הַמַּעֲשֶׂה נִתְקַן.

**כַּאֲשֶׁר בָּא אָדָם לְהִטְמֹא בַּחֲטָאִיו מִמְּשִׁיךְ עָלָיו רוּחַ מוֹצֵד הִטְמָאָה וּמִתְגַּאֵה עַל הָאָדָם וְשׁוֹלֵט עָלָיו לְכָל רִצּוֹנוֹ**

**זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה וְגו'** (נֹא, יֵשׁ): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף ר"מ)].  
**רַבִּי אָבָא פִתַּח**, (תהלים נא) **זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה וְגו'.**  
 פְּסוּק זֶה פִּרְשֵׁהוּ, שֶׁרִצּוֹן הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵין רִצּוֹנוֹ



כ היטיבה ברצונך את ציון תבנה חומות ירושלים:

— זוהר תהלים —

בְּקֶרֶבֶן שֶׁל אָדָם עַל חֲטָאִיו, אֲלֵא רוח נִשְׁבְּרָה. וּבְנֵי אָדָם לֹא יוֹדְעִים מָה אומרים. וְכך שָׁמַעְנוּ מִהַמְנוּחָה הַקְדוּשָׁה, שֶׁכָּאֲשֶׁר בָּא אָדָם לְהִטְמֵא בְּחֲטָאִיו, מִמָּשִׁיךְ עָלָיו רוח מִצַּד הַטְּמָאָה, וּמִתְגָּאֵה עַל הָאָדָם וְשׁוֹלֵט עָלָיו לְכָל רְצוֹנוֹ. וְאוֹתוֹ צַד הַטְּמָאָה מִתְגַּבֵּר בְּכחוֹ וּמִתְחַזֵּק, וְשׁוֹלֵט עָלָיו שִׁיעָשָׂה רְצוֹנוֹ. בָּא אָדָם וְשׁוֹלֵט עָלָיו לְהִטְהַר – מִטְהַרִּים אוֹתוֹ. בְּזִמְנָן שֶׁהִיָּה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם, הִקְרִיב קֶרְבָּנוֹ – כָּל כַּפָּרָה שֶׁלּוֹ תְלוּיָה עָלָיו, עַד שֶׁהִתְחַרַּט וְשִׁבֵּר לְאוֹתָהּ הָרוּחַ מִתּוֹךְ גְּאוֹתוֹ וְהִשְׁפִּיל אוֹתָהּ. וְזוֹהִי הַשְּׁבִירָה שֶׁל אוֹתָהּ דְּרָגָה שֶׁל טְמָאָה. וְכָאֲשֶׁר נִשְׁבְּרָת אוֹתָהּ רוח הַטְּמָאָה וּמִקְרִיב קֶרְבָּנוֹ, זֶהוּ שֶׁמִּתְקַבֵּל בְּרָצוֹן כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ.

וְאַם לֹא נִשְׁבְּרָת אוֹתָהּ רוח, אֵין קֶרְבָּנוֹ כָּלוּם, וְנִמְסָר לְכָלֵבִים, שֶׁהָרִי קֶרֶבֶן זֶה אֵינוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲלֵא מִהַכָּלֵבִים. וּמִשּׁוּם זֶה זָבַחַי אֱלֹהִים כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ הוּא רוח נִשְׁבְּרָה, שִׁישְׁבֵּר אוֹתָהּ רוח טְמָאָה וְלֹא תִשְׁלַט. וְעַל זֶה מִי שִׁישְׁבֵּר אוֹתָהּ כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ, עָלָיו כְּתוּב, (תהלים עח) רוח הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב. שִׁיְהִיָּה אוֹתוֹ אָדָם בְּהִבְטָחָה שֶׁלֹּא יָשׁוּב אֲצִלּוֹ לְעוֹלָמִים. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וְלֹא יָשׁוּב. לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְּכָה – אוֹתוֹ אָדָם שֶׁלֹּא הִתְגָּאֵה וְלֹא הִתְעַנֵּג בְּתַעֲנוּגֵי הָעוֹלָם – אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה, בְּכָבוֹד הוּא אֲצִלּוֹ.

היטיבה ברצונך וגו' (נא, כ): [זוהר ח"ב פ' משפטים (דף ק"ו)] תבנה חומות ירושלים. וכי מיום שהשתדל

— זוהר תהלים —

בְּבִנְיָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ עַד עֲכָשׁוּ לֹא בָנָה אוֹתָם? (א) אִם  
 חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם עַד עֲכָשׁוּ לֹא בָנָה - בֵּית הַמִּקְדָּשׁ עַל  
 אַחַת כְּמָה וְכְמָה. אֲלֹא שְׁכָל מַעֲשֵׂי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵינָם  
 כְּמַעֲשֵׂי בֶן אָדָם. כְּשֶׁבָנִי אָדָם בָּנוּ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לְמִטָּה,  
 בְּהִתְחַלָּה עָשׂוּ אֶת חוֹמוֹת הָעִיר, וּלְבִסּוֹף עָשׂוּ אֶת בֵּית  
 הַמִּקְדָּשׁ. חוֹמוֹת הָעִיר בְּהִתְחַלָּה כְּדִי לְהִגֵּן עֲלֵיהֶם, וְאַחֵר  
 כִּךְ בָּנִין הַבֵּית. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא כִךְ, אֲלֹא בּוֹנֵה  
 בְּתַחֲלָה אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וּבִסּוֹף כְּשִׁיּוּרִיד אוֹתוֹ מִן הַשָּׁמַיִם  
 וַיּוֹשִׁיב אוֹתוֹ עַל מְקוֹמוֹ, אֲזַי בָּנָה אֶת חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם,  
 שֶׁהֵן חוֹמוֹת הָעִיר. וְעַל זֶה אָמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם,  
 (תהלים נא) הִיטִיבָה בְּרִצּוֹנָךְ אֶת צִיּוֹן - בְּהִתְחַלָּה, וְאַחֵר כִּךְ  
 תְּבַנֶּה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם. כָּאֵן יֵשׁ סוֹד. כָּל הַמַּעֲשִׂים שְׁעוֹשֶׂה  
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּהִתְחַלָּה מְקַדִּים אוֹתוֹ שְׁלִבְחוּץ, וְאַחֵר  
 הַמֶּלֶךְ שְׁלִפְנָיִם, וְכָאֵן לֹא כִךְ. בֹּא וּרְאֵה, כָּל אוֹתָם הַמַּעֲשִׂים  
 שְׁעוֹשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמְקַדִּים אוֹתוֹ שֶׁל בַּחוּץ, הַמֶּלֶךְ  
 הַקְדִּים בְּמַחְשָׁבָה, וּבְמַעֲשֶׂה אוֹתוֹ שֶׁל בַּחוּץ, שֶׁהֵרִי כָּל  
 קְלָפָה הִיא מֵצֵד הָאֲחֵר, וְהַמֶּלֶךְ מִן הַמֶּלֶךְ, וְתָמִיד הַצֵּד הָאֲחֵר  
 מְקַדִּים וְגָדֵל וּמִתְרַבֶּה וְשׁוֹמֵר הַפְּרִי. כִּיּוֹן שֶׁמִּתְרַבֶּה, זוֹרְקִים  
 אוֹתוֹ הַחוּצָה, וְיָכִין רָשָׁע וְצָדִיק יִלְבֹּשׁ, וְזוֹרְקִים אֶת אוֹתָהּ  
 קְלָפָה, וּמְבָרְכִים אֶת הַצָּדִיק בְּעוֹלָם. אֲבָל כָּאֵן, בְּבִנְיָן בֵּית  
 הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהַצֵּד הָרַע יַעֲבֹר מִהָעוֹלָם - לֹא צָרִיךְ, שֶׁהֵרִי  
 הַמֶּלֶךְ וְהַקְלָפָה שְׁלוֹ הִיָּה. הַקְדִּים הַמֶּלֶךְ, שֶׁכְּתוּב הִיטִיבָה  
 בְּרִצּוֹנָךְ אֶת צִיּוֹן - בְּהִתְחַלָּה, וְאַחֵר כִּךְ תְּבַנֶּה חוֹמוֹת

כא אז תחפץ זבחי צדק עולה וכליל אז יעלו על  
מזבחך פרים:

— זוהר תהלים —

ירושלם. אותה חומה החיצונית, שהיא קלפה, ש'לו היא  
ממש, שכתוב (וזכירה ב) ואני אהיה לה נאם ה' חומת אש  
סביב. אני ולא הצד הרע.

ישראל הם המח העליון של העולם. ישראל עלו  
במחשבה בתחלה. העמים עובדי עבודת  
כוכבים ומזלות, שהם קלפה, הקדימו, שכתוב (בראשית לו)  
ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך  
לבני ישראל. ועתיד הקדוש ברוך הוא להקדים את המח  
בלי קלפה, שכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לה' ראשית  
תבואתה. המח קודם לקלפה. ואף על גב שהמח יעמד  
בלי קלפה, מי הוא שיושיט יד לאכל ממנו? משום שכל  
אכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם ה'.

ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי

אז תחפץ וגו' (נא, כא): [זוהר ח"ב פ' משפטים (דף ק"ז)] באותו זמן,  
(תהלים נא) אז תחפץ זבחי צדק. היות שהרי אז יתחבר הכל  
בחבור אחד, ויהיה השם שלם בכל תקונו, ואז הקרבן יהיה  
שלם לה' אלהים. שעכשו אלהים לא מתחבר לקרבן,  
שאלמלא התחבר בו, כמה אלהים יעלו אזנים להתחבר  
לשם. אבל באותו זמן, (שם פו) כי גדול אתה ועושה נפלאות  
אתה אלהים לבדך. ואין אלהים אחר. ובאותו זמן כתוב,

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

(דברים לב) ראו עֲתָה כִּי אָנִי אֲנִי הוּא וְאֵין אֱלֹהִים עִמָּדִי. (ראו עתה) ראו כִּי אָנִי אֲנִי הוּא גְדוֹל, מֶה זֶה עֲתָה? אֵלָּא שְׁלֹא הָיָה קֹדֶם לָכֵן, וּבָאוּתוֹ זֶמֶן זֶה יְהִיָּה. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, עֲתָה רְאוּ מֶה שְׁלֹא יִכְלֹתֶם לִרְאוֹת מִקֹּדֶם לָכֵן. כִּי אָנִי אֲנִי, לָמָּה פְּעָמִים? אֵלָּא כְּדִי לְדִיק, שֶׁהָרִי אֵין שֵׁם אֱלֹהִים, אֵלָּא הוּא. שֶׁהָרִי כִּמְה פְּעָמִים שֶׁנֶּאֱמַר אָנִי פֶּעַם אַחַת וְלֹא יוֹתֵר, וְהָיָה שֵׁם הַצַּד הָאֲחֵר. אֲבָל עֲכָשׁוּ אָנִי אֲנִי הוּא וְאֵין אֱלֹהִים עִמָּדִי, שֶׁהָרִי כָּל הַצַּד הָאֲחֵר הֶעֱבֵר, וְדוּקָא אָנִי אֲנִי. אָנִי אֲמִית וְאַחֲיָה. עַד עֲכָשׁוּ הַמַּחַ הָיָה מִן הַצַּד הָאֲחֵר. מִכָּאן וְהִלָּאָה, אָנִי אֲמִית וְאַחֲיָה. מִכָּאן שֶׁבָּאוּתוֹ הַזֶּמֶן, כָּל אוֹתָם שְׁלֹא טִעְמוּ טַעַם הַמּוֹת - מִמֶּנּוּ יְהִיָּה לָהֶם מוֹת, וַיָּקִים אוֹתָם (מיד). לָמָּה? כְּדִי שְׁלֹא תִשָּׂאֵר מֵאוֹתָהּ הַזֶּהֱמָה בְּעוֹלָם כָּלֵל, וְיְהִיָּה עוֹלָם חֲדָשׁ בְּמַעֲשֵׂי יְדֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.



**זב** א לַמִּנְצָח מִשְׁכִּיל לְדָוִד: ב בָּבֹא דֹאֵג הָאֲדָמִי  
 וַיִּגְדַּל לְשֹׁאוֹל וַיֹּאמֶר לוֹ בָּא דָּוִד אֶל בֵּית  
 אַחִימֶלֶךְ: ג מַה תִּתְּהַלֵּל בְּרָעָה הַגְּבוּר חֶסֶד אֶל כָּל  
 הַיּוֹם: ד הַזֹּת תִּחְשַׁב לְשׁוֹנֶךָ בְּתֵעַר מְלָטָשׁ עֵשָׂה  
 רַמְיָה: ה אַחֲבֵת רָע מְטוֹב שְׁקֵר מְדַבֵּר צָדֵק סֵלָה:  
 ❧ ❧ ❧ שִׁמּוֹשׁ תִּהְיֶה ❧ ❧ ❧

### להסיר המורגל מדבר לשון הרע

בבוא דואג וגו' (נב, ב) [שימוש תהלים לפרק נב] להסיר המורגל מלדבר  
 לשון הרע, כתוב אותו ותלהו עליו.

❧ ❧ ❧ זוהר תהלים ❧ ❧ ❧

### חמור גורם לחטא גם כן נענש עליו

**בבוא דואג האדמי וגו' (נב, ב):** [זוהר ח"ב (דף רכד.) זוהר תורה]  
 בבוא דואג האדמי וַיִּגְדַּל לְשֹׁאוֹל וַיֹּאמֶר לוֹ בָּא דָּוִד  
 אֶל בֵּית אַחִימֶלֶךְ. אמר רבי אבא בוא וראה דוד כמה שהוא  
 היה בורח מלפני שאול, בזה גרם שנאבדו כל אותן כהני  
 נוב, ולא נשאר מכלם אלא אביתר בלבדו שברח, וזאת גרם  
 כמה רעות בישראל, מת שאול ובניו ונפלו מישראל כמה  
 אלפים ורעבות, ועכ"ז חטא ההוא היה תולה על דוד  
 לגבות ממנו, עד שכל זרע דוד נאבדו ביום אחד, ולא  
 נשאר מהם אלא יואש בלבדו שנגנב, כדמיון שלא נשאר  
 מאחिमלך אלא אביתר בלבדו, ועד זמן רב חטא ההוא היה  
 תולה לעשות דין על נוב בשביל אותו החטא של נוב,  
 שכתוב (ישעי' י) עוד היום בנוב לעמוד, וזה נתבאר.

ו אֶהְבֶּתָּ כָּל דְּבָרִי בְּלֹעַ לְשׁוֹן מְרֻמָּה: ז גַּם אֵל יִתְצַדֵּק  
 לְנִצָּח וַיִּתְּנֵךְ וַיִּסְתַּךְ מֵאֵהָל וְיִשְׁרָשֶׁךָ מֵאַרְצֵן חַיִּים סֶלָה:  
 ח וַיִּרְאוּ צַדִּיקִים וַיִּירְאוּ וְעָלְיוּ יִשְׁחַקוּ: ט הִנֵּה הַגִּבּוֹר לֹא  
 יֵשִׁים אֱלֹהִים מְעֻזּוֹ וַיִּבְטַח בָּרַב עֲשָׂרוֹ יַעֲזֹ  
 בַחֲזֹתוֹ: י וְאַנִּי בְּזִית רַעַנָּן בְּבֵית אֱלֹהִים בְּטַחְתִּי

התורה בעל חיות  
 בפני הבורא ביום

התורה בעל חיות  
 בפני הבורא ביום

זוהר תהלים

### דוד המלך נקרא זית רענן

וְאַנִּי בְּזִית רַעַנָּן בְּבֵית וְגו' (נב, י): [זוהר ח"ג פ' שלח לך (דף קס"ד):]  
 ובשעה שכתוב ולא יספה שוב אליו עוד, לא ידע אדם  
 לאן הִלְכָה, והיא שָׁבָה לַמְקוֹמָהּ וְנִגְנְנָה בַּפֶּתַח זֶה, וְהִיא תִקַּח  
 עֲטָרָה בְּפִיהָ וְתִשֵּׂים עַל רֹאשׁ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, הַגִּיעַ וְלֹא הַגִּיעַ,  
 וְאִז כְּתוּב, (תהלים כא) תִּשִּׂית לְרֹאשׁוֹ עֲטָרַת פָּז. וְכִיּוֹן שִׁיקְרָא  
 מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּסֶפֶר תוֹרָה, יִקוּמוּ שְׁנֵי נִשְׂרִים, זֶה מִכָּאן וְזֶה  
 מִכָּאן, וְיוֹנָה מִתְּכַוֵּפֶת, וּמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ יוֹרֵד, וְעֲטָרָה עַל  
 רֹאשׁוֹ, עַד מִדְרָגָה אַחֲרוֹנָה. וְשְׁנֵי נִשְׂרִים פּוֹרְחִים לְמַעְלָה עַל  
 רֹאשׁוֹ, וְיוֹנָה שָׁבָה וְעֲטָרָה בְּפִיהָ, וַיִּקְבְּלוּ אוֹתָהּ שְׁנֵי נִשְׂרִים  
 אֵלָיו. דָּוִד הַמֶּלֶךְ נִקְרָא זִית רַעַנָּן לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,  
 שֶׁכְּתוּב (תהלים נב) וְאַנִּי בְּזִית רַעַנָּן בְּבֵית וְגו'. עֲלֵה זִית - זֶה מֶלֶךְ  
 הַמְּשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וְזֶהוּ שְׂרָמְזָה יוֹנָה זו בִּימֵי נֹחַ, שֶׁכְּתוּב (בראשית  
 ח) וְהִנֵּה עֲלָה זִית טָרֶף בְּפִיהָ. אוֹתוֹ עֲלָה זִית טָרֶף וְנִחְטָף  
 לְכַבּוּדוֹ, בַּמָּה? בְּפִיהָ. שְׁעוּמַדָּת עַל רֹאשׁוֹ, וּמִקְבַּל כְּבוֹד  
 מִיוֹנָה זו. וּמָה שֶׁכְּתוּב טָרֶף וְלֹא טָרָפָה, (אלא) כְּזֶכֶר הַזֶּה  
 שְׁעוּשָׁה חֵיל וּמִנְצָח. בִּישִׁיבַת הָרִקִּיעַ יוֹנָה זָכָר הוּא. מִתּוֹךְ

בְּחֶסֶד אֱלֹהִים <sup>הַחֶסֶד הַכֵּל הַמְּבֹרָךְ</sup> עוֹלָם וָעֶד: יֵא אֲוֹדָה לְעוֹלָם בִּי  
עֲשִׂית וְאַקְוָה שְׁמִי בִי טוֹב נֶגֶד חֲסִידֶיךָ:

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

שְׁנַקְרָא יוֹנָה כְּתוּב כְּנֻקְבָּה, וְכְתוּב כְּזָכַר בְּזִמְן שְׁמַקְבֵּל  
כְּבוֹד זָה.

אֲוֹדָה לְעוֹלָם בִּי עֲשִׂית וְאַקְוָה מָה זָה בִּי עֲשִׂית וְלֹא כְּתוּב מָה?  
בִּי טוֹב נֶגֶד חֲסִידֶיךָ וְכִי לִגְבִּי אַחֵר אֵינוֹ בִּי טוֹב?

אֲוֹדָה לְעוֹלָם בִּי עֲשִׂית וְגו'. (נב, יא): [זוהר ח"ג פ' ויקרא (דף כ"א.)]  
רְבִי יוֹסִי פִתַּח, (שופטים ד) וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ בָּרַק אִם תִּלְכִּי  
עִמִּי וְהִלַּכְתִּי וְגו', מָה זָה אֹמֵר? אֲלָא אָמַר בָּרַק, הוֹאִיל וְרוּחַ  
הַקֹּדֶשׁ שׁוּרָה עָלֶיהָ, בְּזִכְוֹתָהּ אֲנֻצֵּל וְלֹא יִשְׁרָה עָלֵי נֶזֶק. וּמָה  
בָּרַק סָמוּךְ עַל אִשָּׁה לְהַנְצִיל בְּגִלְלָהּ – אָנוּ, שֶׁהַתּוֹרָה עִמָּנוּ,  
שֶׁהִיא שְׁמוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. יִשְׁבּוּ  
בְּתוֹךְ אוֹתָהּ הַמַּעֲרָה כָּל אוֹתוֹ הַיּוֹם, וְכַשְׂיָרֵד הַלֵּילָהּ, הָאִירָה  
הַלְבָּנָה בַּמַּעֲרָה. עָבְרוּ שְׁנֵי סוֹחָרִים וַחֲמוּרִיהֶם טְעוּנִים מִיָּן  
וּמִמָּאֲכָל לְעֶצֶמָם, נָחוּ עַל מְטַעָּנָם, וְאוֹמְרִים זֶה לָזֶה: נִלּוֹן  
כָּאן, נִתֵּן אָכַל וּמִשְׁתָּה לַחֲמוּרִים, וְאָנוּ נִכְנָס לַמַּעֲרָה הַזֹּאת. אָמַר  
לוֹ חֲבֵירוֹ: טָרָם שְׁנַכְנַס, תֹּאמַר לִי הַפֶּסוּק הַזֶּה שְׁאִינוֹ מִיִּשְׁב.

אָמַר לוֹ: מָה הוּא? אָמַר לוֹ: דְּבַר אֶחָד, שְׁכְּתוּב (תהלים נב)  
אֲוֹדָה לְעוֹלָם בִּי עֲשִׂית וְגו'. מָהוּ בִּי עֲשִׂית וְלֹא כְּתוּב  
מָה? וְכְתוּב בִּי טוֹב נֶגֶד חֲסִידֶיךָ, וְכִי לְאַחֵר אֵינוֹ טוֹב? לֹא  
הָיָה בִּידוֹ? אָמַר: אוֹי לְסַחֲוֹרְתָנוּ שְׁעֻזָּבָנוּ אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ  
הוּא בְּגִלְלָהּ. רְבִי חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבִים בַּמַּעֲרָה

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

שְׁמַחוּ. אָמַר רַבִּי חֵיִיא לְרַבִּי יוֹסִי, וְלֹא אִמְרָתִי לָךְ שְׁכַשְׁעוּשָׁה  
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גַם, בְּכָל הוּא עוֹשֶׂה? יֵצֵאוּ.

**בְּשִׁינְאָו**, הַקָּדִים רַבִּי חֵיִיא וּפְתַח, (ישעיה נז) שְׁלוֹם שְׁלוֹם  
לְרַחוּק. שְׁנֵי שְׁלוֹמוֹת כָּאן, אֶחָד לְרַחוּק וְאֶחָד  
לְקָרוֹב, וְהַכֹּל אֶחָד. לְרַחוּק – שְׁנַעֲשֶׂה קָרוֹב. (ועוד לרחוק) זֶהוּ  
בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה, שְׁקָדִים הֵיִה רַחוּק, וְעַכְשָׁו הוּא קָרוֹב. וְעוֹד  
רַחוּק – כְּשֶׁאָדָם מִתְרַחֵק מִהַתּוֹרָה, רַחוּק הוּא מִהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ  
הוּא. וּמִי שֶׁקָּרוֹב לַתּוֹרָה, מְקָרֵב אוֹתוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִמּוֹ,  
וְעַכְשָׁו הִתְחַבְּרוּ עִמָּנוּ וְתַכְנְסוּ לַמַּעֲרָה. כָּאוּ אוֹתָם סוֹחְרִים  
וְהַשְׁתַּתְּפוּ עִמָּם. שְׁחִירוֹ אֶת הַמָּשָׂא מִחֲמוּרֵיהֶם וְתַקְּנוּ לָהֶם  
אֶכֶל, וַיֵּצֵאוּ כָּלֶם לְפִי הַמַּעֲרָה. אָמַר אֶחָד מִהַסּוֹחְרִים: יֹאמְרוּ  
לָנוּ בַּעֲלֵי הַתּוֹרָה אֶת הַפֶּסוּק הַזֶּה, אוֹדֶךָ לְעוֹלָם כִּי עָשִׂיתָ  
וְאִקְוָה וְגו'. כִּי עָשִׂיתָ, מַה זֶּה כִּי עָשִׂיתָ, וְלֹא כְּתוּב מַה? וְכְּתוּב  
כִּי טוֹב נִגְדַּת חֲסִידֶיךָ, וְכִי לִגְבִּי אַחֵר אֵינוֹ כִּי טוֹב? אָמַר רַבִּי  
חֵיִיא, כִּי עָשִׂיתָ וְדָאִי. וְמַה עָשִׂיתָ? לְעוֹלָם. שְׁבַגְלָל זֶה הָעוֹלָם  
שְׁעָשָׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִתְקִין אוֹתוֹ, מוֹדָה אָדָם לַקָּדוֹשׁ  
בְּרוּךְ הוּא בְּכָל יוֹם. וְאִקְוָה שְׁמֹךְ כִּי טוֹב נִגְדַּת חֲסִידֶיךָ, כֵּן זֶה  
וְדָאִי, כְּנִגְדַּת אוֹתָם צְדִיקִים, שְׁמוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא  
טוֹב, וְלֹא כְּנִגְדַּת הָרָשָׁעִים שְׁמִבְזִים אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם וַאֲיִנָם  
עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה. אָמַר לוֹ, זֶה יָפָה, אֲבָל שְׁמַעְתִּי דְּבַר מֵאֲחוּרֵי  
הַכֶּתֶל, וְאֵנִי פוֹחֵד לְגִלּוֹת. אָמְרוּ לוֹ רַבִּי חֵיִיא וְרַבִּי יוֹסִי, אָמַר  
דְּבַרְךָ, שְׁתוֹרָה אֵינָה יִרְשָׁה לְמָקוֹם אֶחָד.

**אָמַר** לָהֶם, יוֹם אֶחָד הֵייתִי הוֹלֵךְ לָלוֹד וְנִכְנַסְתִּי לְעִיר,



— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

וְסִמְכֹתִי אֶת עֲצָמֵי אַחֵר כְּתֹל אֶחָד, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי  
הָיָה בְּאוֹתוֹ הַבֵּית, וְשָׁמַעְתִּי מִפִּיו אֶת הַפֶּסוּק הַזֶּה, אוֹדֶךָ  
לְעוֹלָם כִּי עָשִׂיתָ. אוֹדֶךָ, דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם (לקדוש ברוך  
הוא) אָמְרוּ עַל אוֹתוֹ עוֹלָם אַחֲרוֹן, שֶׁהוּא עָשָׂה שְׁדוּד הַמֶּלֶךְ  
אֲחוּזוֹ בּוֹ בְּאוֹתוֹ עוֹלָם, וְבוֹ יָרַשׁ אֶת הַמְּלָכוֹת. וְאַקְנָה שְׁמֶךָ  
כִּי טוֹב – זֶה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בִּיחּוּד שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה  
שֶׁנִּקְרָא טוֹב. מִתִּי נִקְרָא טוֹב? נִגְדַּח חֲסִידֶיךָ. מִי הֵם חֲסִידֶיךָ?  
אֵלָּא יֵשׁ חֶסֶד וְיֵשׁ חֶסֶד, וְאֵלּוֹ נִקְרָאוּ חֲסִדֵי דָּוִד הַנֶּאֱמָנִים.  
וְכִשְׁחֲסִיד דָּוִד הִלְלוּ מִתְמַלְאִים מֵאוֹתוֹ טוֹב שֶׁשׁוֹפֵעַ שֶׁל  
הַעֲתִיק הַקָּדוֹשׁ, אֲזִי נִקְרָא הִסּוּד טוֹב, אֲזִי נִמְצָא לָהֶם טוֹב.  
שֶׁהָיָה כִּמוֹ שֶׁנִּמְצָא שֶׁהוּא בּוֹ, כֵּךְ הוּא מְבַשֵּׁם אֶת הָעוֹלָם  
הָאַחֲרוֹן הַזֶּה, וְהַכֹּל נִמְצָא בְּבִרְכָּה, וְעַל כֵּן דָּוִד הָיָה מְחַכֶּה  
לְדַרְגָּה הַזֹּאת שֶׁמְאִירָה לְעוֹלָם הַזֶּה שֶׁהוּא אֲחוּזוֹ בָּהּ. הַדְּבָרִים  
הֵלְלוּ, כֵּךְ שְׁמַעְתִּי אוֹתָם, אֵלָּא שְׁלֹא יִדְעֹתִי מֶה זֶה. בָּאוּ רַבִּי  
חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי וְנִשְׁקוּ אוֹתוֹ בְּרֹאשׁוֹ. אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, מִי  
מְכַסֶּה עֵינָיֶךָ בַּעֲפֹר, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, שְׁאַתָּה בְּמִקּוֹמְךָ  
וְאַתָּה מְרַעֵשׂ הַהָרִים הָעֲלִיוֹנִים, וְאַפְלוּ צִפְרֵי הַשָּׁמַיִם וְכֻלָּם  
שְׂמִיחִים בְּדַבּוּרֶיךָ. אוֹי לְעוֹלָם בְּאוֹתָהּ שְׁעָה כְּשֶׁתִּסְתַּלַּק  
מִמֶּנּוּ.

**נג** א לַמִּנְצָחַ עַל מַחֲלַת מִשְׁכִּיל לְדָוִד: ב אָמַר נָבִל  
 בָּלְבוּ אֵין אֱלֹהִים <sup>הַתָּה בְּעַל הַמִּסֹּת</sup> הַשְׁחִיתוּ וְהַתְּעִיבוּ עוֹל אֵין <sup>וּבְעַל הַמִּסֹּת בָּלִים</sup>  
 עֲשֵׂה טוֹב: ג אֱלֹהִים <sup>הַתָּה בְּעַל הַמִּסֹּת</sup> מִשְׁמִים הַשְׁקִיף עַל בְּנֵי <sup>וּבְעַל הַמִּסֹּת בָּלִים</sup>  
 אָדָם לְרֹאוֹת הַיֵּשׁ מִשְׁכִּיל דִּרְשׁ אֶת אֱלֹהִים <sup>הַתָּה בְּעַל הַמִּסֹּת</sup>  
 ד בָּלוּ סָג יַחֲדוּ נֶאֱלָחוּ אֵין עֲשֵׂה טוֹב אֵין גַּם אַחֵד: <sup>וּבְעַל הַמִּסֹּת בָּלִים</sup>  
 ה הֲלֹא יִדְעוּ פְּעָלֵי אֶזֶן אֲכָלִי עָמִי אָכְלוּ לֶחֶם אֱלֹהִים <sup>הַתָּה בְּעַל הַמִּסֹּת</sup>  
 לֹא קָרְאוּ: ו שָׁם פָּחַדוּ פָּחַד לֹא הָיָה פָּחַד בִּי <sup>וּבְעַל הַמִּסֹּת בָּלִים</sup>  
 אֱלֹהִים <sup>הַתָּה בְּעַל הַמִּסֹּת</sup> פֹּזַר עֲצָמוֹת חֲנֹךְ הִבְשֵׁתָה בִּי אֱלֹהִים <sup>וּבְעַל הַמִּסֹּת בָּלִים</sup>  
 מֵאָסָם: ז מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יִשְׁעוֹת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוֹב <sup>הַתָּה בְּעַל הַמִּסֹּת</sup>  
 אֱלֹהִים <sup>וּבְעַל הַמִּסֹּת בָּלִים</sup> שְׁבוֹת עִמּוֹ יִגַּל יַעֲקֹב יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל:

❧ ————— ❧ שימוש תהלים ❧ ————— ❧

### להפחיד שונאיך

אמר נבל בלבו וגו' (נג, ב) [שימוש תהלים לפרק נג] להפחיד שונאיך  
 אמור אותו עם שם שלו שהוא אי. א' מן "אמר, י' מן "ישמח דסוף  
 המזמור ואמור אותו בכל יום.

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

### צדי"ק נקרא ששון

מי יתן מציון ישעוֹת יִשְׂרָאֵל וגו' (נג, ז): [זוהר ח"ג (דף ריב): זוהר  
 תורה] יגל יעקב ישמח ישראל. אמר רבי אבא מהו שכתוב  
 (ישעי' נה) כי בשמחה תצאו וגו', אלא כאשר יצאו ישראל מן  
 הגלות השכינה תצא עמהם ועמה ישובו, זש"כ כי בשמחה



תהלים ספר שני | ט לחודש | מזמור נג

**זָרַ אֶל־מִנְצָה בְּנִינָת מִשְׁפִּיל לְדָוִד: בִּבּוֹא הַזִּיפִים**  
**וַיֹּאמְרוּ לְשֹׁאֵל הָלָא דָּוִד מִסְתַּתֵּר עִמָּנוּ: גִּ אֱלֹהִים**  
**בְּשִׁמְךָ הוֹשִׁיעֵנִי וּבְגִבּוֹרֶתְךָ תְּדִינֵנִי: דִּ אֱלֹהִים**  
**שְׁמַע תַּפְלָתִי הָאֲזִינָה לְאִמְרֵי פִי:**

הקטע בעל המלות  
נבנה ופחות בלום

הקטע בעל המלות  
נבנה ופחות בלום

❧ ————— ❧ **שימוש תהלים** ————— ❧

### להנכם מאוייבך

**בבוא הזיפים וגו'** (נד, ב) [שימוש תהלים לפרק נד]. אמור אותו ותנצל ותראה נקמה מאוייבך. ושם שלו הוא י"ה. ' מן סוף המזמור "ראתה עיני, ה' מן ו' "מסתתר עמנו בגימטריא ה"א.

❧ ————— ❧ **זוהר תהלים** ————— ❧

**הַמִּתְפַּלְלִים תַּפְלָתָם בְּלַחַשׁ בְּכוֹנֶת הַלֵּב שְׁלֹא נִשְׁמַע תַּפְלָה זו**  
**לְאַחַר זֹאת הַתַּפְלָה עוֹלָה וּמֵאֲזִינִים לָהּ כָּל הַפּוֹלָאכִים**  
**שֶׁנִּקְרָאִים בְּעֲלֵי אֲזִנִּים**

**אֱלֹהִים שְׁמַע תַּפְלָתִי וגו'** (נד, ד): [זוהר ח"ב (דף רב). זוהר תורה] אֱלֹהִים  
 שְׁמַע תַּפְלָתִי הָאֲזִינָה לְאִמְרֵי פִי. [אמרי פי, זאת היא תפלת הלחש], ולמדנו כל אלה שמתפללים תפלתם בלחש בכונת הלב, שלא נשמע תפלה זו לאחר, זאת התפלה עולה ומאזינים לה כל המלאכים שנקראים בעלי אזנים, ואם זאת התפלה נשמעת לאזני איש, אין מי שיאזין לה למעלה, ואין מאזינים לה אחרים מלבד מי ששמע אותה בתחילה, לפיכך נצרך להשמר שלא ישמעו תפלת הלחש אנשים, ועוד שדברי תפלת הלחש נאחזים בעולם העליון, ודברי עולם העליון אין צריכים להשמע לאיש.

ה **כִּי זָרִים קָמוּ עָלַי וְעִרְיָצִים בִּקְשׁוּ נַפְשִׁי לֹא שָׁמוּ**  
**אֱלֹהִים** הקוה בעל חסודות **לְנַגְּדָם סָלַח: ו תִּנֵּה אֱלֹהִים** הקוה בעל חסודות  
**לִי אֲדֹנָי בְּסִמְכֵי נַפְשִׁי: ז (יָשׁוּב) יָשִׁיב הָרַע לְשֹׁדְרֵי**  
**בְּאַמְתֶּךָ הַצְמִיתָם: ח בִּנְדָכָה אֶזְבְּחָה לָךְ אוֹדָה שְׁמֹךְ**  
**יְהוָה** אֱלֹהֵינוּ **כִּי טוֹב: ט כִּי מִכָּל צָרָה תַּצִּילֵנִי וּבְאֵיכָבִי**  
**רְאֵתָה עֵינִי:**

— זוהר תהלים —

### במעשה חסד איש למטה מעורר למעלה

**כִּי זָרִים קָמוּ עָלַי וְעִרְיָצִים בִּקְשׁוּ נַפְשִׁי וגו'.** [זוהר ח"ג (דף צב:)]  
 למדנו שישראל אכזריות נמנעת מהם יותר מכל שאר  
 עמים, ובל יראה מישראל מעשה עריץ בעולם, שהרי כמה  
 בעלי עינים עומדים אצל האיש בשעת מעשה כזה, זכאי הוא  
 מי שמראה מעשה של חסד למטה, שהרי במעשה האיש  
 תולה כל דבר לעורר למעלה ענין אחר.



י לחודש

**נח** א לַמִּנְצָח בְּנִגִּינַת מִשְׁכִּיל לְדָוִד: ב הַאֲזִינָה אֱלֹהִים  
 תִּפְלְתִּי וְאֵל תִּתְּעַלֵּם מִתַּחֲנָתִי: ג חֲקֹשִׁיבָה  
 לִי וְעֲנֵנִי אֲרִיד בְּשִׁיחִי וְאַחִימָה: ד מִקּוֹל אֲזִיב מִפְּנֵי עֶקֶת  
 רָשָׁע בִּי יְמִימוּ עָלַי אֶזֶן וּבֹאֵף יִשְׁמְמוּנִי: ה לִבִּי יִחִיל  
 בְּקִרְבִּי וְאִימוֹת מָוֶת נִפְלוּ עָלַי: ו יִרְאֶה זָרְעֶךָ יְבֹא בִּי  
 וְתִכְסֶּנִּי פִלְצוֹת: ז וְאָמַר מִי יִתֵּן לִי אֶכֶר בִּיזֻנָה אֶעֱוֹפָה  
 וְאֶשְׁכַּנָּה: ח חֲנִיָּה אֲרַחֵיק גֵּדֵד אֶלֶין בְּמִדְבָּר סֶלָה:  
 ט אֲחִישָׁה מִפֶּלֶט לִי מִרוּחַ סָעָה מִסָּעֵר: י פִּלַּע אֲדָנִי  
 פִּלַּג לְשׁוֹנָם בִּי רָאִיתִי חָמָם וָרִיב בָּעִיר: יא יוֹמָם וָלַיְלָה  
 יִסּוּבְכֶּכָּה עַל חֲזֹמֹתֶיהָ וְאֶזֶן וְעֵמֶל בְּקִרְבָּה: יב הַזֹּזֹת  
 בְּקִרְבָּה וְלֹא יְמִישׁ מִרְחֻכָּהּ תֵּן וּמִרְמָה: יג בִּי לֹא אֲזִיב  
 יִחְרַפְּנִי וְאִשָּׂא לֹא מִשְׁנָאִי עָלַי הַגִּדִיל וְאַפְתֵּר מִמֶּנּוּ:  
 יד וְאַתָּה אֲנֹשׁ בְּעָרְבִי אֱלוֹפִי וּמִידְעִי: טו אֲשֶׁר יִחְדּוּ  
 נִמְתִּיק סוֹד בְּבֵית אֱלֹהִים <sup>חֲקִיתָ מִלְּחָמָה</sup> נִחְלַךְ בְּרִגְשׁ:  
 טז (יְשִׁימוֹת) יִשִּׁי מָוֶת עָלֵימוֹ יִרְדּוּ שְׂאוֹל חַיִּים בִּי רַעוֹת

⋈ ————— ⋈ שימוש תהלים ⋈ ————— ⋈

לכלב רע, ולשלם גמול לאויבך

האזינה אלהים תפלתי וגו' (נה, ב) [שימוש תהלים לפרק נה]. לשלם גמול לאויבך ושם שלו הוא ו"ה. ו' מן "ואתה, ה' מן האזינה.

בְּמִנְזָרִים בְּקִרְבָּם: י' אֲנִי אֶל אֱלֹהִים <sup>הַיָּהוָה בְּלִי חֲסוֹלֹת</sup> אֶקְרָא  
וַיִּתְּנֵנִי <sup>אֶתְחַלְלֶנּוּ</sup> יוֹשִׁיעֵנִי: יח עָרַב וּבִקֵּר וַצְהָרִים אֲשִׁיחָה  
וְאֶהְמָה וַיִּשְׁמַע קוֹלִי: יט פָּדָה בְּשָׁלוֹם נַפְשִׁי מִקִּרְבִּי לִי

===== זוהר תהלים =====

בְּבִקֵּר שֶׁהִיא שְׁעַת הַחֶסֶד מִסְפִּיק לוֹ בְּחֶסֶד בְּאֲשִׁיחָה וּבְמִנְזָרִים  
שֶׁהִיא שְׁעַת הַדִּין הַקָּשָׁה צָרִיף הֶמְיָה וּמִשּׁוּם כֶּךָ וְאֶהְמָה

עָרַב וּבִקֵּר וַצְהָרִים וּגו' (נה, יח): [זוהר ח"א פ' חיי שרה (דף קלג.)] בֹּא  
רֵא, דָּוִד בָּא וְאָמַר שְׁלֹשֶׁת זְמַנֵּי הַתְּפִלּוֹת הָלָלוּ, שְׁכָתוֹב  
(תהלים נה) עָרַב וּבִקֵּר וַצְהָרִים, הִנֵּה שְׁלֹשָׁה. וְהוּא לֹא הַתְּפִלָּל  
אֶלָּא שְׁנַיִם מֵהֶם, שְׁכָתוֹב אֲשִׁיחָה וְאֶהְמָה, וְלֹא יוֹתֵר. זֶה  
לַתְּפִלַּת הַבִּקֵּר – וְזֶה לַתְּפִלַּת הַמִּנְזָרִים. מִשּׁוּם כֶּךָ דִּיק אֲשִׁיחָה  
וְאֶהְמָה. בְּבִקֵּר, שֶׁהִיא שְׁעַת הַחֶסֶד, מִסְפִּיק לוֹ בְּחֶסֶד  
בְּאֲשִׁיחָה. וּבְמִנְזָרִים, שֶׁהִיא שְׁעַת הַדִּין הַקָּשָׁה, צָרִיף הֶמְיָה,  
וּמִשּׁוּם כֶּךָ וְאֶהְמָה. אַחֵר כֶּךָ כְּשֶׁנִּחְלַק הַלֵּילָה, הִיָּה קָם  
לְשִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת כְּרָאוּי, שְׁכָתוֹב (תהלים סב) וּבִלְיָלָה שִׁירָה  
עָמִי, וְהִרִי נִתְבָּאֵר.

עָרַב וּבִקֵּר וַצְהָרִים וּגו' (נה, יח) לִכְן לֹא שָׁמּוּ אֶת תְּפִלַּת עֶרְבִית  
חוּבָה שָׁאִין מִי שְׁיִכּוֹל לַתְּקִנָּה כְּמוֹ יַעֲקֹב וְהָאִיר מִתְקַנִּים  
הַתְּפִלָּה

עָרַב וּבִקֵּר וַצְהָרִים וּגו' (נה, יח): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קכ"ט:)]  
וְכָתוֹב (תהלים נה) עָרַב וּבִקֵּר וַצְהָרִים וּגו' פְּסוּק זֶה  
פְּרָשׁוֹהוּ וְנִתְבָּאֵר, אֲבָל כָּאֵן עֵדֶן וְעֵדֶנִים הוּא שֶׁל תְּפִלַּת כָּל

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ————— ❧

היום, וְהַחֲבִירִים הִתְעוֹרְרוּ בְשִׁלְשֶׁת הַזְּמַנִּים הָלָלוּ. עָרַב זוֹהֵי אֶסְפֵּק לָרִיָּה שְׁלֹא מְאִירָה, וּבִקֵּר זוֹהֵי אֶסְפֵּק לָרִיָּה הַמְאִירָה, וְצִהָרִים – (אֵין זֶה מְקוֹם שֶׁגִּקְרָא חֹשֶׁךְ, אֲלֵא הוּא מְקוֹם שְׁעוֹמֵד בֵּין זֶה לַזֶּה, אֲבָל הַזְּמַן שֶׁל תַּפְלַת מִנְחָה) מְקוֹם שֶׁהוּא נִקְרָא חֹשֶׁךְ, שְׁאֲחֻזוֹ בְּעָרַב וְעוֹמֵד זֶה עִם זֶה. וְזֶה שְׁנֵאֲמַר צִהָרִים, שֶׁהוּא תִקְףָּ חֹזֶק הַשֶּׁמֶשׁ, הוּא נֶקֶט בְּלִשׁוֹן מַעֲלָה. וְכֵן הִיא הַדֶּרֶךְ – לְאִישׁ שֶׁחָר קוֹרְאִים לוֹ לֵבָן, וְנֶקֶט לִשׁוֹן מַעֲלָה, וְלִפְעָמִים קוֹרְאִים לְלֵבָן שֶׁחָר, שְׁכָתוֹב (בַּמִּדְבָּר יב) כִּי אִשָּׁה כְּשִׁית לֶקַח. (עֲמוֹס ט) הִלּוּא כִבְנֵי כְשִׁיִּים אֲתֵם לִי וְגו'. עָרַב זֶה – תַּפְלַת עֲרִבִית. וּמִשׁוֹם שֶׁבְּעָרַב הַזֶּה מִתְעָרַב הַצֵּד הָאֲחֵר שֶׁמִּתְחַשֵּׁף אֶת אוֹרוֹ וְשׁוֹלֵט בְּלִילָה, שָׁמוּ לוֹ רְשׁוֹת, וְאֵין לוֹ זְמַן קְבוּעַ. אֲמֹרִים וּפְרָדִים מִתְאַכֵּלִים בְּזִמְן הַזֶּה, וּמִכָּאֵן נִזְזוֹנִים כְּמָה קְבוּצוֹת שֶׁל שָׂרִים שְׂיוּצָאִים וְשׁוֹלֵטִים בְּלִילָה.

**וְאֵם** תֹּאמַר, אִם כֵּן, הֲרֵי שְׁנִינוּ שְׁכָל אוֹתָם בְּעֲלֵי הַצֵּד הָאֲחֵר שֶׁל רֹחַ הַטְּמָאָה לֹא שׁוֹלֵטִים בָּאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה, וְהֲרֵי מְעוֹרְרִים אוֹתָם יִשְׂרָאֵל בְּזֶה, וְאֶסּוּר לְעוֹרְרָם לְשֵׁרוֹת עַל הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה. אֲלֵא בְּלִילָה אוֹתוֹ הֶעָשָׂן עוֹלָה, וְלֹא עוֹלָה כְּמוֹ שֶׁבִּקְרָבָן אַחֵר, שֶׁהִיָּה הֶעָשָׂן עוֹלָה בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, וְכֵאֵן הִיָּה עוֹלָה אוֹתוֹ עָשָׂן לְנֶקֶב אֶחָד שֶׁל הַצָּפוֹן, שֶׁשֶּׁם כָּל מְדוּרִים שֶׁל רֹחוֹת רְעוֹת. וְכֵיוֹן שֶׁאוֹתוֹ עָשָׂן עוֹלָה וּמַעֲקֵם דֶּרֶךְ לְאוֹתוֹ צֵד, כָּלֶם הָיוּ נִזְזוֹנִים וְעוֹמְדִים וְנִכְנָסִים לְמְקוֹמָם, וְלֹא הָיוּ יוֹצְאִים וְשׁוֹלֵטִים בְּעוֹלָם. מִמֶּנָּה אֶחָד עוֹמֵד לְאוֹתוֹ הַצֵּד שֶׁל אוֹתוֹ נֶקֶב שֶׁבְּצָפוֹן, בְּכָל אוֹתָם קְבוּצוֹת שֶׁל שָׂרִים, וְשָׁמוּ



— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

סַגְיִי־א, וּבִשְׁעָה שְׁאוֹתוֹ עֲשֵׂן מַעֲקָם דְּרָכּוֹ וְעוֹלָה, הַמִּמָּנָה  
הַזֶּה וְשִׁשִּׁים אֶלֶף רַבּוֹא מַחֲנוֹת אַחֲרוֹת, כֻּלָּם מִתְעַתְּדִים  
לְקַבְּלוֹ וְלִהְיוֹן מִמֶּנּוּ, וְעוֹמְדִים בְּאוֹתוֹ נֶקֶב, וְנִכְנָסִים בְּפֶתַח  
אֶחָד שֶׁנִּקְרָא קָרִי, וְזֶהוּ סוֹד הַפְּתוּב (ויקרא כו) וְאִם תִּלְכוּ עִמִּי  
קָרִי וְגו'. וְכַתוּב, וְהִלַּכְתִּי עִמָּכֶם בַּחֲמַת קָרִי. בְּאוֹתוֹ רָגַז הַיּוֹצֵא  
מִהַפְּתַח שֶׁל קָרִי. וְאֵלּוּ הֵם שְׁמֵשׁוּטְטִים בְּלִילָה, וּבִשְׁעָה  
שֶׁהַנְּשִׁמוֹת יוֹצְאוֹת לַעֲלוֹת לְהִרְאוֹת לְמַעַלָּה, הֵם יוֹצְאִים  
וּמְקַטְרְגִים בָּהֶם, וְלֹא יְכוּלִים לַעֲלוֹת וְלִהְרָאוֹת לְמַעַלָּה, פָּרַט  
לְאוֹתָם חֲסִידִים קְדוֹשִׁים עֲלִיוֹנִים שֶׁהֵם בּוֹקְעִים רְקִיעִים  
וְאֲוִירִים וְעוֹלָם, וְקַבּוּצוֹת הַשָּׁרִים הִלְלוּ יוֹצְאִים וּמוֹדִיעִים  
דְּבָרִים כּוֹזְבִים לְבִנֵּי אָדָם, וְנִרְאִים לָהֶם בְּדַמְיוֹת אַחֲרוֹת,  
וְצוֹחֲקִים עֲלֵיהֶם, עַד שֶׁשׁוּפְכִים זֶרַע, וְנִקְרָאִים בְּעֲלֵי קָרִי,  
מִשּׁוּם שְׁאוֹתָם שִׁיּוֹצְאִים מִפֶּתַח הַקָּרִי גִרְמוֹ לָהֶם. וּבִשְׁעָה  
שֶׁמִּתְאַכְּלִים אֲמוּרִים וּפְדָרִים, אוֹתוֹ עֲשֵׂן הִיָּה מְרוּה אוֹתָם וְזֶן  
אוֹתָם. כְּפִי כְבוֹדָם כֶּךָ מְזוֹנָם מֵה שְׁרָאוֹי לָהֶם. וּבִזֶּה לֹא יֵצְאוּ  
וְלֹא מִשְׁוֹטְטִים בְּאַרְץ הַקְּדוּשָׁה.

**עַרְב,** כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות יב) וְגַם עַרְב רַב עָלָה אִתָּם. שְׂכַל  
אוֹתָן קְבוּצוֹת שָׁרִים מִתְעַרְבִים בְּשִׁלְטוֹן הַלֵּילָה, וְלִכְן  
לֹא שָׁמוּ אֶת תְּפִלַּת עַרְבִית חוּבָה, שְׁאִין מִי שִׁיְכוּל לְתַקְנָהּ  
כְּמוֹ יַעֲקֹב, שֶׁהוּא הִיָּה בַעַל (מטהר) הַמִּשְׁכָּן וּמִתְקַן אוֹתוֹ  
כְּרָאוֹי. וְאַף עַל גַּב שֶׁהִיא רְשׁוּת, תְּפִלָּה זֹה הִיא כְּדִי לְהִגֵּן  
עָלֵינוּ מִתּוֹךְ פֶּתַח בְּלִילוֹת, מִתּוֹךְ פֶּתַח שֶׁל כְּמָה צְדָדִים שֶׁל  
הַגִּיהֶנֶם, שֶׁהָרִי בְּאוֹתָהּ שְׁעָה טוֹרְדִים אֶת הַרְשָׁעִים בְּגִיהֶנֶם

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

עַל כָּל אֶחָד שְׁנַיִם מֵאֲשֶׁר בַּיּוֹם. וְלִכְנָן מִקְדִּימִים יִשְׂרָאֵל לֹאמַר "וְהָיָה רָחוּם", שֶׁהוּא מְשׁוּם פֶּחַד הַגִּיהֶנֶם. וְלֹא דִין אַחֵר אֲסוּר לַעֲוֹרוֹ, שֶׁנִּרְאָה שֶׁהָרִי אֵין לוֹ רְשׁוּת לְשֶׁבֶת לְהַעֲבִיר אֶת הַדִּין מִהָעוֹלָם. וּפֶחַד שֶׁל קְטָרוּג הַנְּשָׁמוֹת, כְּשֶׁרוּצוֹת לַעֲלוֹת לְמַעַלָּה כְּדִי לְהִרְאוֹת לַפָּנִי רְבוּנָם. וְלִכְנָן אָנוּ מִקְדִּימִים "שׁוֹמֵר אֶת עֲמוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד אָמֵן". פֶּחַד שֶׁל כֶּמֶה מְזִיקִים וְקְטָרוּגִים שֶׁנִּמְצָאִים בַּלֵּילָה, וַיֵּשׁ לָהֶם רְשׁוּת לְהִזִּיק לְמִי שְׂיוּצָא הַחוּצָה מִשְׁעַר בֵּיתוֹ, וְלִכְנָן אָנוּ מִקְדִּימִים "וְשֹׁמֵר צִאתָנוּ וּבִאֲנוּ".

וְעַל כָּל זֶה, מִתּוֹךְ פֶּחַד שֶׁל כָּל זֶה אָנוּ מִפְּקִידִים הַגּוֹפּוֹת, הָרוּחוֹת וְהַנְּשָׁמוֹת לְמַלְכוּת הָעֲלִיּוֹנָה, שֶׁשְּׁלִטוֹן הַכֹּל בְּיָדֶיהָ, וְעַל זֶה תִּפְלֵת עֲרֵבִית בְּכָל לַיְלָה וְלַיְלָה. עֲתָה שֶׁקָּרְבָנוֹת וּמִזְבְּחוֹת לֹא נִמְצְאוּ, אָנוּ עוֹשִׂים כָּל הַתְּקוּנִים שֶׁאָנוּ עוֹשִׂים עַל הַסּוּד הַזֶּה. בְּחֻצוֹת הַלַּיְלָה, כְּשֶׁמִתְעוֹרֶרֶת רוּחַ צָפוֹן, מִכָּה בְּכָל אוֹתָם מְדוּרֵי הָרוּחוֹת הָרָעוֹת, וְשׁוֹבֵר אֶחָד (סלע חזק) אֶת הַצָּד הָאֲחֵר, וְנִכְנָס וּמְשׁוֹטֵט לְמַעַלָּה וּמִטָּה, וְכָל אוֹתָן קְבוּצוֹת שֶׁל מַחֲבָלִים נִכְנָסוֹת לְמִקְוֵיָן, וְנִשְׁבֵּר כֶּחֶן וְלֹא שׁוֹלְטוֹת. וְאִזּוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס לְהַשְׁתַּעֲשֵׁעַ עִם הַצַּדִּיקִים בְּגֵן עֵדֶן, וְהָרִי נִתְבָּאֵר. כְּשֶׁבֶא הַבֶּקֶר, אוֹר הַנֵּר שֶׁשְּׁלֵט בַּלַּיְלָה נִגְנֵז מִלְּפָנֵי אוֹר הַיּוֹם, וְאִזּוֹ הַבֶּקֶר שׁוֹלֵט, וּמִעֲבֹר שְׁלִטוֹנוֹ שֶׁל הָעֶרֶב. (וְאִזּוֹ) הַבֶּקֶר הַזֶּה הוּא בֶּקֶר שֶׁל אוֹר רָאשׁוֹן, הַבֶּקֶר הַזֶּה מְשָׁלִים טוֹב לְכָל הָעוֹלָמִים. מִמֶּנּוּ נִזּוֹנִים עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים. זֶה מְשַׁקֵּה אֶת

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ————— ❧

הֵגֶן. זוֹהִי שְׁמִירָה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם. כָּאֵן הַסּוּד לְיוֹדְעֵי מִדִּין: מִי שְׁרוּצָה לְצֵאת לְדֶרֶךְ, יָקוּם בְּנִגָה, וְיִשְׁגִּיחַ בְּהִתְבּוֹנְנוֹת לְפִי שְׁעָה לְצַד מְזֻרָח, וְיִרְאֶה כְּמֶרְאֶה אוֹתוֹת שְׁמִכוֹת בְּרָקִיעַ, זוֹ עוֹלָה וְזוֹ יוֹרֶדֶת, וְאַלֶּה הֵם הַתְּנוּצָצוֹת הָאוֹתוֹת שֶׁנִּבְרְאוּ בָהֶם שָׁמַיִם וָאָרֶץ.

**אם** הוּא יוֹדֵעַ בְּסוּד אוֹתָן הָאוֹתוֹת, שֶׁהֵם סוּד הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ שֶׁל אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתוֹת, וְיִזְכִּירֵן כְּרֵאוֹי בְּרֻצּוֹן הַלֵּב, יִרְאֶה תוֹךְ אוֹר הַנִּגָּה שֶׁל הָרָקִיעַ שֶׁשׁ יוֹדִי"ם, שֶׁלֹּשׁ לְצַד יָמִין וְשֶׁלֹּשׁ לְצַד שְׂמָאל, וְשֶׁלֹּשׁ וְי"ם שְׁעוֹלוֹת וְיוֹרְדוֹת וְנוֹצָצוֹת בְּרָקִיעַ. וְהֵן הָאוֹתוֹת שֶׁל בְּרַכַּת כֹּהֲנִים, וְאִזּוֹ יִתְפַּלֵּל תְּפִלָּתוֹ וְיֵצֵא לְדֶרֶךְ, וְדַאי שְׂכִינָה מְקַדִּימָה עִמּוֹ. אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ. כְּשֶׁבֶא הַבֶּקֶר הַזֶּה, עֲמוּד אֶחָד נֶעוּץ בְּצַד דְּרוֹם לְתוֹךְ מְתִיחַת הָרָקִיעַ שֶׁעַל גְּבִי הֵגֶן, חוּץ מֵאוֹתוֹ עֲמוּד שְׁנֵעוּץ בְּאֶמְצַע הֵגֶן. וְעֲמוּד זֶה מֵאִיר בְּאוֹר שֶׁל שְׁלֹשָׁה גִּזְנוֹת מְרָקִים בְּאַרְגָּמָן. בְּאוֹתוֹ הָעֲמוּד קִיָּם עֲנָף אֶחָד, וּבְאוֹתוֹ עֲנָף נִזְדַּמְנוּ שְׁלֹשׁ צִפְרִים, מִתְעוֹרְרוֹת צִפְצוֹף לְשִׁבְחָה. פֶּתַח אֶחָד וָאֶמֶר, (תהלים קיג) הִלְלוּיָהּ הִלְלוּ עַבְדֶּי ה' הִלְלוּ אֶת שֵׁם ה'. פּוֹתַח הַשָּׁנִי וְאוֹמֵר, יְהִי שֵׁם ה' מְבָרֵךְ מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם. פּוֹתַח הַשְּׁלִישִׁי וְאוֹמֵר, מִמְּזֻרָח שְׁמֶשׁ עֵד מְבֹאוֹ מְהֵלֵל שֵׁם ה'. אִזּוֹ הַפְּרוֹז מְקַדִּים וְקוֹרָא, הַזְדַּמְנוּ קְדוּשִׁים עֲלִינוּנִים, אוֹתָם הַמְּשַׁבְּחִים אֶת רַבּוֹנָם הַתְּתַקְּנוּ לְשִׁבְחַת הַיּוֹם. וְאִזּוֹ נִפְרָדִים הַיּוֹם מִהִלְלָה. אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ שֶׁל מִי שֶׁקָּם בִּבְקֶרֶת מִתּוֹךְ תְּשַׁבְּחָתָהּ שֶׁל תּוֹרָה שֶׁלֹּמֶד בְּלִילָה, בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁל תְּפִלַּת הַבֶּקֶר.

כִּי בָרְבִים הָיוּ עֲמָדֵי: כ יִשְׁמַע אֵל וְעֵנָם וַיֵּשֶׁב קֶדֶם  
 סֶלָה אֲשֶׁר אֵין חֲלִיפוֹת לָמוֹ וְלֹא יֵרָאוּ אֱלֹהִים: תקוף בעל חסידות  
במקור חסידות כולם:  
 כֹּא שָׁלַח יָדָיו בְּשִׁלְמוֹ חֲלָל בְּרִיתוֹ: כב חָלְקוּ מַחְמָאֵת  
 פִּיו וַתִּקְרַב לָבוֹ רַבּוֹ דְּבָרָיו מִשְׁמָן וְחֵמָה פְּתַחוֹת:  
 כג הַשֵּׁלֶךְ עַל יְהוָה: אין תורה  
ההנהגה והנהגה יִהְיֶה וְהוּא יִבְלֶלֶךְ לֹא יִתֵּן  
 לְעוֹלָם מוֹט לְצַדִּיק: כד וְאַתָּה אֱלֹהִים תקוף בעל חסידות  
במקור חסידות כולם: תוֹרְדֶם  
 לְבָאֵר שַׁחַת אֲנָשֵׁי דָמִים וּמִרְמָה לֹא יִחַצּוּ יְמֵיהֶם וְאֲנִי  
 אֶבְטַח בָּךְ:

===== זוהר תהלים =====

נִשְׁמַע שְׁצָרִיךְ לִכְנוֹן הַלֵּב בְּשִׁבְת קוֹדֶשׁ לְמַעְלָה מֵעֵלָה יוֹתֵר  
 מִבְּשָׂאֵר הַיָּמִים

הַשֵּׁלֶךְ עַל ה' יִהְיֶה וְהוּא יִבְלֶלֶךְ וְגו' (נה, כג): [זוהר ח"ג (דף  
 עט): זוהר תורה] רבי יוסי מצא לרבי אבא שהיה יושב  
 וקורא מקרא זה שכתוב השלך על ה' יהבך, על דוקא,  
 שהרי מזונות במזל תולה<sup>ט</sup> וזה מתאים כמו שאמר רבי  
 שמעון למדנו שכתוב (במדבר כח) עולת שבת כשבתו על  
 עולת התמיד, נשמע שצריך לכוון הלב למעלה מעלה יותר  
 מבשאר הימים, וע"כ על עולת התמיד דוקא, ולמדנו כתוב

===== זיו הזהר =====

קז. במזלא פי' בג' ספירות הראשונות ששם המקור של י"ג מדות  
 הרחמים, וסתם הוי"ה היינו התפארת:

תהלים ספר שני | • להודש | מזמור נה

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

בחנה ותתפלל על ה' (שמואל א' א) על דוקא, לפי שבנים במזל הקדוש תולה כמו שביארנו, ואין לך תיבה בתורה או אות קטנה בתורה שלא תרמז על חכמה עליונה, ותלויים מהן תלי תלים סודות של חכמה העליונה, זש"כ (שיר ה) קווצותיו תלתלים, וזה נתבאר.



**ו** « לִמְנַצַּח עַל יוֹנָת אֵלֶם רְחִיקִים לְדוֹד מִכְתָּם בְּאַחַז  
 אֹתוֹ פְּלִשְׁתִּים בְּנֵת: ב חֲנִנִי אֱלֹהִים <sup>הַתָּה בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת  
וּבְעַל הַיְּבוֹלוֹת בְּיָמֶם</sup> כִּי  
 שָׁאֲפָנִי אֲנֹשׁ כָּל חַיִּים לֶחֶם יִלְחָצֵנִי: ג שְׁאֲפוּ שׁוֹדְרֵי כָּל  
 חַיִּים כִּי רַבִּים לַחֲמוּם לִי מְרוֹם: ד יוֹם אִירָא אָנִי אֵלֶיךָ  
 אֲבָטָח: ה בְּאֱלֹהִים <sup>הַתָּה בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת  
וּבְעַל הַיְּבוֹלוֹת בְּיָמֶם</sup> אֶחֱלֹל דְּבָרִי בְּאֱלֹהִים  
 בְּמַחְתִּי לֹא אִירָא מֶה יַעֲשֶׂה בְּשֹׁר לִי: ו כָּל חַיִּים דְּבָרֵי  
 יַעֲצִבוּ עָלַי כָּל מַחֲשַׁבְתָּם לָרַע: ז יָגוּרוּ (יַצְפִּינוּ) יַצְפִּינוּ  
 הַמָּה עֲקֹבֵי יִשְׁמְרוּ בְּאִשְׁר קוּי נִפְשִׁי: ח עַל אֲזֵן פִּלְט  
 לָמוּ בְּאֶף עַמִּים הוֹדֵר אֱלֹהִים <sup>הַתָּה בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת  
וּבְעַל הַיְּבוֹלוֹת בְּיָמֶם</sup> ט נְדִי סִפְרָתָהּ  
 אֶתָּה שִׁימָה דְּמַעְתִּי בְּנֶאֱדָךְ הֲלֹא בְּסִפְרָתָךְ: י אִזּוּ יִשׁוּבוּ

❦ ————— ❦ שימוש תהלים ❦ ————— ❦

### לנאסר בכבלי ברזל

למנצח על יונת אלם וגו' (נו, א): [שימוש תהלים לפרק נו] לנאסר  
 בכבלי ברזל ולהנצל מיצר הרע.

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

### שערי דמעות לא ננעלו

נְדִי סִפְרָתָה אֶתָּה וגו' (נו ט): [זוהר ח"ב (דף קסה.) זוהר תורה] נְדִי  
 סִפְרָתָה אֶתָּה שִׁימָה דְּמַעְתִּי בְּנֶאֱדָךְ הֲלֹא בְּסִפְרָתָךְ. אמר  
 רבי יוסי למדנו כל השערים ננעלו ונסגרו, ושערי דמעות  
 לא ננעלו, ואין דמעה אלא מתוך צער ועצבון, וכל אותן  
 הממונים על שערים ההם כלם משברים הרי קרח ומנעולי

אֹיְבֵי אַחֲזָר בֵּינוֹם אֶקְרָא וְהַ יְדַעְתִּי כִּי אֱלֹהִים <sup>הַתָּה בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת וּבְעַל הַמְּנוּחֹת בְּיָדֶיךָ</sup> לִי:  
 יֵא בְּאֱלֹהִים <sup>הַתָּה בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת וּבְעַל הַמְּנוּחֹת בְּיָדֶיךָ</sup> אֶחֱלֶל דְּבַר בִּיהוָה <sup>אֵין רֵשֶׁת וְהַתָּה רֵשֶׁת</sup> אֶחֱלֶל  
 דְּבַר: יב בְּאֱלֹהִים <sup>הַתָּה בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת וּבְעַל הַמְּנוּחֹת בְּיָדֶיךָ</sup> בְּטַחְתִּי לֹא אֵירָא מֶה יַעֲשֶׂה

⚡⚡⚡ זוהר תהלים ⚡⚡⚡

ברזל ומכניסים אותן הדמעות, ותפלה זו נכנסת לפני מלך הקדוש, ובכך מדרגה הידועה יש לה צער מן העצבון והצרה של איש ההוא, כמש"כ (ישעי' סג) בכל צרתם לו צר, תשוקת עולם העליון אל אותה מדרגה הידועה כתשוקת הזכר תמיד אל הנקבה, וכאשר המלך נכנס אצל המטרונה מוצא אותה בעצבון, אז כל מה שהיא מבקשת נמסר בידיה, ואיש ההוא עם תפלה ההיא אין חוזרים ריקם, והקב"ה מרחם עליו, אשרי חלקו של איש ההוא שמוריד דמעות לפני הקב"ה בתפלתו.

בזמן שמרבים צדיקים בעולם הוי"ה שמו ונקרא בשם הרחמים ובזמן שמרבים רשעים בעולם אלהים שמו ונקרא בשם האלהים

בְּאֱלֹהִים אֶחֱלֶל דְּבַר וְגו' (נו, יא): [זוהר ח"א (דף קעג): זוהר תורה]  
 בְּאֱלֹהִים אֶחֱלֶל דְּבַר בְּה' אֶחֱלֶל דְּבַר. אמר רבי יוסי הרי אמרו שהשם הוי"ה בכל מקום מורה על רחמים, בודאי הקב"ה הוי"ה שמו הוא, שכתוב (ישעי' מב) אני ה' הוא שמי, ואנו רואים שלפעמים נקרא שמו אלהים, וזה מורה על דין בכל מקום, אלא בזמן שמרבים צדיקים בעולם הוי"ה שמו ונקרא בשם הרחמים, ובזמן שמרבים רשעים בעולם

אָדָם לִי: יְיָ עָלַי אֱלֹהִים הַתָּה פֶּלַח הַיְּבוּלֹת  
וּבְמִקְדָּשֵׁי הַנְּבוֹנוֹת בְּיָמֶיךָ נִדְרִיךָ אֲשֶׁלֶם תִּזְדַּת לָךְ:  
יְיָ כִּי הִצַּלְתָּ נַפְשִׁי מִמָּוֶת חֵלָא רַגְלִי מִדַּחִי לְהִתְחַלֵּף  
לִפְנֵי אֱלֹהִים הַתָּה פֶּלַח הַיְּבוּלֹת  
וּבְמִקְדָּשֵׁי הַנְּבוֹנוֹת בְּיָמֶיךָ בְּאֹזֶר חַיִּים:

זוהר תהלים

אלהים שמו ונקרא בשם האלהים. ובא וראה כל התחלות קשות ולבסוף נחת, בראש השנה ההתחלה קשה שכל העולם נידון כל אחד ואחד לפי מעשיו, ואח"כ נחת של סליחה וכפרה, לפי שההתחלה היא מבחינת השמאל וע"כ הדין קשה, ואח"כ נתעורר בחי' הימין וע"כ נמצא נחת:

[זש"כ באלהים אהלל דבר בה' אהלל דבר:]





א לַמְנַצֵּחַ אֵל תִּשְׁחַת לְדָוִד מִכְתָּם בִּבְרָחוֹ מִפְּנֵי  
 שְׂאוֹל בַּמַּעֲרָה: ב חֲנָנִי אֱלֹהִים <sup>הַתָּהוּ בְּעַל הַיְּבוּלֹת  
 בְּעַל הַצְּהָרֹת בְּרָם</sup> חֲנָנִי כִּי בָדַד  
 חָסִיָּה נַפְשִׁי וּבָצַל בְּנִפְיָה אַחֲסָה עַד יַעֲבֹר הַיּוֹת:  
 ג אֶקְרָא לֵאלֹהִים <sup>הַתָּהוּ בְּעַל הַיְּבוּלֹת  
 בְּעַל הַצְּהָרֹת בְּרָם</sup> עֲלִיּוֹן לֹאֵל גִּמַּר עָלַי: ד יִשְׁלַח  
 מַשְׁמִימִים וַיּוֹשִׁיעֵנִי חֲרָף שְׂאֵפֵי סֵלָה וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים <sup>הַתָּהוּ בְּעַל הַיְּבוּלֹת  
 בְּעַל הַצְּהָרֹת בְּרָם</sup>  
 חֲסִדּוֹ וְאַמְתּוֹ: ה נַפְשִׁי בְּתוֹךְ לְבָאֵם אֲשַׁכְּכָה לְחַטִּים  
 בְּנֵי אָדָם שְׁנִיָּהֶם חֲנִית וְחַצִּים וּלְשׁוֹנָם חֶרֶב חֲדָה:  
 ו רֹמְמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים <sup>הַתָּהוּ בְּעַל הַיְּבוּלֹת  
 בְּעַל הַצְּהָרֹת בְּרָם</sup> עַל כָּל הָאָרֶץ  
 בְּבוֹדָד: ז רִשְׁתָּ חֲכִינוּ לַפַּעַמִּי כָּפָה נַפְשִׁי כְּרוּ לִפְנֵי

שימוש תהלים

### להצלחה

מכתם לדוד בברחו (ז, א) [שימוש תהלים לפרק ז]. להצלחה צלי יתיה  
 בבי כנישתא עם שם שלו שהוא ח"י. ח' מן "חנני אלהים, י'  
 בגימטריא מן כ' "על הארץ כבודך.

זוהר תהלים

בְּשַׁעָה שְׁבַנִי אָדָם זֹכִים וְשׁוֹמְרִים אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה אִזְ הָאָרֶץ  
 מִתְחַזְּקִת וְנִמְצָאת בָּהּ כָּל הַשְּׁמִיחָה

רֹמְמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים וְגו' (ז, ו): [זוהר ח"א פ' ט' נח (דף ט"א)] בֹּא  
 רֵאָה, בְּשַׁעָה שְׁבַנִי אָדָם זֹכִים וְשׁוֹמְרִים אֶת מִצְוֹת  
 הַתּוֹרָה, אִזְ הָאָרֶץ מִתְחַזְּקִת וְנִמְצָאת בָּהּ כָּל הַשְּׁמִיחָה. מָה  
 הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁהַשְּׁכִינָה שׁוֹרָה עַל הָאָרֶץ. וְאִזְ הַכֹּל, עֲלִיוֹנִים  
 וְתַתְּיוֹנִים, בְּחֻדּוֹה. וְכַשְּׁבַנִי אָדָם מְשַׁחֲתִים דְּרַכִּיקָם וְלֹא

שִׁיחָה נָפְלוּ בְּתוֹכָהּ סֵלָה: ה' נִבּוֹן לִבִּי אֱלֹהִים הַיְחָדָשׁ בְּעַל הַחַסְדִּים  
וּבְרַחֲמֵי הַחַסְדִּים נִבּוֹן

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

שומרים את מצוות התורה וחוטאים לפני רבונם, אז כביכול דוחים את השכינה מהעולם, ונשארת הארץ משתתת, שהרי השכינה נדחתה ולא שורה עליה, ואז היא נשחתת. מה הטעם נשחתת? משום ששורה רוח אחרת עליה שמחבלת את העולם. ועל זה אומרים, שישראל נותנים עז לאלהים שמעמידים את העולם. אלהים זו שכינה. ואם חס ושלום אם ישראל ימצאו רשעים, מה כתוב? (תהלים נז ו) רומה על השמים אלהים וגו', משום שרשת הכינו לפעמי. כפף נפשי, בסבת חמס ושנאת חנם. כרו לפני שוחה וגו', כמו שבדור המבול, שמשום החמס שהיה ביניהם, היתה ביניהם שנאה ואיבה.

אוי להם לרשעים שחוטאים ומרגיזים את רבונם בכל יום  
ובחטאיהם דוחים את השכינה מן הארץ

רומה על השמים אלהים וגו' (נז, ו): [זוהר ח"א 9' נח (דף סח):]  
וישאו את התבה ותרם מעל הארץ. רבי אבא פתח,  
(שם נז) רומה על השמים אלהים על כל הארץ כבודך. אוי  
להם לרשעים שחוטאים ומרגיזים את רבונם בכל יום,  
ובחטאיהם דוחים את השכינה מן הארץ, וגורמים  
שתסתלק מן העולם. והשכינה נקראת אלהים, ועליה כתוב  
רומה על השמים אלהים.

לְבִי אֲשִׁירָה וְאַזְמִירָה: ט עוֹרָה כְּבוֹדִי עוֹרָה הַנִּבֵּל וְכִנּוֹר  
אֲעִירָה שָׁחַר: י אֲזִדֶּה בְּעַמִּים אֲדַנִּי אֲזַמְּרָה בְּלְאֻמִּים:  
יא בִּי גָדַל עַד שָׁמַיִם חֲסִדָּה וְעַד שְׁחָקִים אֲמַתָּה:

===== זוהר תהלים =====

### דוד המלך היה מכיר בחצות לילה

**עוֹרָה כְּבוֹדִי עוֹרָה וגו' (נו, ט):** [זוהר חדש פ' בראשית (דף י"ז:)] אָמַר  
רַבִּי תַנְחוּם, בֹּא וּרְאֵה, דָּוִד הָיָה מְכִיר אוֹתָהּ הַשָּׁעָה,  
שְׁשִׁנּוּ, כִּנּוֹר הָיָה תְּלוּי לְמַעְלָה מִמַּטָּתוֹ שֶׁל דָּוִד, וְכִשְׁהָיָה  
חֲצוֹת הַלַּיְלָה, רוּחַ צְפוֹנִית בָּאָה וּמִנְשַׁכֶּת בּוֹ, וּמִיָּד הָיָה קוֹם  
וּמִתְגַּבֵּר בְּשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת, שֶׁכָּתוּב (תהלים נו) עוֹרָה כְּבוֹדִי  
עוֹרָה הַנִּבֵּל וְכִנּוֹר אֲעִירָה שָׁחַר. אָמַר רַבִּי זִירָא, מִנִּין לָנוּ  
שְׁרוּחַ צְפוֹנִית מִנְשַׁכֶּת בְּכִנּוֹר? אָמַר רַב יִצְחָק, מִכָּאן – כָּתוּב  
כָּאֵן עוֹרָה כְּבוֹדִי, וְכָתוּב שֵׁם עוֹרֵי צָפוֹן. מֵה לְהֵלֵךְ צָפוֹן, אֵף  
כָּאֵן צָפוֹן. וְהָיוּ מְקַשִּׁיבִים לוֹ בְּכָל לַיְלָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא  
וְכָל הַצַּדִּיקִים שֶׁבְּגֵן עֵדֶן, וְזֶהוּ בְּחֻצֵי הַלַּיְלָה.

### אשרי חלקו שזוכה לעלות יותר ויותר עד השמים

**בִּי גָדַל עַד שָׁמַיִם חֲסִדָּה וגו' (נא, יא):** [זוהר ח"א פ' ויחי (דף ריח:)]  
אִם זָכָה לַעֲלוֹת יוֹתֵר – טוֹב חֵלְקוֹ וְגוֹרְלוֹ לְהִדְבֵּק בְּתוֹךְ  
הַגּוֹף שֶׁל הַמֶּלֶךְ, וְאִם לֹא זוֹכֶה לַעֲלוֹת יוֹתֵר – כָּתוּב (שם) וְהָיָה  
הַנִּשְׁאָר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתֵר בִּירוּשָׁלַם קָדוֹשׁ יֵאמָר לוֹ. וְאִם זָכָה  
לַעֲלוֹת יוֹתֵר – צָדִיק הוּא, שְׁזוֹכֶה לְכָבוֹד שֶׁל הַמֶּלֶךְ וְלִהְתַּעֲדֵן  
בְּעֵדוֹן עֲלִיּוֹן שְׁלֹמֶעֱלָה מִמָּקוֹם שֶׁנִּקְרָא שָׁמַיִם, שֶׁכָּתוּב (שם נח)  
אֲזַ תִּתְּעַנֵּג עַל ה'. עַל ה' דּוֹקָא. אֲשֶׁרִי חֵלְקוֹ שֶׁל מִי שְׁזוֹכֶה

יב רומה על שמים אלהים <sup>הקדש מעל המזבח</sup> על כל הארץ בבורך:

— זוהר תהלים —

לחסד הזה, שכתוב (תהלים קח) כי גדל מעל שמים חסדך. וכי על השמים הוא, והרי כתוב (שם נז) כי גדל עד שמים חסדך? אמר רבי יוסי, יש חסד ויש חסד, חסד עליון וחסד תחתון. חסד עליון הוא מעל השמים, וחסד תחתון הוא שכתוב (ישעיה נה) חסדי דוד הנאמנים, ובאלה כתוב עד שמים.



**נח** א לַמְּנַצֵּחַ אֵל תִּשְׁחַת לְדָוִד מִכָּתָם: ב הַאֲמָנָם אֲלֵם  
צֶדֶק תִּדְבְּרוּן מִיִּשְׂרָאֵל תִּשְׁפֹּטוּ בְּנֵי אָדָם: ג אֶף  
בְּלֵב עֹזֶלֶת תִּפְעֹלֶנָּה בְּאֶרֶץ חָמָס יָדִיכֶם תִּפְלֹסֶנָּה: ד זֶרֶ  
רְשָׁעִים מִרְחָם תָּעִז מִבֶּטֶן דְּבָרִי כָּזָב: ה חֲמַת לָמוֹ  
בְּדַמּוֹת חֲמַת נָחַשׁ בָּמוֹ פֶּתֶן חֲרָשׁ יֵאֻמָּם אֲזִנּוֹ: ו אֲשֶׁר  
שימוש תהלים

## לכלב רע

האמנם אלם צדק תדברון (נח, ב): שימוש תהלים לפרק נח לכלב רע  
שלא יזיק.

שימוש תהלים

לִיזְהַר שְׁלֹא יַעֲקֹר נִשְׁמָתוֹ מִמְּקוֹמָהּ ע"י הַכַּעַס בְּשִׁבִּיל  
לְהַשְׁרוֹת תַּחְתִּיָּה אֶל זֶר וְלֹא לְהִתְחַבֵּר לְרָשָׁעִים

חמת למו כדמות חמת נחש וגו' וגו' (נח, ה): [זוהר ח"ג

(דף קצ"ב). זוהר תורה] רבי יהודה פתח, כתיב (ישעי' ב)

חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב  
הוא, כאן פקד הקב"ה לאדם והזהיר אותו להשמר מאותן  
אנשים שהטו דרכיהם מן דרך טוב לדרך רע, ומטמאים  
נפשם רוחם ונשמתם בטומאה הידועה ההיא. וכמה ניכר  
האיש לדעת מי הוא אם להתחבר עמו או להתרחק ממנו,  
בחמתו ממש ידע אותו האדם ויכירו מי הוא, אם הוא  
שומר נשמה הקדושה שלו בשעה שכעס בא עליו, שלא  
יעקר נשמתו ממקומה ע"י הכעס בשביל להשרות תחתיה  
אל זר ההוא, זה הוא אדם כראוי, זה הוא עבד רבוננו,

לֹא יִשְׁמַע לְקוֹל מְלַחְשִׁים חֹזֵר חֲבָרִים מִחֶפֶס׃ זֵ אֱלֹהִים  
 חֲרָם שְׁנִימוֹ בְּפִימוֹ מִלְּתַעוֹת בְּפִירִים נָתַן יְהוָה

הקדמה בעל הכוללת  
 בעל הכוללת בלשון

זוהר תהלים

זה הוא אדם שלם, ואם זה האיש אין שומר את נשמתו, והוא עוקר קדושה עליונה הזאת ממקומה להשרות תחתיה צד הטומאה, ודאי זה הוא איש המורד ברבנו, ואסור לקרב אליו ולהתחבר עמו, וזה הוא (איוב יח) טורף נפשו באפו, הוא טורף ועוקר נפשו בשביל חמתו ושמרה בקרבו אל זר, וע"ז כתוב חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו, שאותה נשמה הקדושה הוא טורף לה ומטמא אותה בשביל אפו, אשר החליף הנשמה באפו, כי במ"ה נחשב הוא, עבודה זרה נחשב איש כזה, ומי שמתחבר עמו כאילו מתחבר בעבודה זרה ממש, מה הטעם, לפי שעבודה זרה ממש שורה בו, ומה אל זר כתבו בו (ויקרא יט) אל תפנו אל האלילים, כמו כן אסור להסתכל בפניו. ואפשר תאמר שזה רק לשעה הוא, שעוברת ואח"כ חוזרת, לא כן, שכיון שנעקרה קדושת נפשו ממנו וממקומה, ואל זר ההוא כבש למקום ההוא, הוא התחזק בו ואין עוזב מקומו. וזה האיש נטמא כל הגוף שלו מבפנים ומבחוץ וכל חלקי נפשו וק"ו ועוד הוא

זיו הזוהר

קח. ובזה יובן זרו רשעים מרחם על ידי שאביהם חמת למו כדמות חמש נחש, והם טמאים כעבודה זרה לכן בניהם שמולידים

אֱלֹהִים: ה' יִמָּאֶסוּ בָּמוֹ מִים יִתְּלֶכּוּ לָמוֹ יִדְרֹךְ (חצו) חֲצִי  
 בָּמוֹ יִתְּמָלְלוּ: ט בָּמוֹ נִשְׁבָּלוּ תַמָּם יִחַלְדֵּךְ נִפְלְ אִשְׁתָּ בַל  
 חֲזוֹ שָׁמֶשׁ: י בְּטָרָם יָבִינוּ סִירְתִּיכֶם אָטֵד בָּמוֹ חֵי בָמוֹ  
 חֲרוֹן יִשְׁעֵרְנוּ: יא יִשְׁמַח צַדִּיק בִּי חֲזָה נָקָם פְּעָמָיו יִרְחֵן  
 בָּרַם הָרָשָׁע: יב וַיֹּאמֶר אָדָם אֶךְ פְּרִי לְצַדִּיק אֶךְ יֵשׁ  
 אֱלֹהִים שְׁפָטִים בְּאַרְץ: תורה בעל חובלות  
נמנה ונחזות בדים

זוהר תהלים

מטמא למי שמתחבר עמו, מלבד כאשר יטהר זה האיש  
 מכל וכל ויעקר לאל זר ההוא מגופו לעולם, ואח"כ יתיגע  
 להתקדש ולהמשיך קדושה עליו, בכך ולואי שיתקדש.

אשרי חלקם של ישראל שהקב"ה נתן להם תורה שלימה  
 ללכת בדרך האמת

וַיֹּאמֶר אָדָם אֶךְ פְּרִי לְצַדִּיק וְגו' (נח, יב): [נזוהר ח"ב (דף רנז.) זוהר  
 תורה] וַיֹּאמֶר אָדָם אֶךְ פְּרִי לְצַדִּיק אֶךְ יֵשׁ אֱלֹהִים  
 שְׁפָטִים בְּאַרְץ, אמר רבי שמעון בוא וראה יש אלהים חיים  
 שהוא למעלה מעלה נסתר מכל, ויש אלהים שהוא בית דין  
 שלמעלה, ואלהים שהוא הבית דין שלמטה, זש"כ אך יש

#### זיו הזוהר

הם רשעים מרחם, וזהו שאיתא בגמ' פסחים תניא היה ר"מ אומר  
 כל הנותן בתו לעם הארץ כאילו כופתה ומניחה לפני ארי, מה  
 ארי דורס ואוכל ואין לו בשת פנים אף ע"ה מכה ובוועל ואין לו  
 בושת פנים:

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

אלהים שפטים בארץ, אלהים עליון סוד אלהים חיים הוא כולל לאותן שלמטה והכל אחד. ובוא וראה כאשר עמוד סנהדרין למטה לדון דיני נפשות היו צריכים לפתוח בזכות, בשביל להכליל זכות בדין, והתחילו בזכות מן הקטן שבהם, ואח"כ נגמר הדין מהגדול שבהם להיות הזכות נכלל בדין, כך למעלה וכך למטה, דין בזכות הוא שלימות הדין <sup>קט</sup> זה בלא זה אין הוא שלימות, ולפיכך יצחק ורבקה כאחד הם, זה דין וזאת זכות להיות שלימות ביחד, אשרי חלקם של ישראל שהקב"ה נתן להם תורה שלימה ללכת בדרך האמת כדמיון שלמעלה.



#### זיו הזוהר

קט. ובזה יובן ויאמר אדם אך פרי לצדיק, פי' אדם שהוא מן הבית דין מחויב לומר לפתוח בזכות ולמצוא פרי לצדיק, פי' להצדיק, ולפעמים מצדיקים ומזכים לאב בשביל פרו, כמו שאמרו ברא מזכה אבא, ואך בזה האופן יש אלהים שפטים בארץ, פי' שהשפטים ראויים להקרא בשם אלהים כיון שהשכינה שרויה ביניהם אם מתנהגים כן:



**ו** א לְמַנְצָה אֵל תִּשְׁחַת לְדָוִד מִכַּתָּם בְּשִׁלַּח שְׁאוּל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַבַּיִת לְחַמּוֹתָיו: ב הֲצִילֵנִי מֵאֹיְבֵי אֱלֹהֵי <sup>הַתָּהוּ בְּעַל הַיְּבוּלֹת</sup> מִמֶּתֶקֶן מִמִּי תִשְׁנֹבְנִי: ג הֲצִילֵנִי מִפְּעָלֵי אֹנָן וּמֵאֲנָשֵׁי דָמוֹם הוֹשִׁיעֵנִי: ד כִּי הִנֵּה אֲרָבוּ לְנַפְשִׁי יְגוּרֵי עָלֵי עֵזִים לֹא פִשְׁעִי וְלֹא חַטָּאתִי יִהְיוּ־לִי: ה בְּלִי עֶזֶן יְרוּצִין וְיִבְנֹנֵנוּ עוֹדָה לִקְרָאתִי וִירָאָה: ו וְאַתָּה יִהְיוּ־לִי אֱלֹהִים <sup>אֲדֹנָי הַיְּהוָה</sup> צָבָאוֹת אֱלֹהֵי <sup>הַתָּהוּ בְּעַל הַיְּבוּלֹת</sup> יִשְׂרָאֵל הַקִּיצָה לִפְקֹד כָּל הַגּוֹיִם אֵל תִּתֵּן כָּל בְּגֵדֵי אֹנָן סֵלָה: ז יִשׁוּבוּ לְעֶרֶב יַחְמוּ בְּכָלֵב וְיִסֹּכְכוּ עִיר: ח הִנֵּה יַבִּיעִין בְּפִיהֶם חֲרָבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם כִּי מִי שָׁמַע: ט וְאַתָּה יִהְיוּ־לִי <sup>אֲדֹנָי הַיְּהוָה</sup> תִּשְׁחַק לָמוֹ תִלְעַג לְכָל גּוֹיִם: י עֶזֶן אֱלֹהֵי אֲשֻׁמְרָה כִּי אֱלֹהִים <sup>הַתָּהוּ בְּעַל הַיְּבוּלֹת</sup> מִשְׁנֹבֵי: יא אֱלֹהֵי <sup>הַתָּהוּ בְּעַל הַיְּבוּלֹת</sup> (חֲסִדוֹ) חֲסִדֵי יִקְדְּמוּ אֱלֹהִים <sup>הַתָּהוּ בְּעַל הַיְּבוּלֹת</sup> יִרְאֵנִי בְּשִׁרְרִי: יב אֵל תַּחֲרִיגֵם פֶּן

שימוש תהלים

### ליצר הרע

בשלוש שאל וישמרו (נט, א): [שימוש תהלים לפרק נט] טוב ליצה"ר אמור אותו ג' ימים בכל יום ג"פ ותתחיל להתפלל מן "הצילני עד סופו ולאחר שתאמר המזמור אמור: יהי רצון מלפניך ה' אלהי השם הגדול והקדוש היוצא מן המזמור הזה שתצילני מיצר הרע ומכל דבר רע וממחשבה רעה כמו שהצלת למי שהתפלל לפניך זה המזמור אמון אמון סלה סלה סלה.

יִשְׁכַּחוּ עַמִּי הַנִּיעַמוּ בְּחִילָךְ וְהוֹרִידוּ מִגְנָנִי אֲדָנִי:  
 יג חֲטֹאת פִּימוּ דְּבַר שְׁפָתֵימוּ וְיִלְכְּדוּ בְּגִאוֹנָם וּמֵאֲלֹה  
 וּמִבְּחַשׁ יִסְפְּרוּ: יד בָּלָה בְּחֶמְהָ בָּלָה וְאִינָמוּ וְיִדְעוּ בִּי  
 אֱלֹהִים מִשַּׁל בְּיַעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סֵלָה: טו וַיָּשׁוּבוּ  
 לָעָרִב יַחְמוּ בְּכָלֵב וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: טז חֲמָה (יַנּוּעוֹן) יִנְיִעוֹן  
 לֵאכֹל אִם לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיִּלְיִנוּ: יז וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָךְ וְאַרְנָן  
 לְבַקֵּר חֶסֶדְךָ בִּי הָיִיתָ מְשֻׁגָּב לִי וּמָנוֹס בְּיוֹם צָר לִי: יח עֲזִי  
 אֱלֹהִי אֲזַמְּרָה בִּי אֱלֹהִים מְשֻׁגָּבִי אֱלֹהִי חֶסֶדְכִּי:

⚡⚡⚡ ————— ⚡⚡⚡ זוהר תהלים ————— ⚡⚡⚡

דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם לֹא טַעַם טַעַם מֵיִתָּה וְשִׁנָּה בְּחַיֵּי לָכֵן  
 לֹא נָם שִׁיתִין נִישְׁמִין

וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָךְ וְגו' (נמ, יז): [זוהר חלק א' פרשת ויגש (דף רז): זוהר  
 תורה] וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָךְ וְאַרְנָן לְבַקֵּר חֶסֶדְךָ בִּי הָיִיתָ מְשֻׁגָּב  
 לִי וּמָנוֹס בְּיוֹם צָר לִי. רבי יהודה ורבי יוסי נפגשו בכפר חנן,  
 כאשר היו יושבים בבית מלונם, בא איש אחד, וחמור טעון  
 משא לפניו, ונכנס גם הוא לאותו הבית, בתוך כך אמר רבי  
 יהודה לרבי יוסי, הרי למדנו שדוד המלך היה מתנמנם כסוס  
 ושינתו מועטת, איך היה קם בחצות הלילה, הלא זה שיעור  
 קטן, שלפי זה לא היה נתעורר אפילו בשליש הלילה?

דוד היה הולך לישון כשיעור שיתין נשמין קודם חצות הלילה  
 אמר לו, בהתחלת הלילה היה יושב עם כל חכמי ביתו,

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

והיה שופט משפטים ועסק בדברי תורה, ואחר כך היה מתנמנם שינתו עד חצות הלילה, וקם בחצות הלילה ונתעורר והתיגע בעבודת רבונו בשירות ותשבחותי.

**דוד מלך ישראל חי וקים לא ישן יותר משיתין נשמין כדי שלא להיכנס למזדגת מיתה**

**בתוך** כך אמר איש ההוא, וכי דבר זה שאמרתם כך הוא, יש סוד בענין זה, שהרי דוד המלך חי וקיים לעולם ולעולמי עולמים, ודוד המלך היה נשמר כל ימיו שלא יטעם טעם מיתה, לפי ששינה אחד מששים במיתה היא, ודוד בעבור מקומו שהוא חי, לא היה מתנמנם אלא ששים נשמין<sup>קא</sup>, שעד ששים נשמין פחות אחד הוא חי, משם ולהלאה טועם האדם טעם מיתה, ושולט בו הצד של רוח הטומאה.

— זיו הזוהר —

קי. רבי יוסי דייק כן, ממשמעות מקרא הזה, "וַאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָרָה", ואמרו חכמינו זכרונם לברכה אין עז אלא תורה, שנאמר: "ה' עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן" (תהלים כט, יא), והיינו כמו שאמר דוד, "זְמִירוֹת הָיוּ לִי חֲקִידָה" (תהלים קיט, נד), וכך היה מנהגו בתחלת הלילה, ועל אחר חצות אף "וַאֲרָנָן לְבָקָר חֲסִידָה", פירוש עד הבקר ירנן בשירות ותשבחות. קיא. פירוש, שמקומו ושורשו הוא במדת המלכות שהיא סוד המיתה, ועבודת יוד היה לגרום הזדווגות המלכות עם התפארת, שנקרא עץ החיים, ועל ידי זה נעשית המלכות בבחינת חיים, ולכך היה דוד נוהר שלא לישון שתין נשמין שלמין, לטעום טעם מיתה, כי היה גורם על ידי זה פגם למעלה ששרשו שהיא המלכות, תפרד מן התפארת עץ החיים, ויתגבר בה

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ————— ❧

ובזה היה נזהר דוד המלך שלא יטעם טעם מיתה, ולא ישלוט בו הצד של רוח האחר, לפי ששים נשמין חסר אחד הוא סוד החיים שלמעלה, שהם ששים נשמין העליונים, והם הסוד שלהם הוא שתולה בהם החיים, ומשם ולמטה סוד של מיתה הוא.

**בַּחצוֹת הַלַּיְלָה שֶׁהַקֹּדֶשׁ מְתַעֲוֶרֶת הִיא דָּוִד צָרִיף לְהַתְקַשֵּׁר לְמִקוֹמוֹ בְּמַלְכוּת וְלֹא לְהֶאָחֵז בְּמִקוֹם הַמִּיתָה**

ועל כן דוד המלך היה משער שיעור שנתו בלילה, באופן שיתקיים בחיים, שלא ישלוט בו טעם של מיתה, וכאשר הגיע חצות הלילה היה דוד מתקיים במקום החיים, לפי שכאשר מגיע חצות הלילה, וכתר הקדוש נתעורר, נצרך שלא יהיה נמצא דוד מתקשר במקום אחר, במקום של מיתה.

**בחצות הלילה יהיה כל אדם ער**

לפי שכאשר נחלק הלילה וקדושה העליונה נתעוררת, ואם אדם ישן אז במטתו ואינו נתעורר להשגיח בכבוד רבונו, הרי הוא נקשר בסוד המיתה ונדבק במקום אחר, ועל

זו הזוהר

המיתה, כי אם אין רחמים מתגבר הדין. קיב. האמנם שכל שתין נשמין העליונים הם מקום החיים, כי הן שש הספירות כלל התפארת עץ החיים, אבל כיון שבסוף הששית תיכף מתחלת המקום שהוא סוד המיתה, לפיכך היה דוד נשמר מלישון שתין נשמין שלמין, על דרך סייג

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

כן דוד המלך היה עומד להסתכל בכבוד רבונו תמיד, חי אצל חי, ולא היה ישן בשינה לטעום טעם של מיתה, ולפיכך היה מתנמנם כסוס ששים נשמין ולא בשלימות.

**מחצות יש ששים נשמין אחרים מצד המיתה**

**בתוך** כך בא רבי אלעזר, כיון שראה אותם, אמר ודאי השכינה כאן, במה עסקתם, ספרו לו כל המדובר, אמר בודאי יפה אמר, אבל אותן ששים נשמין, בודאי ששים נשמין של החיים הם, בין למעלה ובין למטה, משם ולהלאה יש ששים נשמין אחרים, שהם כלם מצד המיתה, ומדרגה של מיתה עליהם, ונקראין דורמיטא, וכלם הם טעם של מיתה.

**דוד לא היה ישן כלל מחצות והלאה**

**ולפיכך** דוד המלך היה מתדבק באותן ששים נשמין של חיים<sup>סי</sup>, ומשם ולהלאה לא היה ישן כלל, זהו

זיו הזוהר

שלא יתמך בשינה רגע יותר באונס, רק היה ישן שתין נשמי פחות מעט, ויש מפורשים כאן שהשתין נשמין העליונים, רמז על שש מדרגות של מדת המלכות, ורק מדרגה השביעית של מדת המלכות, היא סוד המיתה ששם אחיזת ויניקת הקליפות בסוד הכתוב: "רְגִלָּהּ יִרְדּוֹת מָוֶת" (משלי ה, ה), ודברי הזוהר הקדוש כפטיש יפוצץ סלע. קיג. היינו כנזכר לעיל, שעבודת דוד היה תמיד, לגרום הזדווגות המלכות עם התפארת עץ החיים, להמשיך אליה שפע החיים, שעל ידי מדת הרחמים של התפארת, יתבטל הדין של המלכות, ובעבור זה נקרא

## זינו הזוהר

# לא תשכח מפי זרענו

## ספר תזוהר

### לש"ס דף היומי



הוא זוהר שחבר חמא האלקי  
רבי שמעון בן יוחאי  
עם שליו הקדוש, סקנר  
מוחלוק לשבע שנים.  
ללמדו דף יומי חלמי עם דף היומי



## מסכת שבת

אורי קאסר גאליט' נא  
לוי סייך מוסרי 10 ספרים (קדוש) ששנים טובה-חלח  
[מקליט בארצות יב-בז צ"ח ע"ה ע"ה]  
ללמוד אורי קאסר שנים

אברהם והקובל אורי  
רבי יהודה ליב מלי שבע שנים  
חבר יחידה חלילה על חוזה  
מבנה הארץ ל' בדרום ירוש  
סדרה אורי קסר חזרי יריד ארנו

## לראיך את הש"ס באור הדוד





מספר העותקים  
העולה

0548456784:01

2

יא לחודש

**ס א למנצח על שושן עדות מכתם לדרד ללמד:**

— שִׁמוּשׁ תַּהֲלִים —

לילך למלחמה

מכתם לדוד ללמד (ס, א): [שימוש תהלים לפרק ס] שם שלו הוא י"ה. י' "דצרינו, ה' מן ד' "ללמד בחלוף ה, אמור אותו קודם שתלך למלחמה ז' פעמים ותנצח.

— זוהר תהלים —

מפרש כל מיני זמר ושבח בפנימיותן כמו למנצח – מל נצח  
שבעים שמות יש לו

**על שושן עדות וגו' (ס, א):** [זוהר ח"ג פ' פנחס רעיא מהימנא (דף רכ"ג)] קום רבי שמעון ויתחדשו דברים מפיו בפסוק זה שמקדם. למנצח – שם נצח, נגון צח. ובו נקרא ה' בעל נצחון קרבות לאמות עובדי כוכבים ומזלות של העולם, ורחמים ודין לישראל. וסוד הדבר – (משלי יא) ובאבד רשעים רנה. מ"ל – שבעים שמות יש לו, ועם נצח והוד ע"ב, כחשבון חס"ד, וסוד הדבר – (תהלים טז) נעמות בימיני נצח. הוד – בו הודו לה'. צדיק – בו (תהלים לג) רננו צדיקים בה', ובו (ירמיה לא) רנו ליעקב שמחה. תפארת – בו (תהלים קנ) הללו אל. הללויה, הללו יה, ששם יהו"ה. בנגון ובזמר – חסד וגבורה. בשיר ובברכה – חכמה ובינה. באשרי – כתר. בתהלה – מלכות.

מזמור – בו ר"ז ובו מו"ם. מצד הזמר של תורה וזמר של

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

טוֹבְךָ תִּפְלֶה. זָמַר מִצַּד אַחֵר הוּא מוֹ"ם ז"ר. זָמַר בְּבֵית - חֶרֶב בְּבֵית. נִדְהָ שֶׁפָּחָה בַּת עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת זֹנָה. וְזֶה אוֹתִיּוֹת מִזְמוֹ"ר. נִגּוּ"ן - שֵׁם ג'ן. כֶּךָ יָפִי הִנֵּגוֹן, בּוֹ הִלֵּל, כְּמוֹ (שְׁמוֹת יב) לֵיל שְׁמָרִים הוּא לֵה' לְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם. אֲשֶׁרִי שָׁבוּ שְׂרוּי הָעוֹלָם מִשְׁבָּחִים. (תהלים קמד) אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁכָּכָה לוֹ. בְּבִרְכָּה - (שם לד) אֲבִרְכָּה אֶת ה' בְּכָל עֵת. בְּתִהְלָה - תָּמִיד תִּהְלָתוּ בְּפִי. עַל שׁוֹשֶׁן עֲדוּת (שם ס) - זֶה הוּד, שֶׁהוּא שׁוֹשֶׁן, אָדָם שׁוֹלֵט עַל לָכֵן, שֶׁהִנָּצַח שׁוֹלֵט הוּא לָכֵן עַל אָדָם. מֶה זֶה עֲדוּת? זֶה צָדִיק. הוּא בְּרִית, שֶׁהוּא אוֹחֵז אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. זֶהוּ שֶׁפָּתוּב (דְּבָרִים ד) הָעִידֵתִי בָכֶם הַיּוֹם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. מֶה זֶה מִכָּתֶם? מ"ךְ ת"ם. מֶךְ הוּא צָדִיק, תָּם עֲמוּד הָאֱמֻצָּעִי, דְּרָגַת יַעֲקֹב, (בְּרָאשִׁית כה) אִישׁ תָּם. גּוֹף וּבְרִית נִחְשָׁבִים לְאַחַד. לְלַמֵּד - חֶסֶד וּגְבוּרָה, שֶׁמֶשֶׁם נִתְּנָה תוֹרָה לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד.

אָמַר לוֹ, יָפָה אָמַרְתָּ, אָכֵל (תהלים יב) לְמַנְצַח עַל הַשְּׁמִינִית, שְׁלֹא תִזְוֶז נִצַּח מִהוּד, שֶׁהִיא סְפִירָה שְׁמִינִית, אָמַר לְמַנְצַח עַל הַשְּׁמִינִית. אָמַר הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אִם כֶּךָ, בִּינָה דְרָגָתָךְ, וְלָמָּה פָּרְשׁוּהָ וְנָתַן הַהוּד לְמַשָּׁה, שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר כז) וְנָתַתָּה מִהוּדְךָ עָלָיו? אָמַר לוֹ, יָפָה שְׁאַלְתָּ. ה' עוֹלָה בָּאוֹת י', חֲמֵשׁ פְּעָמִים עֶשֶׂר, לְחֻמָּשִׁים שְׁעָרֵי בִינָה. וְהַתְּפִשְׁטוּתָם מִחֶסֶד וְעַד הוּד הֵן חֲמֵשׁ, עֶשֶׂר בְּכָל סְפִירָה, הֵם חֲמֵשִׁים. וּמִשּׁוֹם זֶה מִבִּינָה עַד הוּד, הַכֹּל הַתְּפִשְׁטוּת אַחַת. אַחֵר כֶּךָ בֹּא צָדִיק, וְלָקַח כָּל הַחֲמֵשִׁים שְׁעָרִים לְבָדוֹ, לְהִיּוֹת שְׁקוּל



❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

לְכָל הַחַמֵּשׁ, וְנִקְרָא כָל, שְׁנוּטִל כָּל חֲמִשִּׁים שְׁעָרִים. וְגַם כִּךְ כָּלָה לִקְחָה אֶת כָּלָם. אָמַר, כָּעֵת הַתִּישָׁב דִּבֶּר זֶה עַל בְּרִיּוֹ. וְעוֹד לְמִנְצָח – שָׁם מ"ל עִם נִצָּח. וְזֶה מ"ל מִחֲשָׁמ"ל. מִן ח"ש – הוֹד וְנִצָּח, הֵם כְּנֶגֶד שְׁתֵּי הַשְּׁפָתִים. וְלִכֵּן נִקְרָאוּ שְׁפָתִים, חִיּוֹת אֵשׁ מְדַבְּרוֹת. וּבַחֲגִיגָה, עַד הֵיכָן מַעֲשֶׂה מְרַכָּבָה? וּפְרִשּׁוּהָ מִן וָאֵרָא, עַד חֲשָׁמֶל. שְׁמַצֵּד הַגְּבוּרָה נִקְרָאוּ חִיּוֹת אֵשׁ. וְנִהָר שִׁיּוּצָא מִהֲזַעָה שְׁלָהֶם – יְסוֹד. כָּל שְׁלֹשֶׁת אֱלֹהֵי מְרַכָּבָה לְתַפְאֲרָתָהּ, אָדָם. מַעֲשֶׂה מְרַכָּבָה זֶה מְלָכוּת. וּבִשְׁלֹשֶׁת אֱלֹהֵי, הוּא חֲכָמָה וּבִינָה וְדַעַת. וְלִכֵּן פְּרִשּׁוּהָ בְּעָלֵי הַמַּשְׁנָה שְׁאִין דּוֹרָשִׁים בְּמַעֲשֶׂה מְרַכָּבָה בִּיחִיד, אֲלֵא אִם כֵּן הוּא חָכָם וּמַבִּין מַדְעָתוֹ.

### שושן עדות - אלו סנהדרין גדולה

**ע"ל שושן עדות וגו' (ס, א):** [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רל"ג.)] פֶּתַח וְאָמַר רַבִּי פִּנְחָס עַל זֶה, (תהלים ט) לְמִנְצָח עַל שׁוֹשַׁן עֵדוֹת מִכְתָּם לְדוֹד לְלַמֵּד. מֵהוּ לְלַמֵּד? לְלַמֵּד לְבָנֵי הָעוֹלָם חֲכָמָה. וְהָרִי פְּרִשּׁוּהוּ, שׁוֹשַׁן עֵדוֹת – אֱלֹהֵי סִנְהֶדְרִין גְּדוֹלָה, שְׁכָתוֹב בָּהּ (שיר השירים ז) סוּגָה בְּשׁוֹשְׁנִים. מִכְתָּם לְדוֹד – סִימֵן שֶׁהָרָאוּ לוֹ, לְדוֹד, כְּאִשָּׁר שָׁלַח לְיוֹאָב לְאָרֶם נְהָרִים וְלְאָרֶם צוּבָה לְהִלָּחֵם בָּהֶם. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, זֶהוּ שׁוֹשַׁן עֵדוֹת שְׁקִים כָּאֵן. הָרִי הַפּוֹכְבִּים בְּשָׁמַיִם, שְׁכִינָה עָלֵינוּ, וּמַדְרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת עֲמָה, וְעִזְרָה קְדוּשָׁה לְשִׁבְחָהּ. זֶהוּ שׁוֹשַׁן בְּשָׁלְמוֹת כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ. קָמוּ וְהִלְכוּ אֱלֹהֵי לְכָאן וְאֱלֹהֵי לְכָאן. הֵלֶךְ לוֹ רַבִּי פִּנְחָס וְלָן בְּכֶפֶר עֲקִימִין, וְרַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי חִיָּיא עִמּוֹ.

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

**שׁוֹשְׁנָה יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשָׁה עָשָׂר עָלִים וַיֵּשׁ בָּהּ חֲמִשָּׁה עָלִים**  
**מִבְּחוּץ חֲזָקִים שְׂמַחֲפִים לְשׁוֹשְׁנָה זוֹ וּמִגְנִים עָלֶיהָ**

**עַל שׁוֹשֵׁן עֲדוֹת וְגו' (ס, א):** [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רל"ג):] **עַד שֶׁהָיוּ**  
**יוֹשְׁבִים, אוֹתוֹ נָשַׁר חֲזָר אֲלֵיהֶם וְשׁוֹשְׁנָה אַחַת בְּפִיו,**  
**וְהִשְׁלִיךְ לִפְנֵיהֶם וְהִלֵּךְ לוֹ. רָאוּ וְשָׂמְחוּ. אָמַר רַבִּי פִנְחָס,**  
**וְלֹא אָמַרְתִּי לָכֶם שֶׁנָּשַׁר זֶה בְּשְׁלִיחוֹת שֶׁל קוֹנֵנוֹ הוֹלֵךְ וּבָא?**  
**שׁוֹשְׁנָה זוֹ הִיא שׁוֹשֵׁן עֲדוֹת שְׂאֲמַרְתִּי, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא**  
**שָׁלַח אוֹתָהּ אֶצְלָנוּ. פָּתַח כְּמִקְדָּם וְאָמַר, (תהלים ס) לְמִנְצַח**  
**עַל שׁוֹשֵׁן עֲדוֹת מִכְתָּם לְדוֹד לְלַמֵּד. וְכִי שׁוֹשֵׁן עֲדוֹת אֵיזוֹ**  
**עֲדוֹת מַעֲיֵד? אֵלֹא שׁוֹשֵׁן זֶה הִיא עֲדוֹת לְמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית,**  
**וְהִיא עֲדוֹת לְכִנְסֵת יִשְׂרָאֵל, עֲדוֹת לִיחּוּד הָעָלִיוֹן, וְזֶהוּ בְּגִלְל**  
**שְׁשׁוֹשְׁנָה זוֹ יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשָׁה עָשָׂר עָלִים, וְכָלֶם עוֹמְדִים**  
**בְּשֶׁרֶשׁ אֶחָד, וַיֵּשׁ בָּהּ חֲמִשָּׁה עָלִים מִבְּחוּץ חֲזָקִים שְׂמַחֲפִים**  
**לְשׁוֹשְׁנָה זוֹ וּמִגְנִים עָלֶיהָ. וְהַכֹּל בְּסוּד הַחֲכָמָה הוּא. שְׁלֹשָׁה**  
**עָשָׂר עָלִים אֵלּוּ הֵם שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הָרַחֲמִים שְׁיִוְרָשֶׁת**  
**כְּנִסֵּת יִשְׂרָאֵל מְלַמְעָלָה, וְכָלֶם אֶחָדִים בְּשֶׁרֶשׁ אֶחָד. (שהם י"ג**  
**תְּקוּנִים שֶׁל הֶזְקֵן הַתַּחַתּוֹן שֶׁל אֲרִיךְ אֲנִפִּין, שֶׁהֵם י"ג תְּקוּנִים עֲלִיוֹנִים שֶׁל זַעִיר**  
**אֲנִפִּין) וְהוּא בְּרִית אַחַת וְדִגְמַת בְּרִית הַיְסוּד (הַיְחוּד) שֶׁל הַכֹּל.**  
**חֲמִשָּׁה חֲזָקִים שְׂסוּבִּבֵּים עָלֶיהָ אֵלּוּ חֲמִשִּׁים שְׁעָרִים, חֲמִשׁ**  
**מֵאוֹת שָׁנָה (שֶׁל הַיְסוּד, יְסוּד (בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ) בְּרִית קֹדֶשׁ) שְׁעֵץ הַחַיִּים**  
**הוֹלֵךְ בָּהֶם.**

**עֲדוֹת לְמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. כָּל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית, כָּלֶם (חמש**  
**מאות שנה של היסוד ברית קדש, כלם מעשה של בראשית יושבים**

זוהר תהלים

וכו') תבות ידועות בהבנה, ועומדים בחשבון, ושם אלהים של מעשה בראשית, מראה למעלה ומראה למטה. מראה למעלה בסוד של העולם הבא, ומראה למטה בסוד של כנסת ישראל. שושנה - עדות למעשה בראשית, שעומדת בכל אלו הסימנים, שכתוב (זה) בראשית ברא אלהים. זו שושנה. שלשה עשר עלים (הם) שלש עשרה תבות עד שם אלהים השני. ואלו הם: א - את, ב - השמים, ג - ואת, ד - הארץ, ה - והארץ, ו - היתה, ז - תהי, ח - ובהי, ט - וחשך, י - על, יא - פני, יב - תהום, יג - ורוח. הרי שלשה עשר עלים של השושנה. חמשה חזקים שסוככים לאלו הם: א - מרחפת, ב - על, ג - פני, ד - המים, ה - ויאמר. הרי חמשה אחרים. אחר כך נאמר יהי אור, הרי עקר ושרש של השושנה שהכל אחוז בה. עדות ליחוד. חמשה עלים חזקים, השרש והיחוד שאחוזים בו שלשה עשר עלים אלו. (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' - הרי חמשה עלים של השושנה. אחד - זהו העקר והשרש שהכל אחוז בו. סוד (עדות ליחוד. חמש תבות שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, אלו חמשה עלים חזקים של השושנה. שרש ויסוד אחוזים בו. זהו אחד. והוא עקר ושרש שהכל אחוזים בו. שלשה עשר עלים אלו סוד) של שלש עשרה בחשבון, חותם המלך. בא וראה, כדגמת השושנה בין החוחים, (שיר השירים ב) כך הם ישראל בין העמים עובדי כוכבים ומזלות, וכך כנסת ישראל בין שאר המוני הערים הממנים. כל זמן שהשושנה עומדת סגורה ואינה פתוחה, אין בה ריח, ולא



בְּקֶדְשׁוֹ אֶעֱלֶזָה אַחֲלֶקְהָ שְׂכֵם וְעַמֶּם סִבּוֹת אֲמַדְדִּי: ט לִי  
גִלְעָד וְלִי מְנַשֶּׁה וְאַפְרַיִם מְעוֹז רֹאשִׁי יְהוּדָה מְחַקְקִי:  
י מוֹאָב סִיר רַחֲצִי עַל אֲדוֹם אֲשַׁלֵּךְ נַעְלִי עָלַי פְּלִשְׁתִּי  
הַתְרַעְעִי: יא מִי יִבְלִנִי עִיר מְצוֹר מִי נַחֲנִי עַד אֲדוֹם:

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

הַשְּׂמָאל, וְכָל אוֹתָם שְׂבָאִים מְצִדּוֹ. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (שמות טו) יְמִינָךְ  
ה' תִּרְעֶץ אוֹיֵב.

**מוֹאָב סִיר רַחֲצִי וְגו'** (ס, ט): [זוהר ח"ג פ' בלק דף קצ"ח] וְעֵתָה לְכָה  
נָא אָרְהָ לִי אֶת הָעָם הַזֶּה וְגו'. וְעֵתָה, רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר,  
אָמַר אוֹתוֹ רָשָׁע, וְדַאי הִשְׁעָה עוֹמְדָת לִי לַעֲשׂוֹת מַה שְּׂאֲנִי  
רוֹצֶה. רָאָה, וְלֹא רָאָה יָפֶה. רָאָה כְּמָה אֲלָפִים נוֹפְלִים מִיִּשְׂרָאֵל  
עַל יְדוֹ לְזִמְן מוֹעֵט, אָמַר, וְדַאי הִשְׁעָה עוֹמְדָת לִי, וְלִכֵּן וְעֵתָה,  
וְלֹא בְּזִמְן אַחֵר. לְכָה? לָךְ הִיא לוֹ לְכַתֵּב! מַה זֶה לְכָה? אָמַר,  
נִזְרָזוּ עַצְמָנּוּ לְאוֹתוֹ שְׁמֵרְחֹף בְּכִנְפֵּי עֲלִיָּהֶם לְאוֹתוֹ שְׁשֹׁמוּ  
כ"ה. וְעֵתָה לְכָה, נִעְרָף קֶרֶב בְּאוֹתוֹ כ"ה. (ועתה לכה, כמו שנאמר  
מלכים ב ג) ועתה לשלל מואב). אָמַר, עַד עֵתָה לֹא הָיָה בְּעוֹלָם מִי  
שְׂיָכוֹל לָהֶם, בְּגִלָּל אוֹתוֹ הַפֶּטְרוֹן שְׁעוֹמֵד עֲלֵיהֶם. כָּעֵת  
שֶׁהִשְׁעָה עוֹמְדָת לָנוּ, לְכָה נַעֲשֶׂה קֶרֶב. וְכָל עֲצַת אוֹתוֹ רָשָׁע  
לכ"ה הִיָּתָה, שְׂכָתוֹב וְאֲנֹכִי אֶקְרָה כֹּה. אֶעֱקֹר אֶת אוֹתָהּ כֹּה  
מִמְקוֹמָהּ. וּשְׁנִיָּהֶם בְּעֲצָה רָעָה הָיוּ לְכֹה הַזֶּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר  
(תהלים ב) עַל ה' וְעַל מְשִׁיחוֹ. לֹא יָדְעוּ שֶׁהָרִי אַחֵר כֶּף הַכֹּה הַזֶּה  
תַּעֲקֹר אוֹתָם מִן הָעוֹלָם. כִּי עֲצוֹם הוּא מִמֶּנִּי. וְכִי עַד אוֹתָהּ

— זוהר תהלים —

שָׁעָה אֵיפֹה עָרְכוּ קָרֵב בּוֹ וְנִצְחוּ אוֹתוֹ? בְּאִיזָה מָקוֹם נִפְגְּשׁוּ  
בַחֲרֹפֶם וְהָיוּ גְבָרִים כְּגִבּוֹרִים לְהִרְאוֹת גְּבוּרָתָם? מֶה זֶה כִּי  
עָצוֹם הוּא מִמֶּנִּי? אֵלֹא אוֹתוֹ רָשַׁע הָיָה חָכֵם וְרָאָה לְמִרְחוֹק.  
רָאָה אֶת דָּוִד הַמֶּלֶךְ שָׁבָא מֵרוֹת הַמּוֹאֲבִיָּה גְבוּר תִּקְיָף כְּאַרְיֵה,  
וְעָשָׂה קְרִיבוֹת תִּקְיָפִים וְנִצַּח אֶת מוֹאָב, וְשָׁם אוֹתָם תַּחַת  
רִגְלָיו. אָמַר, עָצוֹם הוּא. אוֹתוֹ שִׁירַשׁ אוֹתָהּ גְבוּרָה, מֶלֶךְ אֶחָד  
מֵהֶם יֵצֵא מֵאֲתָנוּ לְהַשְׁמִיד אֶת מוֹאָב.

אוֹלֵי נֹכַח בּוֹ. פֶּסוּק זֶה כֵּךְ הָיָה לוֹ לומר: אוֹלֵי אוֹכֵל אֶכֶּה  
בוֹ, אוֹ אוֹלֵי נוֹכַח בּוֹ. אֵלֹא אוֹתוֹ רָשַׁע הָיָה חָכֵם.  
אָמַר, רְאִיתִי יָד אַחַת שֶׁל אַרְיֵה תִּקְיָף אֶחָד, פְּרוֹשׁ רִגְלֵי (יד),  
אִם אוֹכֵל עֵמֶךְ שֶׁנִּתְחַבֵּר (שִׁנּוּי) שְׁנֵיהֶם (וּנְתַחֲבֵר) וְנִגְרַע מֵאוֹתוֹ  
אַרְיֵה יָד זוֹ, עַד שֶׁלֹּא יָבֹא אֹתוֹ מֶלֶךְ לְעוֹלָם וְלֹא יִגְרַשׁ אֶת  
מוֹאָב מִמֶּקוֹמוֹ. אַרְיֵה לִי. מֶה זֶה אַרְיֵה לִי? אָמַר רַבִּי אַבָּא,  
אוֹתוֹ רָשַׁע בִּשְׁתֵּי לְשׁוֹנוֹת אָמַר לְבַלְעֵם. אֶחָד אָמַר אַרְיֵה  
לִי, וְאֶחָד אָמַר קֶבֶה לִי. מֶה בֵּין זֶה לָזֶה? אֵלֹא אָמַר לוֹ,  
אַרְיֵה לִי עֲשִׂימִים וְכִשְׁפֵּי רָאשֵׁי נְחָשִׁים, וְשִׁים אוֹתָם בְּקִדְרֹת  
הַמְּכַשְׁפִּים. כִּיּוֹן שֶׁרָאָה שֶׁכָּחוּ יוֹתֵר בְּפִיו, שָׁב וְאָמַר וּלְכָה  
נָא קֶבֶה לִי. וְאָפְלוּ כֵךְ, אוֹתוֹ בֶּלֶק הָרָשַׁע לֹא עֹזֵב אֶת  
כְּשָׁפָיו, אֵלֹא לִקַּט כָּל מִינֵי עֲשָׂרִים, כְּשׁוּף שֶׁל רָאשֵׁי  
נְחָשִׁים, וְלָקַח קִדְרֹת מְכַשְׁפִּים וְנִעֵץ אוֹתָהּ תַּחַת הַקֶּרֶקַע  
אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת אֲמָה (עַל אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת אֲמָה), וְגִנְזוּ אוֹתָהּ  
לְסוֹף הַיָּמִים. כִּיּוֹן שָׁבָא דָּוִד, כָּרָה בַּתְּהוֹם אֶלֶף וַחֲמֵשׁ  
מֵאוֹת אֲמָה, וְהוֹצִיא מִיָּם מֵהַתְּהוֹם וְנִסַּף עַל הַמִּזְבֵּחַ.

יב הלא אתה אלהים <sup>הקדו בעל הבורות</sup> ונחתנו ולא תצא אלהים <sup>בעד הבורות ביום</sup>  
 בצבאותינו: יג הבה לנו עזרת מצר ושוא <sup>הקדו בעל הבורות</sup>  
 תשועת אדם: יד באלהים <sup>הקדו בעל הבורות</sup> נעשה חיל והוא <sup>בעד הבורות ביום</sup>  
 יבום צרינו:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

באותה שעה אמר, אני ארחץ אותה הקדושה. (תהלים ס) מואב  
 סיר רחצי. סיר רחצי בודאי. על אדום אשליך נעלי. מה  
 זה אשליך נעלי? אלא גם זה כך היה למרחוק, שכתוב  
 (בראשית כה) ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדם  
 האדם הזה כי עיף אנכי. הלעיטני, הלעטה ממשי, פתיחת  
 הפה והגרונן לבלע. אמר דוד לאותו הבלען מלעית  
 הלעטים: אני אזרק עליו נעלי לסתם את גרונו. עלי פלשת  
 אתרועע. גם כך זה למרחוק הסתכל דוד, ואמר: כנען הוא  
 צד רע של הצד האחר ההוא, ופלשתים הם משם, לצד  
 אחר מה צריך? תרועה, שכתוב (במדבר י) וכי תבאו מלחמה  
 בארצכם [וגר'] והרעתם וגו', לשבך כחו ותקפו, ומשום כך  
 עלי פלשת אתרועע. וכך ראוי להם.



**סא** א לְמִנְצָה עַל נְגִינַת לְדָוִד: ב שְׁמֹעָה אֱלֹהִים  
 רְנָתִי הִקְשִׁיבָה תְּפִלָּתִי: ג מִקְצֵה הָאָרֶץ אֵלֶיךָ  
 אֶקְרָא בְּעֹטָף לְבִי בְּצִוֹר יְרוּם מִמֶּנִּי תִנְחַנֵּי: ד כִּי הָיִיתָ

שימוש תהלים

### אם יש לך יראה לשבת בבית

שמעה אלהים רנתי (סא, ב): [שימוש תהלים לפרק סא] אם אתה דר בבית ותירא אמור אותו כשתכנס לבית ותצליח. ושם שלו הוא שד"י. ש' מן "שמעה, ד' מן כ' "כן אזמרה באותיות דכ"ף, י' מן מ' שהוא בסוף המזמור באותיות י"ם.

זוהר תהלים

כָּל מִי שֶׁלֹא יוֹדֵעַ לְסֹדֶר אֶת שְׁבַח רְבוּנוּ טוֹב לוֹ שֶׁלֹא נִבְרָא  
 מִשּׁוּם שֶׁצָּרִיךְ תְּפִלָּה שֶׁהִיא שְׁלֵמָה לְמַעְלָה (משום שצריך תפלה)  
 מִתּוֹךְ מַחְשָׁבָה וְרִצּוֹן הַלֵּב

מִקְצֵה הָאָרֶץ אֵלֶיךָ אֶקְרָא בְּעֹטָף לְבִי וְגו' (סא, ג): [זוהר שמות  
 פ' פקודי (דף רס"ב):] אמר רבי שמעון זכאי מי שמבין  
 דרכו ללכת בדרך האמת, וְכָל מִי שֶׁלֹא יוֹדֵעַ לְסֹדֶר אֶת שְׁבַח  
 רְבוּנוּ, טוֹב לוֹ שֶׁלֹא נִבְרָא, מִשּׁוּם שֶׁצָּרִיךְ תְּפִלָּה שֶׁהִיא שְׁלֵמָה  
 לְמַעְלָה, (משום שצריך תפלה) מִתּוֹךְ מַחְשָׁבָה וְרִצּוֹן הַלֵּב וְקוֹל  
 וְדַבְרֵי הַשְּׁפָתִים, לַעֲשׂוֹת שְׁלֵמוֹת וְקָשֶׁר וְיִיחוד לְמַעְלָה, כְּמוֹ  
 שֶׁהוּא לְמַעְלָה. כְּמוֹ שִׁיּוּצֵאֵת שְׁלֵמוֹת מִמַּעְלָה לְמַטָּה, כִּךְ דֶּרֶךְ  
 מִמַּטָּה לְמַעְלָה לְקָשֶׁר קָשֶׁר כְּרָאוּי. הַסּוֹד לַחֲבָרִים שֶׁיִּלְכּוּ  
 בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל - מִחְשָׁבָה וְרִצּוֹן וְקוֹל וְדַבּוּר. אֵלּוּ הָאֲרָבָעָה  
 קוֹשְׁרִים קוֹשְׁרִים. אַחֵר קָשֶׁר הַקְּשָׁרִים שֶׁל כָּלֶם כְּאַחַד, נַעֲשׂוּ



מַחֲסֶה לִי מִגִּדְלָ עַז מִפְּנֵי אֹיִב: ה אֲנוּחָה בְּאַהֲלָךְ  
 עוֹלָמִים אַחֲסֶה בְּסֹתֵר בְּנִפְיָךְ סֶלָה: ו בִּי אֵתָה אֱלֹהִים  
 שְׁמַעְתָּ לְנַדְרֵי נַתַּתְּ יְרֻשַׁת יִרְאֵי שְׁמֶךָ: ז יָמִים עַל  
 יָמֵי מֶלֶךְ תּוֹסִיף שְׁנוֹתָיו בְּמוֹ דֶּר וָדֶר: ח יֵשֶׁב עוֹלָם לִפְנֵי  
 אֱלֹהִים חֲסֵד וְאַמֶּת מִן יִנְצְרֶהוּ: ט בֵּן אֲזַמְרָה שְׁמֶךָ  
 לְעַד לְשִׁלְמֵי נְדָרֵי יוֹם יוֹם:

הקטן בעל חסידות  
 ובעל חסידות ביום

הקטן בעל חסידות  
 ובעל חסידות ביום

זוהר תהלים

כָּלֶם מְרַכְּבָה אַחַת לְהַשְׁרוֹת עֲלֵיהֶם שְׂכִינָה, וְנַעֲשׂוּ כָלֶם לְאַחַר  
 אֲרַבְעָה תוֹמָכִים לְהַתְעַטֵּר בָּהֶם, וְהַשְׂכִּינָה נִסְמָכֶת עֲלֵיהֶם בְּכָל  
 אוֹתָם הַקְּשָׁרִים הָעֲלִיוֹנִים.

אֲשָׁרֵי הָאִישׁ שְׁקוּשֵׁר קִשְׁרֵי רְבוֹנוֹ

מִחֲשָׁבָה מוֹצִיאָה רְצוֹן, (רְצוֹן מוֹצִיא הַכֹּל) רְצוֹן שְׂיוּצָא מִתּוֹךְ  
 מִחֲשָׁבָה, מוֹצִיאָה קוֹל שְׁנִשְׁמָע, וְאוֹתוֹ קוֹל  
 שְׁנִשְׁמָע עוֹלָה לְקֶשֶׁר קִשְׁרִים מִמָּטָה לְמַעְלָה, הֵיכָלוֹת  
 תַּחְתּוֹנִים בְּעֲלִיוֹנִים. הַקוֹל שֶׁהוּא קוּשֵׁר קִשְׁרִים וּמוֹשֵׁף  
 בְּרִכּוֹת מִמַּעְלָה לְמָטָה בְּלִחַשׁ, תוֹמֵךְ אֵת אֲרַבְעַת הַתּוֹמָכִים  
 הֵלְלוּ: מִחֲשָׁבָה וְרְצוֹן, קוֹל וְדְבוּר. סֶמֶךְ בְּסִיּוֹם הַקְּשֶׁר,  
 הַמָּקוֹם שֶׁהֵכַל נִקְשֵׁר בּוֹ כְּאַחַד, וְכָלֶם נַעֲשִׂים אַחַד. אֲשָׁרֵי  
 הָאִישׁ שְׁקוּשֵׁר קִשְׁרֵי רְבוֹנוֹ, וְסוּמֵךְ סְמִיכוֹת כְּרָאוּי, וּמִתְכַּוֵּן  
 בְּכָל הַדְּבָרִים הֵלְלוּ שְׁאֲמַרְנוּ. אֲשָׁרֵינוּ בַּעוֹלָם הַזֶּה וּבַעוֹלָם  
 הַבָּא. עַד כָּאֵן נִתְקַנּוּ הֵהִיכָלוֹת שְׁבַצֵּד הַקִּדְשָׁה.

**סב** א לְמִנְצַחַת עַל יְדוּתָן מִזְמוֹר לְדָוִד: ב אֵךְ אֵל  
 אֱלֹהִים <sup>הַתָּהוּ בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת  
וּבְעַל הַיְּבוֹחוֹת בְּיוֹם</sup> דּוֹמִיָּה נַפְשִׁי מִמָּנִי וְיִשְׁעֵתִי: ג אֵךְ  
 הוּא צוּרִי וְיִשְׁעֵתִי מִשְׁגָּבִי לֹא אֲמוּט רָפָה: ד עַד אָנֹכָה  
 תַּהוֹתָתוֹ עַל אִישׁ תִּרְצָחוֹ כְּלָכֶם בְּקִיר נָטוּי גִּדְרִי  
 תִּהְדַּחֲוִיָּה: ה אֵךְ מִשְׁאַתּוֹ יַעֲצֵנִי לְחַדִּיחַ יִרְצֵנִי כְּזָב בְּפוּי  
 יִבְרָכּוּ וּבִקְרָפָם יִקְלְלוּ סֵלָה: ו אֵךְ לֵאלֹהִים <sup>הַתָּהוּ בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת  
וּבְעַל הַיְּבוֹחוֹת בְּיוֹם</sup> דּוֹמִי  
 נַפְשִׁי כִּי מִמָּנִי תִקְנֹתִי: ז אֵךְ הוּא צוּרִי וְיִשְׁעֵתִי מִשְׁגָּבִי  
 לֹא אֲמוּט: ח עַל אֱלֹהִים <sup>הַתָּהוּ בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת  
וּבְעַל הַיְּבוֹחוֹת בְּיוֹם</sup> יִשְׁעִי וּבִכְבוֹדִי צוּר עֲוִי  
 מִחֲסִי בֵּאלֹהִים <sup>הַתָּהוּ בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת  
וּבְעַל הַיְּבוֹחוֹת בְּיוֹם</sup>: ט בְּטַחֲוִי בּוֹ כְּכֹל עֵת עִם שָׂפְכוֹ  
 לִפְנָיו לְבִבְכָם אֱלֹהִים <sup>הַתָּהוּ בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת  
וּבְעַל הַיְּבוֹחוֹת בְּיוֹם</sup> מִחֲסֵה לָנוּ סֵלָה: י אֵךְ  
 הִכָּל בְּנֵי אָדָם כְּזָב בְּנֵי אִישׁ בְּמֵאזְנוֹיִם לַעֲלוֹת הַמָּה

⚡⚡⚡ שימוש תהלים ⚡⚡⚡

לאמר אותו אחר מנחה ואחר ערבית

אך אל אלהים דומיה נפשי (סב, ב): [שימוש תהלים לפרק סב] אמור  
 מזמור זה ליל יום א' אחר תפלת ערבית, ולאחר מנחה של יום ב'.  
 ושם שלו הוא איטמ". א' מן אך אל אלהים, י' מן "ישועתי, ט'  
 מן "לא אמוט, מ' מן "עוז לאלהים, י' מן "לאיש כמעשהו. ולאחר

⚡⚡⚡ זוהר תהלים ⚡⚡⚡

בְּרָקִיעַ יֵשׁ הִיכַל שֵׁישׁ בּוֹ שְׁנֵי מְלָאכִים שָׂרִים גְּדוֹלִים וְהֵם  
 מְמַנִּים עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֲלָפִים מְמַנִּים אֲחֵרִים

אֵךְ הִכָּל בְּנֵי אָדָם כְּזָב בְּנֵי אִישׁ בְּמֵאזְנוֹיִם לַעֲלוֹת וּגו' (סב, י):

## תפילה לאחר קריאת הזוהר

יְהי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה יְהוֹשֻׁעַ יֵאָחֲזֵנִי אֱלֹהִי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׂיִתְקַנּוּ בְּנוֹ  
עֵתָה מִקְרָא שְׁכָתוֹב "וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֵל יָדֵי כְּסִיתֶיךָ  
לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסֹד אֶרֶץ", לְהַעֲלוֹת לְרוּמָם וּלְתַקֵּן הַרְסוֹת  
וְחִרְבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפּוּרְפִירָא עֲלָאָה וּלְאַרְמוֹן שְׁעַל  
מְכוּנֹי יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנֶיהָ וְקִים בְּנוֹ מִהֵרָה מִקְרָא שְׁכָתוֹב  
"וְהָיָה אֹרֶךְ הַלְבָּנָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה וְאֹרֶךְ הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַע־עֶשְׂרִים כְּאֹרֶךְ  
שְׁבַע־עֶשְׂרִים הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁבִי הַקְדוּשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בֶּן  
עֲזִיָּהוּ, יַעֲמֹד לָנוּ לְתַקֵּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ בְּרִצּוֹנוֹ  
וּבְרִצּוֹן יִרְאִיו. וּבִזְכוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֻקְהָ הַזֹּאת, עַל יְדֵי  
תַתְּקָרֵב הַנְּאוּלָּה, וְיִשְׁוּעָתָהּ מִהֵרָה תַּצְמִיחַ, לְעֲלוֹי שְׂכִינַת עֲוִינוֹ  
בְּמִהֵרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בְּנוֹ מִקְרָא שְׁכָתוֹב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי  
אוֹר", וַיִּזְרַח עֲלֵינוּ אוֹר יְהוָה יֵאָחֲזֵנִי יֵאָחֲזֵנִי, בְּיוֹם הַחַיָּה יְהיָה יְהוָה  
יֵאָחֲזֵנִי אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד, אָמֵן נִצַּח סֵלָה וְעַד. (נִסַּח הַתְּפִלָּה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ

הַקְדוּשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיִסְאֵל זִיע"א)

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָחֲזֵנִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׂזִכִּיתֵנִי  
לְלִמּוֹד וּלְהַגִּיט בְּסִפְרֵי הַקְדוּשׁ הַזֶּה זִיְהִרָה עֲלֵיָאָה, וְזִכּוֹת  
הַתְּנָאִים הַקְדוּשִׁים שֶׁלְמַדְנוּ תוֹרָתָם יַעֲמֹד לָנוּ וּלְזַרְעֵנוּ וּנְזַכֶּה  
לְהִבְטָחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נֵם, כ-כא) וּבֹא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשִׁבִּי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב  
נָאִם יְהוָה יֵאָחֲזֵנִי יֵאָחֲזֵנִי. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּם אָמֵר יְהוָה יֵאָחֲזֵנִי  
רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי

וְרַעַד וּמִפִּי זֶרַע זֶרַעַד אָמַר יְהוָה יִאֲהַרְוֶנִי מַעַתָּה וְעַד עוֹלָם.  
וַיִּתְקַיֵּם בָּנוּ הַנְּבוּאָה (וְשַׁעֲרָה נֹא, מו) וְאִשִּׁים דְּכָרִי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדִי  
בְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמִים וְלִיסֹד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבִרְכַּת  
מִשְׁחָה רַעֲיָא מְהִימָנָא תַתְּנֶלְהָ בְּמַהֲרָה דִּידֶךָ, יְהוָה יִאֲהַרְוֶנִי בְּדָד  
יִנְחֶנּוּ וְאִין עֲמוֹ אֵל גִּבֹּר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לִבֵּנוּ וְתִגַּל נַפְשֵׁנוּ  
בִּישׁוּעָתֶךָ בְּאַמַּת בְּאִמֹר לְצִיּוֹן מֶלֶךְ אֱלֹהֶיךָ, בְּרוּךְ יְהוָה יִאֲהַרְוֶנִי  
לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמִטִּיב תִּדְרֹשׁ  
לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ [עָלֵינוּ] בְּחֶמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְל אֲבוֹת  
שַׁעֲשׂוּ רְצוֹנְךָ. בְּנֵה בֵיתְךָ בְּבִתְחִלָּה וּבִזְנוֹן מִקְדָּשְׁךָ עַל מִכּוֹנֵנוּ.  
וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנוֹ. וְהִשָּׁב שְׂכִינְתְּךָ לְתוֹכֵנוּ, וְהִשָּׁב  
בְּהֵנִים לְעַבְדֶּיךָם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכְנָם לְשִׁירָם וּלְזִמְרָם. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל  
לְגוֹיָהֶם. וּמִלֵּאָה הָאֶרֶץ דַּעַה אֵת יְהוָה יִאֲהַרְוֶנִי לִירְאָה וּלְאַהֲבָה  
אֵת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אָמֵן בֵּן יְהִי רְצוֹן.

(ס"ח)



## פתיחת אליהו הנביא

כתב הרמ"ק: טוב לומר תפלת פתח אליהו זכור לטוב הנזכרת בריש ספר תיקוני הוזהר (סדור רבי שבתאי מראשקוב). וכתב החיד"א, אשר קבלו רבנו קדישי, שהיא מסגלת לקבלת התפלה. (עבודת הקודש מורה באצבע סוף סימן י'). והרי"ח הטוב כתב, שבאמירתה מסוגל לכרור ניצוצי הקדושה (בא"ח, פ' בחר סוף ההקדמה).

**פְּתַח אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוּר לטוֹב וְאָמַר.** רַבּוֹן הָעוֹלָמִים שְׁאֵתָה הוּא אֶחָד לְבָד, וְלֹא בְּחֻשְׁבוֹן הַמַּסְפָּרִים. אֵתָה הוּא עֲלִיּוֹן מֵעַל כָּל הָעֲלִיּוֹנִים, נֶעֱלַם מֵעַל כָּל נַעֲלָמִים. וְאִין מַחְשָׁבָה אוּ תְּפִיסָה בְּךָ לְהַשִּׁיגְךָ כָּלֵל. אֵתָה הוּא שְׁהוּצֵאתָ וְגִלִּיתָ עֶשֶׂר תְּקוּנִים, וְקוּרָאִים לָהֶם עֶשֶׂר סְפִירוֹת, לְהַנְהִיג בָּהֶם עוֹלָמוֹת סְתוּמִים שְׁאִינֶם נִגְלִים וְעוֹלָמוֹת הַנִּגְלִים. וּבָהֶם אֵתָה מְתַכֶּסֶּה מִבְּנֵי אָדָם, וְאֵתָה הוּא שְׁקוּשֵׁר אוֹתָם וּמִיחַד אוֹתָם. וּמִפְּנֵי שְׁאֵתָה מִבְּפָנִים,

פתח אליהו בלשון ארמית

**פְּתַח אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוּר לטוֹב וְאָמַר:** רַבּוֹן עֲלָמִין דְּאֵתָה הוּא חַד וְלֹא בְּחֻשְׁבָּן. אֵתָה הוּא עֲלָאָה עַל כָּל עֲלָאִין סְתִימָא עַל כָּל סְתִימִין, לִית מַחְשָׁבָא תְּפִיסָא בְּךָ כָּלֵל. אֵתָה הוּא דֹאפֶקֶת עֶשֶׂר תְּקוּנִין, וְקָרִינָן לְהוֹן עֶשֶׂר סְפִירָן, לְאַנְהָגָא בְּהוֹן עֲלָמִין סְתִימִין דְּלֹא אֲתַגְלִין, וְעֲלָמִין דְּאֲתַגְלִין. וּבְהוֹן אֲתַכְסִּיאַת מִבְּנֵי נֶשָׂא, וְאֵתָה הוּא דְקֻשִּׁיר לֹון וּמִיחַד לֹון. וּבְגִין דְּאֵתָה מְלָגָא - כָּל מָאן דֹּאפְרִישׁ חַד מִחֲבֵרִיהּ מֵאֲלִין עֶשֶׂר [סְפִירָן], אֲתַחֲשַׁב לֵה כְּאֵלוּ אֲפְרִישׁ בְּךָ. וְאֲלִין עֶשֶׂר סְפִירָן אֲנֹון אֲזִלִין כְּסִדְרָן, חַד אֲרִיף וְחַד קָצֵר וְחַד בֵּינוּנִי. וְאֵתָה הוּא דֹאנְהִיג לֹון, וְלִית מָאן דֹּאנְהִיג לָךְ, לֹא לְעֲלָא וְלֹא לְתַתָּא וְלֹא מִכָּל סְטָרָא. לְבוּשִׁין תְּקַנְתָּ לֹון דְּמִנְהִיהּ פְּרַחֲרִין נִשְׁמַתִּין לְבִנֵי נֶשָׂא. וְכִמָּה גּוֹפִין תְּקַנְתָּ לֹון, דֹּאֲתַקְרִיאָו

כָּל מִי שֶׁמִּבְדִּיל וּמִפְרִיד אֶחָד מִחֵבְרוֹ, מֵאֵלּוּ עֶשֶׂר סְפִירוֹת, נִחָשֵׁב לֹא כְּאֵלּוּ הוּא מִפְרִיד בָּךְ. וְאֵלּוּ עֶשֶׂר סְפִירוֹת, הֵם הוֹלְכִים כְּסֹדָרָם, אֶחָד אַרְוֶה, וְאֶחָד קֶצֶר, וְאֶחָד בֵּינוֹנִי. וְאַתָּה הוּא שְׁמֹנְהִיג לָהֶם. וְאִין מִי שְׁמֹנְהִיג לָךְ, לֹא מְלַמֵּעֶלָה וְלֹא מְלַמֵּטָה וְלֹא מִכָּל צַד שְׁהוּא. לְבוֹשִׁים תִּקְנֶת לָהֶם, שְׁמָהֶם פּוֹרְחִים נִשְׁמוֹת לְבָנֵי אָדָם, וְכִמְה גּוֹפִים תִּקְנֶת לָהֶם, שְׁנִקְרְאוּ גּוֹפִים כָּל־פִּי הַלְבוּשִׁים שְׁמֹכְסִים עֲלֵיהֶם, וְנִקְרְאִים בְּתִקּוֹן הַזֶּה. הַחֶסֶד זְרוֹעַ יְמִין. גְּבוּרָה זְרוֹעַ שְׂמָאל. תַּפְאֶרֶת כְּנֶגֶד הַגּוֹף. נִצָּח וְהוֹד כְּנֶגֶד שְׁנֵי רִגְלָיִם. יְסוֹד - שְׁלִימוֹת הַגּוֹף, וְהוּא אוֹת בְּרִית קוֹדֵשׁ. מַלְכוּת נִקְרְאת פֶּה, תּוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה קוֹרְאִים לָהּ. מִדַּת הַחֻכְמָה הִיא הַמַּחֲ, הִיא הַמַּחֲשָׁבָה שְׁבַעֲנִים. מִדַּת הַבִּינָה הִיא הַלֵּב, וּבָהּ הַלֵּב מְכִין, וְעַל אֵלּוּ שְׁנֵיהֶם [הַחֻכְמָה וְהַבִּינָה] נֹאמֵר, הַנִּסְתָּרוֹת לֵה' אֵלְקִינוּ. כְּתָר עֲלִיּוֹן, הוּא כְּתָר מַלְכוּת, וְעֲלִיוֹ נֹאמֵר מְגִיד מְרֹאשִׁית אַחֲרִית, וְהוּא הָרֹאשׁ שְׁמֹנִיחִים עֲלֵיו תַּפְלִין, וּבְנִשְׁמָה הַפְּנִימִית מֵאִיר שֵׁם אוֹת יוֹד וְאוֹת

פֶּתַח אֵלִיהוּ בַלְשׁוֹן אֲרַמִּית

גּוֹפִין לְגַבִּי לְבוּשִׁין דְּמַכְסִּין עֲלֵיהוֹן. וְאַתְקִרְיֵאן בְּתִקּוּנָא דָּא: חֶסֶד - דְּרוּעָא יְמִינָא. גְּבוּרָא - דְּרוּעָא שְׂמָאלָא. תַּפְאֶרֶת - גּוֹפָא. נִצָּח וְהוֹד - תְּרִין שׁוֹקִין. יְסוֹד - סִימָא דְּגּוֹפָא, אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ. מַלְכוּת - פֶּה תּוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה קְרִינֵן לָהּ. חֻכְמָה - מוֹחָא, אִיהִי מַחֲשָׁבָה מְלַגָּאוּ. בִּינָה - לְבָא, וּבָהּ הַלֵּב מְכִין. וְעַל אֵלִין תְּרִין כְּתִיב: "הַנִּסְתָּרוֹת לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ". כְּתָר עֲלִיּוֹן - אִיהוּ כְּתָר מַלְכוּת. וְעֲלָה אֶתְמַר: מְגִיד מְרֹאשִׁית אַחֲרִית. וְאִיהוּ קְרַקְפֶּתָא דְּתַפְלִי. מְלַגָּאוּ אִיהוּ אוֹת יו"ד וְאוֹת ה"א וְאוֹת וָאוֹ | וְאוֹת ה"א, דְּאִיהוּ אֲרַח אֲצִילוֹת. וְאִיהוּ שְׁקִי דְּאִילְנָא בְּדְרוּעֵי וְעַנְפוֹי, כְּמִיָּא דְּאֶשְׁקִי לְאִילְנָא וְאַתְרַבִּי בְּהוּא שְׁקִי:

הא ואות ואו ואות הא, שהוא דרך אצילות, והוא משקה את האילן בורעותיו וענפיו, פמים שמשקים את האילן, ומתרבה ומתגדל באותה ההשקאה.

רבון העולם, אתה הוא עליון על כל העליונים, וסבת כל הסבות, ואתה משקה את הספירות שנקראים אילן, בנביעת המעין, ואותו אור המעין הוא כנשמה לגוף, שהוא חיים לגוף. וכך אין דמיון, ואין דמות מכל הספירות ותנבואים הפנימיים והחיצוניים. ובראת שמים וארץ. והוצאת מהם שמש, וירח, וכוכבים ומזלות. ובארץ בראת אילנות ודשאים, וגן עדן, ועשבים, וחיות ועופות ודגים ובהמות ובני אדם. להכיר ולהודיע בהם עליונים, ואיך יתנהגו בהם עליונים ותחתונים, ואיך נפרים ונודעים עליונים ותחתונים, ואין מי שידע ומשיג באין סוף ברוך הוא כלל. ובלעדי אורו יתברך, אין יחוד בעליונים ותחתונים,

---

פתיחת אליהו בלשון ארמית

---

רבון עלמין, אנת הוא עלת העלות וסבת הסבות, דאשקי לאילנא בההוא נביעו. וההוא נביעו איהו כנשמתא לגופא, דאיהו חיים לגופא, וכך לית דמיון ולית דיוקנא מכל מה דלגאו ולבר. ובראת שמיא וארעא, ואפקת מנהון שמשא וסיהרא וכוכביא ומזלי, ובארעא אילנין ודשאין, וגנתא דעדן, ועשבין, וחיון ועופין ונונין, ובעירין, ובני נשא. לאשתמודעא בהון עלאין, ואיך יתנהגון בהון עלאין ותתאין, ואיך אשתמודעא עלאי ותתאי, ולית דיידע כך כלל. ובר מנך, לית יחודא בעלאי ותתאי. ואנת אשתמודע אדון על כללא. וכל ספירן כל חד – אית ליה שם ידיעא, ובהון אתקריאו מלאכי. ואנת לית לך שם ידיעא, דאנת הוא ממלא כל שמהן, ואנת הוא שלימו דכלהו.

וְאַתָּה נָכַר וְנוֹדַע אֲדוֹן עַל כָּלָם, וְלִכְל סְפִירָה לְכָל אֶחָד יֵשׁ שֵׁם יְדוּעַ, וּבִשְׁמוֹת הַסְּפִירוֹת נִקְרָאִים הַמְּלָאכִים. וְאַתָּה אֵין לָךְ שֵׁם יְדוּעַ, שְׁאֵתָהּ הוּא מְמַלֵּא וּמַחֲיָה אֶת כָּל הַסְּפִירוֹת הַנִּקְרָאִים בִּשְׁמוֹת. וְאַתָּה הוּא הַמְּשַׁלֵּים וּמְמַלֵּא אֶת כּוֹלָם וְכֹאֲשֶׁר אַתָּה מְסִיר אֶת הַשְּׁפָעֶתְךָ מֵהֶם, יִשְׁאֲרוּ כָל הַשְּׁמוֹת כְּגוֹף בְּלִי גִשְׁמָה. אַתָּה הוּא חֶכֶם וְלֹא עַל יְדֵי הַחֲכֻמָּה הַיְדוּעָה בַּסְּפִירוֹת, אַתָּה הוּא מְבִין וְלֹא עַל יְדֵי הַבִּינָה הַיְדוּעָה בַּסְּפִירוֹת. אֵין לָךְ מְקוֹם קְבוּעַ וַיְדוּעַ, אֲלֵא הַנְּהַגְתְּךָ לְהוֹדִיעֵנוּ תִּקְפֹּךְ וְחֻזְקְךָ לְבַנֵּי אָדָם. וּלְהִרְאוֹת לָהֶם אֵיךְ מִתְנַהֵג הָעוֹלָם בְּדִין וּבְרַחֲמִים, שֶׁהֵם צָדֵק וּמִשְׁפָּט כְּפִי מַעֲשֵׂי בְנֵי אָדָם. דִּין הוּא הַגְּבוּרָה. מִשְׁפָּט הוּא הָעֲמוּד הָאֲמָצְעִי. צָדֵק הִיא הַמְּלֻכּוּת הַקְּדוּשָׁה. מֵאֲזֵנֵי צָדֵק, שְׁנֵי עֲמוּדֵי הָאֱמֶת. הֵינן צָדֵק, הִיא אוֹת בְּרִית. הַכֹּל לְהִרְאוֹת אֵיךְ מִתְנַהֵג הָעוֹלָם אֲבָל לֹא שֵׁשׁ לָךְ צָדֵק הַיְדוּעַ שֶׁהוּא דִין וְלֹא מִשְׁפָּט הַיְדוּעַ שֶׁהוּא רַחֲמִים, וְלֹא מִכָּל אֵלֹו הַמּוֹדוֹת כָּלָל.

פתיחת אליהו בלשון ארמית

וְכַד אַנְתָּ תִּסְתַּלַּק מִנְּהוֹן, אֲשַׁתְּאֲרוּ כְּלֵהוּ שְׁמָהֵן כְּגוֹפָא בְּלֵא נִשְׁמָתָא. אַנְתָּ הוּא חֲכִים וְלֹא בְּחֻכְמָה יְדִיעָא. אַנְתָּ הוּא מְבִין וְלֹא בְּבִינָה יְדִיעָא. לִית לָךְ אֲתֵר יְדִיעָא, אֲלֵא לֹאֲשַׁתְּמוּדְעָא תּוֹקֶפְךָ וְחִילְךָ לְבַנֵּי נָשָׂא. וְלֹאֲחֻזָּא לֹון אֵיךְ אֲתִנְהֵג עֲלֵמָא בְּדִינָא וּבְרַחֲמֵי, דְּאֵינִין צָדֵק וּמִשְׁפָּט, כְּפֻס עוֹבְדֵיהוֹן דְּבַנֵּי נָשָׂא. דִּין אִיהוּ גְבוּרָה. מִשְׁפָּט - עֲמוּדָא דְּאֲמָצְעִיתָא. צָדֵק - מְלֻכּוּתָא קְדִישָׁא, מֵאֲזֵנֵי צָדֵק תְּרִין סְמִכֵי קָשׁוּט. הֵינן צָדֵק - אוֹת בְּרִית. כָּלֵא לֹאֲחֻזָּא אֵיךְ אֲתִנְהֵג עֲלֵמָא. אֲבָל לֹאֵ דְאִית לָךְ צָדֵק יְדִיעָא דְאִיהוּ דִין, וְלֹא מִשְׁפָּט יְדִיעָא דְאִיהוּ רַחֲמֵי, וְלֹא מִכָּל אֲלִין מְדוֹת כָּלָל.



קום רבי שמעון ויתחדשו סודות עליונים על ידך שהרי רשות נתנה לך לגלות רזים נסתרים על ידיך, מה שלא נתן רשות לגלות לשום בן אדם עד עתה.

קם רבי שמעון פתח ואמר: לך ה' הנהגות הגדולה, חסד והגבורה, והתפארת, והנצח, וההוד. פי כל – יסוד, בשמים ובארץ. לך ה' הממלכה – מלכות. והמתנשא לכל לראש. עליונים שמעו, אלו ישני חברון, והרועה הנאמן, התעוררו משנתכם. "הקיצו ורננו שוכני עפר", הם אלו אותם חצדיקים, שהם מחלק השכינה שנאמר בה, "אני ישנה ולבי ער", ואינם קרויים מתים

---

פתח אליהו בלשון ארמית

---

קום רבי שמעון ויתחדשון מלין על ידך. דהא רשותא אית לך לגלגא רזין טמירין על ידך, מה דלא אתיהיב רשו לגלגא לשום בר נש עד כעין:

קם רבי שמעון פתח ואמר: לך יהוה הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד, כי כל בשמים ובארץ. לך יהוה הממלכה. והמתנשא לכל לראש. עלאין שמעו אנון דמיכין דחברון ורעיא מהימנא אתערו משנתכון. "הקיצו ורננו שוכני עפר" – אלין אנון צדיקיא דאננו מסטרא דההוא דאתמר בה: "אני ישנה ולבי ער". ולאו אנון מתים. ובגין דא אתמר בהון: "הקיצו ורננו" וגו'. רעיא מהימנא, אנת ואבהן הקיצו ורננו לאתערוותא דשכינתא, דאיהי ישנה בגלותא, דעד כעין צדיקיא בלהו דמיכין ושתא בחוריהון. מיד יהיבת שכינתא תלת קלין לגבי רעיא מהימנא, וימא ליה: קום רעיא מהימנא – דהא עלך אתמר: "קול דודי דופק" – לגבאי בארבע אתון דיליה, וימא בהון "פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי". דהא "תם עונד בת ציון לא יוסיף להגלותך". "שראשי נמלא טל". "מאי נמלא טל"?

אֵלָא יִשְׁנִים, וּבִשְׁבִיל זֶה נֶאֱמַר בָּהֶם, "הִקִּיצוּ וְרִנְנוּ" וּגו', מִשֶּׁהָ הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן, אַתָּה וְהָאֲבוֹת. הִתְעוֹרְרוּ לְשִׁמּוֹחַ וּלְעוֹרֵר אֶת הַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא יִשְׁנָה בַּגְּלוּת, שְׁעַד עֵתָהּ, הַצְדִּיקִים כָּלָם רְדִימִים, וְיִשְׁנָה בְּעֵינֵיהֶם. מִיָּד נִתְּנָה הַשְּׂכִינָה שְׁלֹשׁ קוֹלוֹת, לְגַגֵּד הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן, וְאוֹמֶרֶת לוֹ: קוּם הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן. שֶׁהָרִי עָלֶיךָ נֶאֱמַר "קוֹל דּוֹדִי דּוֹפֵק", אֶצְלִי בְּאַרְבַּע אוֹתוֹת שְׁלֹו, וְיֶאֱמַר בָּהֶם בְּכֶחֶם, פִּתְחֵי לִי אֲחוֹתִי רַעֲיָתִי וְיֹנְתִי תַמְתִּי". שֶׁהָרִי כְּתוּב: "תָּם עֹנֵד בַּת צִיּוֹן לֹא יוֹסִיף לְהַגְלוֹתֶךָ" שֶׁהָרִי רֹאשִׁי מֵלֹא טַל וּמִדּוּעַ מֵלֹא טַל? אֵלָא אָמַר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֶת הַשְּׂכִינָה חֲשַׁבְתָּ, שְׁמִיּוֹם שֶׁנִּחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׁעָלִיתִי לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַעֲלָה, וְעָלִיתִי לְיִשׁוּבֵי - יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעֲלָה? אֵין זֶה כֵּךְ, שֶׁבִּאֲמַת לֹא עָלִיתִי לְבֵיתִי כָּל זְמַן שֶׁאֵת בַּגְּלוּת! הָרִי לָךְ סִימָן, "שְׂרָאשִׁי נִמְלֵא טַל" וְהֵא הוּא הַשְּׂכִינָה בַּגְּלוּת, הַשְּׁלֵמוֹת שְׁלָה וְהַחַיִּים שְׁלָה הוּא בְּסוֹד טַל, וְזֶה הוּא סוֹד אוֹת יו"ד אוֹת ה"א אוֹת וָאוֹת ה"א הוּא הַשְּׂכִינָה

פתיחת אליהו בלשון ארמית

אֵלָא אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא: אֲנִתְ חֲשַׁבְתָּ דְּמִיּוּמָא דְּאַתְחַרְבַּ בִּי מִקְדָּשָׁא דְּעָאֲלָנָא בְּבִיתָא דִּילִי וְעָאֲלָנָא בִּישׁוּבָא? לֹאוּ הֲכִי, דְּלֹא עָאֲלָנָא כָּל זְמַנָּא דְּאַנְתָּ בַּגְּלוּתָא הָרִי לָךְ סִימְנָא: "שְׂרָאשִׁי נִמְלֵא טַל", ה"א שְׂכִינְתָּא בַּגְּלוּתָא, שְׁלִימוֹ דִּילָהּ וְחַיִּים דִּילָהּ אִיהוּ טַל. וְדָא אִיהוּ אוֹת יו"ד אוֹת ה"א אוֹת וָאוֹת ה"א אִיהִי שְׂכִינְתָּא דְּלֹא מַחְשָׁבֵן טַל, אֵלָא אוֹת יו"ד אוֹת ה"א וָאוֹת וָאוֹת דְּסִלְקוּ אֶתְוֹן לְחֲשָׁבֵן טַל. דְּאִיהִי מְלִיא לְשְׂכִינְתָּא מִנְּבִיעוֹ דְּכָל מְקוֹרֵין עֲלָאִין. מִיָּד קָם רַעֲיָא מִהִימְנָא וְאַבְהֵן קְדִישִׁין עֲמִיה. עַד כְּאֵן רָזָא דִּיחֻדָּא: "בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן": (תַּקּוּנֵי זֵהָרִי, א הַקְדָּמָה אַחֲרֵת לַת"ז)

שְׁאִינָה בְּחֶשְׁבֹן ט"ל, אֵלֶּא אוֹת יוֹד אוֹת הָא אוֹת וְא"ו עֲלִים  
הָאוֹתִיּוֹת לְחֶשְׁבֹן ט"ל, שֶׁהֵשֵׁם הָיָה מְמַלֵּא אֶת הַשְׂכִּינָה מִמֶּעֵין  
הַנוֹבֵעַ שֶׁל כָּל הַמְּקוֹרוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, מִיד קָם הַרוּעָה הַנֶּאֱמָן  
וְהָאֲבוֹת הַקְּדוֹשִׁים עִמּוֹ. עַד כָּאן סוּר הַיְחוד.

וַיְהִי רָצוֹן מִלִּפְנֵי ה' הָעֵתִיק יוֹמִין הַקְּדוֹשׁ מִכָּל הַקְּדוֹשִׁים וְנִסְתַּר  
מִכָּל הַנִּסְתָּרִים נֶעְלָם מִהֶבֶל. שִׁיתִּמְשֹׁךְ טַל הָעֲלִיּוֹן מִמֶּנּוּ  
לְהַשְׁפִּיעַ וּלְמַלְאוֹת הָרֹאשׁ שֶׁל זַעִיר אֲנָפִין וּלְהַמְשִׁיךְ שֹׁפַע לְשִׁדָּה  
תְּפוּחִין הַקְּדוֹשׁ בְּהָאֶרֶת פָּנִים בְּרָצוֹן וּבְשִׂמְחַת הַכֹּל. וַיִּתְּמַשֵּׁךְ  
מִלִּפְנֵי ה' "הָעֵתִיק יוֹמִין הַקְּדוֹשׁ מִכָּל הַקְּדוֹשִׁים, וְנִסְתַּר מִכָּל  
הַנִּסְתָּרִים נֶעְלָם מִהֶבֶל. רָצוֹן וְרַחֲמִים חֵן, וְחֶסֶד, בְּהָאֶרֶה עֲלִיּוֹנָה,  
בְּרָצוֹן, וְשִׂמְחָה, עָלֵי וְעַל כָּל בְּנֵי בֵּיתִי, וְעַל כָּל הַקְּרוֹבִים אֵלַי,  
וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ. וַיִּפְדֶּה אוֹתָנוּ מִכָּל הַצָּרוֹת הָרְעוֹת שֶׁבָּאוֹת

פתיחת אליהו בלשון ארמית

וַיְהִי רָצוֹן מִן קֶדֶם עֵתִיקָא קְדִישָׁא דְכָל קְדִישִׁין טְמִירָא דְכָל  
טְמִירִין סְתִימָא דְכָלֵּא. דִּיתִמְשֹׁךְ טַלָּא עֲלָאָה מִנִּיה לְמַלְאָ רִישִׁיה  
דְּזַעִיר אֲנָפִין, וְלִהְטִיל | לְחַקֵּל תְּפוּחִין קְדִישִׁין בְּנִהֲרֵיו דְּאֲנָפִין  
בְּרָעוֹא וּבְחִדּוֹתָא דְכָלֵּא. וַיִּתְּמַשֵּׁךְ מִן קֶדֶם עֵתִיקָא קְדִישָׁא דְכָל  
קְדִישִׁין, טְמִירָא דְכָל טְמִירִין סְתִימָא דְכָלֵּא. רַעוֹתָא וְרַחֲמֵי חֲנָא  
וְחֶסֶדָא בְּנִהֲרֵיו עֲלָאָה בְּרַעוֹתָא וְחִדּוֹה עָלֵי וְעַל כָּל בְּנֵי בֵּיתִי, וְעַל  
כָּל הַנְּלוּיִם אֵלַי, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עִמִּיה. וַיִּפְרְקִינָא מִכָּל עֲקֻתִּין  
בִּישִׁין דִּיִּתְנוּן לַעֲלָמָא, וַיִּזְמִין וַיִּתִּיב לְנָא מְזוֹנָא וּפְרָנְסָתָא  
טְבָתָא, בְּלִי צָרָה וְעֻקְתָּא, מִמְזָלָא דְכָל מְזוֹנֵי בֵּיה תְלִין. וַיִּשְׁוֹבִינָן  
מִעֵינָא בִּישָׁא וּמִחֻרְבָּא דְמַלְאָךְ הַמְּנוֹת וּמִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנוֹם. וַיְתִי  
לְנָא וּלְכָל נִפְשָׁתָנָא חֲנָא וְחֶסֶדָא וְחַיִּי אֲרִיכִי וּמְזוֹנֵי רוּיְחִי וְרַחֲמֵי  
מִן קְדָמִיה. אֲמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן, אֲמֵן וְאֲמֵן.

לְעוֹלָם, וַיְכִין וַיִּנָּתֶן לָנוּ מִזֶּן וּפְרִנָּה טוֹבָה בְּלִי צָרָה וּמְצוּקָה, מִהַמְּזֹל הָעֲלִיּוֹן, שֶׁכָּל הַמְּזוֹנוֹת מִמֶּנּוּ מִשְׁתַּלְשָׁלִים. וַיִּצְּלֵנוּ מֵעֵין הָרַע, וּמִחֶרֶב מִלֵּאד הַמּוֹת, וּמִהַדִּין שֶׁל גִּיהֲנוֹם. וַיִּתֵּן לָנוּ, וּלְכָל נַפְשוֹתֵנוּ, חַן וְחֶסֶד, וְחַיִּים אֲרָכִים, וּמְזוֹנוֹת בְּרוּחַ, וְרַחֲמִים, מִלִּפְנֵי, אֱמֵן בֶּן יְהִי רָצוֹן. אֱמֵן וְאֱמֵן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַרְימוֹתַי יָדַי בְּתַפְלוֹת, לְמַעַלָּה שְׂכַאֲשֶׁר הָרָצוֹן הָעֲלִיּוֹן לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, עוֹמֵד עַל אוֹתוֹ הָרָצוֹן שֶׁלֹּא נוֹדַע וְלֹא נִתְפַּס כָּלֵל לְעוֹלָם. הָרֹאשׁ הַסֵּתוּם בְּיוֹתֵר לְמַעַלָּה וְאוֹתוֹ הָרֹאשׁ הוֹצִיא מִה שְׁהוּצִיא, וְלֹא נוֹדַע, וְהָאִיר מִה שְׁהָאִיר, וְהַכֵּל בְּהַעֲלֵם. וְרָצוֹן הַמַּחְשָׁבָה הָעֲלִיּוֹנָה, לְרֹדֶף אַחֲרָיו לְקַבֵּל הָאֲרָה מִמֶּנּוּ. כְּעֵין מִסָּד אֶחָד נִפְרָם, וּמִתּוֹךְ אוֹתוֹ הַמִּסָּד עַל יָדֵי רִדְיַת זֶה הַמַּחְשָׁבָה הָעֲלִיּוֹנָה מִגִּיעַ וְלֹא מִגִּיעַ עַד אוֹתוֹ הַמִּסָּד וּמִזֶּה הָאִיר

---

פתיחת אליהו בלשון ארמית

---

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: אֲרִימִית יְדָאֵי בְּצִלּוֹתֵין לְעֵלָּא, דְּכַד רְעוּתָא עֲלָאָה לְעֵלָּא לְעֵלָּא קִימָא עַל הַהוּא רְעוּתָא דְּלֹא אֲתִידַע וְלֹא אֲתַפֵּס כָּלֵל לְעֵלְמִין. רִישָׁא דְּסֵתִים - יִתִּיר לְעֵלָּא, וְהַהוּא רִישָׁא אֲפִיק מְאִי דְּאֲפִיק וְלֹא יָדִיעַ, וְנִהִיר מְאִי דְּנִהִיר כְּלֵא בְּסֵתִימוֹ, רְעוּ דְּמַחְשָׁבָה עֲלָאָה - לְמַרְדֵּף אֲבִתְרָה וְלֹא תִנְהַרָא מִנָּה. חָד פְּרִיסוֹ אֲתַפְרִיס, וּמִגּוֹ הַהוּא פְּרִיסָא - בְּרִדְפוֹ דִּהִיא מַחְשָׁבָה עֲלָאָה - מְטִי וְלֹא מְטִי, עַד הַהוּא פְּרִיסָא, נִהִיר מְאִי דְּנִהִיר, וְכַדִּין הַהוּא מַחְשָׁבָה עֲלָאָה נִהִיר בְּנִהִירוֹ סֵתִים דְּלֹא יָדִיעַ. וְהַהוּא מַחְשָׁבָה לֹא יָדַע, כַּדִּין בְּטֵשׁ הָאִי נִהִירוֹ דְּמַחְשָׁבָה דְּלֹא אֲתִידַע, בְּנִהִירוֹ דְּפְרִסָא דְּקִימָא דְּנִהִיר מִמָּה דְּלֹא יָדַע, וְלֹא אֲתִידַע וְלֹא אֲתַגְלִיא. וְכַדִּין הָאִי נִהִירוֹ דְּמַחְשָׁבָה דְּלֹא אֲתִידַע, בְּטֵשׁ בְּנִהִירוֹ דְּפְרִיסָא, וְנִהִרִין כְּחָדָא, וְאֲתַעְבִּידוֹ תַּשְׁעָה הִכְלִין, וְהִכְלִין -

מה שֶהאיר וכִשְקָבְלָה אוֹתָהּ הַמַּחֲשָׁבָה הֶעֱלִינָה הִיָּה עֲתִיק מֵאִיר  
בְּאוֹר סָתוּם שֶׁלֹא נֹדַע וְזוֹ הַמַּחֲשָׁבָה לֹא יָדַע וְאִינוּ מְשִׁיג גּוֹדֵל  
הָאוֹר, אִז הִכָּה אוֹתוֹ הָאוֹר שֶהוּא סוֹד הַמַּחֲשָׁבָה שֶׁלֹא נֹדַעַה  
הִכָּה בְּהֶאֱרַת מִסְדֵּי הָעוֹמֵד וְהָאִיר מִמֶּה שֶׁאִינוּ יָדוּעַ וּמְשֻׁג, וְלֹא  
נֹדַע וְלֹא הִתְנַלָּה וְאִז זֶה הָאוֹר שֶׁל הַמַּחֲשָׁבָה שֶׁלֹא נֹדַעַה הִכָּה  
פַּעַם ב' בְּהֶאֱרַת הַמִּסְדֵּי הָעוֹמֵד וְעַל יְדֵי זֶה הָאִירוּ כּוֹלָם פֶּאֶחֶד  
וְנִעְשׂוּ וְנִתְקֶנּוּ תַשְׁעָה הִיכָלוֹת וְאֵלּוּ הֵהִיכָלוֹת אֵינָם אוֹרוֹת וְאֵינָם  
בְּבַחֲיִנַת רוּחַ וְאֵינָם בְּבַחֲיִנַת נִשְׁמוֹת וְלֹא יֵשׁ מִי שֶׁעוֹמֵד בָּהֶם  
בְּבַחֲיִנַת חַיָּה. הֶרְצִין שֶׁל כָּל תַּשְׁעֵי הָאוֹרוֹת, שֶׁעוֹמְדִים כָּלָם בְּכַח

פֶּתַח אֵלֵיהוּ בִלְשׁוֹן אֲרַמִּית

לֹא אֲנוּן | נְהוֹרִין, וְלֹא אֲנוּן רוּחִין, וְלֹא אֲנוּן | נִשְׁמָתִין, וְלֹא  
אִית מֵאֵן דְּקִימָא בְּהוּ רַעוּתָא דְכָל תַּשְׁעָה נְהוֹרִין דְּקִימִי כְּלֵהוּ  
בְּמַחֲשָׁבָה, דְּאִיְהוּ חַד מְנִיְהוּ בְּחִשְׁבָּנָא כְּלֵהוּ לְמַרְדָּף בְּתִרְיָהּ,  
בְּשַׁעֲתָא דְקִימִי בְּמַחֲשָׁבָה, וְלֹא מִתְדַבְּקֵן וְלֹא אֲתִידְעוּ. וְאֵלִין לֹא  
קִימִי לֹא בְּרַעוּתָא, וְלֹא בְּמַחֲשָׁבָה עֲלָאָה, תַּפְסִין בָּהּ וְלֹא תַפְסִין.  
בְּאֵלִין קִימִי כָּל רִזֵּי דְמַהִימְנוּתָא. וְכָל אֲנוּן | נְהוֹרִין מְרִזָּא  
דְּמַחֲשָׁבָה עֲלָאָה וְלִתְתָא, כְּלֵהוּ אֶקְרוּן אֵין סוּף, עַד הֵכָא מְטוּ  
נְהוֹרִין וְלֹא מְטוּן, וְלֹא אֲתִידְעוּ, לֹא הֵכָא רַעוּתָא וְלֹא מַחֲשָׁבָה.  
כַּד נְהִיר מַחֲשָׁבָה, וְלֹא אֲתִידְעֵי מִמָּאן דְּנִהִיר, כַּדִּין אֲתִלְבֵּשׁ  
וְאִסְתֵּים גּוֹ בִינָה וְנִהִיר לְמָאן דְּנִהִיר, וְאֶעֱיֵל דָּא בְּדָא עַד |  
דְּאֲתַפְלִילוּ כְּלֵהוּ כְּחָדָא, וּבְרִזָּא דְקָרְבָּנָא כַּד סְלִיק, כְּלָא אֲתַקְשֵׁר  
דָּא בְּדָא, וְנִהִיר דָּא בְּדָא, כַּדִּין קִימִי כְּלֵהוּ בְּסִלְקוֹ, וּמַחֲשָׁבָה  
אֲתַעֲטֵר בְּאֵין סוּף. הֵהוּא נְהִירוֹ דְּאֲתַנְהִיר מִנָּה מַחֲשָׁבָה עֲלָאָה  
(דְּלֹא אֲתִידְעֵי בָּהּ כָּלָל) אֶקְרִי אֵין סוּף, וּמִנָּה אֲשַׁתְּכַח וְקִימָא, וְנִהִיר  
לְמָאן דְּנִהִיר, וְעַל דָּא כְּלָא קְאִים, זַכָּאָה חוֹלְקִיְהוּן דְּצִדִּיקָא,  
בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

המחשבה שהוא אחד מהם בחשבונם כולם רוצים לרדף  
 אחריהם בזמן שעומדים במחשבה ואינם משיגים אותו ולא נודע  
 להם כלל ואלו לא קימים לא ברצון ולא במחשבה העליונה  
 תופסים בה מעט הארה ולא תופסים. באלו נמצאים כל סודות  
 האמונה וכל אותם האורות מסוד המחשבה העליונה, משם  
 ולמטה כולם נקראים בערבם אין סוף. עד כאן מגיעים האורות  
 בדרקות ולא מגיעים, ולא נודעים מהותם, אין כאן השגה של  
 רצון ולא השגה של מחשבה כאשר מאירה המחשבה ולא נודע  
 לו מי מאיר או מתלבש ונעלם בתוך בינה ומאירים למי שראוי  
 להאיר ומתחבר זה עם זה עד שנכללים ונחשבים כולם לאחד  
 ובסוד הקרבן כאשר עולה עשן הקטרת, כולם נקשרים זה בזה  
 ומאירים זה בזה, אז עומדים כולם בסוד עליה והמחשבה עולה  
 ומתעטרת באין סוף. זה האור שמאירה ממנו מחשבה עליונה  
 (שלא נודע בה כלל) נקרא אין סוף וממנו נמצא ונאצל ומקים ומאיר  
 למי שמאיר ועל סוד זה הכל עומד, אשרי וזך חלקם של  
 הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.



## תיקוני זוהר תקון שמונה וארבעים

סגולה נפלאה מרבנו האר"י זיע"א

**בְּרֵאשִׁית**, שָׁם תִּרְ"י, שָׁם שִׁבְ"ת, כְּגוֹן זֶה, בְּרֵאשִׁי"ת - בְּרֵא  
שִׁתִּי, וְהֵן שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת, עָלֵיהֶם נֶאֱמַר (שמות לא):  
"וַיִּשְׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת" וְגוֹמַר, שְׁתֵּי  
פַעֲמִים הַזִּכִּיר כָּאֵן שַׁבָּת, כְּנֶגֶד הַשְּׂכִינָה הָעֲלִיוֹנָה וְהַתַּחְתּוֹנָה.  
"לְדֹרֹתָם", מִהוּ לְדֹרֹתָם? אֵלֶּא זָכָא הוּא מִי שְׁעוֹשֶׂה לָהֶם דִּירָה  
בַּשַּׁבָּת בְּשָׁנֵי בְּתֵי חֵלֶב, וּמִתְפַּנֶּה מִשָּׁם יֵצֵר הָרַע שֶׁהוּא חֲלוּל  
שַׁבָּת, 'בְּרִית עוֹלָם', זֶה צָדִיק, שְׁשׂוּרִים שְׂנִיָּהֶם עָלָיו, אֶחָד לְמֵלֶּא  
אוֹתוֹ, וְאֶחָד לְהַתְמַלֵּא מִמֶּנּוּ. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם כְּנֶגֶד שְׁתֵּי כְּלִיּוֹת  
- פְּנִימִיּוֹת נֶצַח וְהוֹד, בָּנִים לְיִשְׂרָאֵל סָבָא - עֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי -

תיקון מ"ח בלשון ארמית

**בְּרֵאשִׁית**, תַּמָּן תִּרְ"י תַּמָּן שִׁבְ"ת, כְּגוֹנָא דָא בְּרֵאשִׁי"ת בְּרֵא  
שִׁתִּי: וְאֵינֻן תִּרְי שַׁבָּתוֹת, עָלֵיהֶן אֶתְמַר וַיִּשְׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת  
הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת וְגוֹמַר, תִּרְיִן זְמַנִּין אֲדִכִּיר הֵכָא שַׁבָּת,  
לְקַבֵּל שְׂכִינְתָא עֲלָאָה וְתַתָּאָה, לְדֹרֹתָם מֵאִי לְדֹרֹתָם, אֵלֶּא זָכָא  
אִיהוּ מֵאֵן דְּעָבִיד לֹון דִּירָה בַּשַּׁבָּת בְּתֵי חֵלֶב, וְאֶתְפְּנִי מִתַּמָּן  
יֵצֵר הָרַע דָּאִיהוּ חֲלוּל שַׁבָּת, בְּרִית עוֹלָם דָּא צָדִיק, דְּשָׂרִיין  
תְּרוּיָהוּ עָלֵיהּ, חַד לְאַמְלָאָה לִיהּ וְחַד לְאַתְמָלְיָא מִינֵיהּ. בְּנֵי  
יִשְׂרָאֵל אֵינֻן תִּרְיִן כְּלִיִּין נֶצַח וְהוֹד, בְּנוֹי דְּיִשְׂרָאֵל סָבָא עֲמוּדָא  
דְּאֲמֻצְעִיתָא, תִּלְתָּ שְׂבִיעִי שְׂבִיעִי שְׂבִיעִי אֵלִין תִּלְתָּ אַבְהֵן, עֲנֵג  
שַׁבָּת וְנִיָּהָר יוֹצֵא מֵעַד"ן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגִּין, וְנִהָר, אִית נִהָר  
וְאִית נִהָר, אִית נִהָר דָּאֲתִקְרִי נִהָר פְּלָגִי, וְאִית נִהָר דָּאֲתִקְרִי נַחַל

תפארת, שלש פעמים שביעי שביעי שביעי אלו שלש האבות,  
ענג שבת "ונ'הר יוצא מעד'ן להשקות את הנ'ן" (בראשית ב').  
ונהר, יש נהר ויש נהר, יש נהר הנקרא נהר פלגיו, ויש נהר  
הנקרא נחל קדומים, עדן עליון עליו נאמר (ישעיה סד) "עין לא  
ראתה אלהים זולתך", זה הנהר הוא אות ו', היוצא מעדן  
העליון שהוא אות א', ועובר בין אבא - חכמה ואמא - בינה  
והולך חמש מאות שנה, ומוציא עד צדיק - יסוד שהוא שביעי,  
ומשם משקה לגנה - מלכות, שהיא השכינה המתחתונה. ופאי  
הוא מי ששומר דירה לשבת, שהוא הלב, שלא יתקרב שם עצב

תיקון מ"ח בלשון ארמית

קדומים, עדן עלאה עליה אתמר עין לא ראתה אלהים זולתך,  
האי נהר איהו ו', דנפיק מעדן עלאה דאיהו א', ואעבר בין אבא  
ואמא, ואזיל חמש מאות שנה, ומטי עד צדיק שביעי, ומתמן  
אשקי לגנתא דאיהי שכנתא תתאה. ופאה איהו מאן דנטיר  
דירה לשבת דאיהו לבא, דלא אתקריב תמן עציבו דטחול,  
וכעס דמרה דאיהו נורא דגיהנם, דעלה אתמר לא תבערו אש  
בכל מושבותיכם ביום השבת, והכי הוא ודאי דכל מאן דכעיס  
כאלו אוקיד נורא דגיהנם, ארבעים מלאכות חסר חד אינון  
לקבל ארבעים מלקיות חסר חד בשבת, ואינון עשרה דלקה  
אדם ועשרה לחוה ועשרה לנחש ותשעה לארעא, ובגין דא  
אמרו מארי מתניתין אין לוקין בשבת, דאלין מלאכות אינון  
חשיבין לישראל לקבל מלקיות. יציאות השבת שתיים. אינון  
עקירה והנחה, דעביד לון בבת אחת, מאן דאעקר חפץ מאתריה  
ואנח ליה לבר מאתריה ומרשותיה, כאלו אעקר אילנא דחיי  
דאיהו אות ברית, ואנח ליה ברשו נוכראה, מאן דעביד דא גרים  
דאעקר נשמתיה מרשות דילה, ואנח לה ברשו אתרא דאיהי



הַטָּחול וְכַעַם הַמָּרָה שֶׁהִיא אֵשׁ הַגִּיהֶנֶם, שֶׁעָלֶיהָ נֶאֱמַר (שמות לה):  
 "לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיט", וְכֵן הוּא וְדֹאֵי,  
 שֶׁכָּל מִי שֶׁפּוֹעֵם בָּאֵלּוּ מְדַלֵּק אֶת הָאֵשׁ שֶׁל הַגִּיהֶנֶם. אַרְבָּעִים  
 מְלָאכּוֹת חֹסֵר אַחַת, הֵן כִּנְגַד אַרְבָּעִים מְלָקוֹת חֹסֵר אַחַת בַּשְּׁבִיט,  
 וְהֵם עֲשֵׂרָה שְׁלֵקָה אָדָם, וְעֲשֵׂרָה לַחֲוָה, וְעֲשֵׂרָה לַנָּחֹשׁ, וְתִשְׁעָה  
 לְאֲדָמָה, וּבִגְלָל זֶה אָמְרוּ בְּעָלֵי הַמִּשְׁנָה אֵין לֹקִין בַּשְּׁבִיט, שֶׁאֵלּוּ  
 הַמְּלָאכּוֹת הֵן נִחְשָׁבוֹת לְיִשְׂרָאֵל כִּנְגַד מְלָקוֹת. וְיֵצִיאוֹת הַשְּׁבִיט  
 שְׁתֵּים, הֵם עֲקִירָה וְהַנָּחָה, שֶׁעוֹשָׂה אוֹתָם בְּבֵית אַחַת, מִי שֶׁעוֹקֵר

---

תיקון מ"ח בלשון ארמית

---

מָרָה וְטָחול, וְדֹא גֵרֶם לְיִשְׂרָאֵל דָּאֲתַעְקְרוּ מֵאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל,  
 וְאֲתַגְלִיאוּ בְּאַרְעָא נּוֹכְרָאָה דְּאִיהִי רְשׁוֹת הָרַבִּים, וְהִכִּי אִיהוּ מֵאֵן  
 דָּאֲעִיל אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ דִּילִיָּה בְּרִשׁוֹ נּוֹכְרָאָה, שְׁבִיטָא"י אִיהוּ  
 טָחול, חֲמָ"ה אֲתַתָּא בִּישָׂא מָרָה, שְׁבִיטָא"י עָלֶיהָ אֲתַמֵּר וְהַבּוֹר  
 רַק אֵין בּוֹ מִים, מִים אֵין בּוֹ אֲכָל נְחֹשִׁים וְעֲקָרִים יֵשׁ בּוֹ, וְאִיהוּ  
 רָעַב וְצָמָאוֹן וְקִינָה וְהַסְפָּד וְחֲשׂוֹכָא וְקַבְלָא, וְאִיהִי גְלוּתָא  
 לְיִשְׂרָאֵל. וְצִירִכִין יִשְׂרָאֵל לְמַעַבְדַּ לָּהּ שְׁנַיִ בְּכֹלָא וְהָא אוֹקְמוּהָ,  
 וְאִיהוּ דְּבוֹר דְּחול דְּאִיהוּ אָסוּר בַּשְּׁבִיט, וְכֵד לֹא אֲשַׁכַּחַת אֲתֵר  
 לְשִׁרְיָא תַּמָּן, אִיהִי בְּרַחַת, כְּגוֹנָא דְּשַׁפְחָה דְּאַבְרָהָם דָּאֲתַמֵּר בָּהּ  
 מִפְּנֵי שְׂרֵי גְבֵרְתִי אֲנֹכִי בְּרַחַת. טָחול עָלֶיהָ אֲתַמֵּר שֶׁל נְעָלֶיהָ מַעַל  
 רַגְלֶיהָ, נַעַל מְטוּנָף דְּטַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲתָה עוֹמֵד  
 עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא, דָּא שְׁבִיט, וְעָלֶיהָ אֲמַרְתָּ שְׁכִינְתָּא פִּשְׁטָתִי  
 אֶת כְּתָנִיתִי אֵיכָכָה אֲלַבְשָׁנָה, רַחֲצִיתִי אֶת רַגְלִי אֵיכָכָה אֲטַנְפֵם,  
 וּבִגְיִן דָּא צִירָךְ בֵּר נֵשׁ בַּשְּׁבִיט לְשְׁנוֹיִי בְּלְבוּשִׁין בְּשִׁרְגָא בְּמַאֲכָלִין,  
 וְצִירָךְ לְמַהֲנִי מוֹסִיף מִחול עַל הַקֹּדֶשׁ, וְכָל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִין לִיָּה  
 נֶפֶשׁ יְתִירָה בַּשְּׁבִיט. וְכָל הַגּוֹרֵעַ גּוֹרְעִים לוֹ אוֹתָהּ נֶפֶשׁ יְתִירָה חֹס  
 וְשָׁלוֹם, וְכָל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים לוֹ נֶפֶשׁ יְתִירָה בַּשְּׁבִיט.

חפץ במקומו ומניח אותו מחוץ למקומו ומרשותו, באלו עקר את אילן החיים, שהוא אות ברית, והניח אותו ברשות נבריה. מי שעושה את זה, גורם לעקור נשמתו מרשות שלה ומניחה ברשות אחרת, שהיא מרה וטחול, וזה גרם לישראל שנעקרו מארץ ישראל וגלו לארץ נבריה, שהיא רשות הרבים, וכך הוא מי שמועל באות ברית קדש שלו ומעביר פה לרשות נבריה. שבתא"י הוא טחול, חמ"ה, - אשה רעה ומרה, שבתא"י עליו נאמר: "והבורק אין בו מים", מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו, והוא רעב וצמאון וקינה והספד וחשכה וערפל - אפלה, והיא גלות לישראל, וצריכים ישראל לעשות לה שנוי בכל, והרי פרשה, והוא דבור של חל שהוא אסור בשבת, וכאשר לא מוצאת מקום לשרות שם, היא בורחת, כמו השפחה של אברהם שנאמר בה: "מפני שרי גברתי אנכי ברחתי". טחול עליו נאמר: "של נעליך מעל רגליך", נעל מטנף של טפה סרוחה, כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא, זה שבת, ועליו אומרת השכינה: "פשטתי את כתנתי איככה אלבשנה, רחצתי את רגלי איככה אטנפם", ומפני זה צריך בן אדם בשבת לשנות בלבושים, בגד ובמאכלים, וצריך להיות מוסיף מחל על הקדש, וכל המוסיף, מוסיפים לו נפש יתרה בשבת, וכל הגורע מפסידים לו אותה נפש יתרה חס ושלום וכל המוסיף, מוסיפים לו נפש יתרה בשבת.



## סוד המשיח - תקון ל'

הַנְּתִיב הַשְּׁנִי, וְרוּחַ אֱלֹהֵי-י"ם מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם (בראשית א ב),  
 מֶה זֶה וְרוּחַ? אֵלֶּא בְּדַאי בְּזִמָּן שֶׁהַשְּׂכִינָה יוֹרֶדֶת לְגָלוּת,  
 הַרוּחַ הַזֶּה נּוֹשֶׁבֶת עַל אוֹתָם שְׁמַתְעַסְקִים בַּתּוֹרָה, מִשּׁוּם  
 שֶׁהַשְּׂכִינָה נִמְצָאֶת בֵּינֵיהֶם, וְהַרוּחַ הַזֶּה נַעֲשִׂית קוֹל, וְתֹאמַר כָּד:  
 אוֹתָם יִשְׁנִים שִׁשְׁנָה בְּנִחְיֵיהֶם, סְתוּמֵי הָעֵינָיִם וְאַטְמוּמֵי הַלֵּב, קוֹמוּ  
 וְהִתְעוֹרְרוּ אֶל הַשְּׂכִינָה, שִׁישׁ לָכֶם לֵב בְּלִי הַשְּׁכָל לְדַעַת אוֹתָהּ,  
 וְהִיא בִּינְיָכֶם. וְסוּד הַדְּבָר - קוֹל אוֹמֵר קְרֹא, (ישעיה מ ו), כְּמוֹ קְרֹא  
 נָא הִישׁ עוֹנֵד וְאֵל מִי מְקוֹדָשִׁים תִּפְנֶה, וְהִיא אוֹמֶרֶת מֶה אֶקְרֹא,  
 כָּל הַבָּשָׂר חֲצִיר, הַכֹּל הֵם כְּבֹהֲמוֹת שְׂאוּכָלוֹת חֲצִיר, וְכָל חֶסֶדוֹ  
 כְּצִיץ הַשָּׂדֶה, כָּל הַחֶסֶד שְׁעוֹשִׂים, עוֹשִׂים לְעֶצְמָם. וְאַפְלוּ כָּל אֱלוֹ  
 שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, כָּל חֶסֶד שְׁעוֹשִׂים - לְעֶצְמָם עוֹשִׂים בָּאוֹתוֹ  
 זִמָּן וַיִּזְכֹּר כִּי בָשָׂר הֵמָּה רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יִשׁוּב (תהלים עח לט) לְעוֹלָם,  
 וְזוֹהִי רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, אוֹי לָהֶם מִי שְׁגוֹרָמִים שִׁילָךְ לוֹ מִן הָעוֹלָם  
 וְלֹא יִשׁוּב לְעוֹלָם, שְׂאֵלוֹ הֵם שְׁעוֹשִׂים אֶת הַתּוֹרָה יִבְשָׁה, וְלֹא  
 רוֹצִים לְהַשְׁתַּדֵּל בְּחֻכְמַת הַקְּבָלָה, וְגוֹרָמִים שְׁמִסְתַּלַּק מַעֲיָן  
 הַחֻכְמָה, שֶׁהִיא י' מִמָּנָה, וְנִשְׁאַרְתַּ ב' יִבְשָׁה, אוֹי לָהֶם שְׁגוֹרָמִים  
 עֲגִיזוֹת וְחֶרֶב וּבִזָּה וְהֶרֶג וְאִבְדָּן בְּעוֹלָם, וְהַרוּחַ הַזֶּה שְׁמִסְתַּלַּקֶת הִיא  
 רוּחַ הַמְּשִׁיחַ, כְּמוֹ שְׁנַתְבָּאָר, וְהִיא רוּחַ הַקִּדְּשׁ, וְהִיא רוּחַ חֻכְמָה  
 וּבִינָה רוּחַ עֶצָה וְגִבּוֹרָה, רוּחַ דַּעַת וַיִּרְאָת י" (ישעיה יא ב).





## סוד הגאולה "בראשית תמן" תקון מ"ג

מתקוני זוהר השלם והמבואר (זוהר הקדוש דף פ"ב ע"א)

א. הבנים צועקים שמע ישראל ואין קול ואין עונה

בְּרֵאשִׁית, שָׁם אֶת־ר יב"ש, וְזֶהוּ נָהָר יַחֲרִיב וַיִּבֶשׁ, (שם ה), בְּאוֹתוֹ  
זִמְנָן שֶׁהוּא יִבֶּשׁ וְהוּא יִבְשָׁה, צוֹנְחִים הַבְּנִים לְמַטָּה  
בִּיחוד וְאוֹמְרִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, וְאֵין קוֹל וְאֵין עוֹנָה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב  
(משלי א כח) אֲזִי יִקְרָאֲנִי וְלֹא אֶעֱנֶה.

ב. הלומד רק תורת הנגלה טוב לו שלא נברא כלל בְּעוֹלָם

וְכֵד מִי שְׁגוֹרִם שֶׁתִּסְתַּלַּק קִבְלָה וְחִכְמָה מִתּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה  
וּמִתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְגוֹרִם שֶׁלֹּא יִשְׁתַּדְּלוּ בָהֶן, וְאוֹמְרִים שְׂאִין  
אֵלָּא פֶּשֶׁט בְּתוֹרָה וּבִתְלִמוֹד, בְּוֹדָאֵי בָּאֵלוֹ הוּא יִסְלַק אֶת הַמַּעֲנֵן  
מֵאוֹתוֹ נָהָר וּמֵאוֹתוֹ נָן. אוֹי לוֹ, טוֹב שֶׁלֹּא נִבְרָא בְּעוֹלָם וְלֹא יִלְמַד  
אוֹתָהּ תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְתּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, שְׁנַחֲשֵׁב לוֹ בָּאֵלוֹ הַחֲזוֹר  
הַעוֹלָם לָתֵהוּ וְכֵהוּ, וְגוֹרִם עֲנִי בְּעוֹלָם וְאֶרֶךְ חַגְלוֹת.

ג. אם מתחיל ללמוד היום זוה"ק מתקן את העבר שלא למד

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְרָשׁ הָאָרֶץ דְּרָשׁ וְכו' (בראשית א יא), אָמַר רַבִּי  
אֶלְעָזָר: אָבִא, וְהָרִי קָרָא לוֹ יִבְשָׁה, מֵאִיפָה תִּדְרָשׁ  
הָאָרֶץ? אָמַר לוֹ: בְּנִי, כֵּךְ לִמַּד תִּשׁוּבָה לְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם, שְׂאִם  
אָדָם יַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה, מוֹרִיד לָהּ הַמַּעֲנֵן שֶׁתִּסְתַּלַּק, וְיֵמָּה שְׁהִי־תָהּ  
יִבְשָׁה קוֹרָא לָהּ אָרֶץ, וְלִנְהָר שְׁהִיָּה חֲרִיב וַיִּבֶשׁ קָרָא לוֹ מִקְוֵה  
הַמַּיִם וַיִּמֵּם, זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם י) וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיִּבְשָׁה אָרֶץ

וּלְמִקְנֵה הַמִּים קָרָא יָמִים. בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁנִּקְרְאת אֶרֶץ, מִה כְּתוּב  
 בּוֹ? וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים"ם תְּדַשָּׂא הָאֶרֶץ, לְהוֹצִיא זֶרְעִים וּפְרוֹת שֶׁהֵן  
 נִשְׁמוֹת, (דף פב ע"ב) כֹּל אֶחָד לְמִינֵהוּ, אֱלוֹ הַנִּשְׁמוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ מִכֶּפֶס  
 כְּבוֹדוֹ, וַאֲלוֹ רוּחוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ מִמַּלְאָכִים, וַאֲלוֹ הַנִּפְשוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ  
 מִהֶאֱוִיפִינִים, כֹּל אֶחָד הוֹצִיא לְמִינֵהוּ אֶת כֹּל אֶחָד כְּרָאוֹי. עֵץ פְּרִי  
 - זֶה תִּלְמִיד חֶכֶם, עֹשֶׂה פְרִי - זוּ בֵּת זִוְגוֹ, לְכֹל אֶחָד כְּרָאוֹי  
 (כל אחד הוציא למינו).

ד. הת"ח שֶׁנִּשְׁמָתוֹ גְּדוֹלָה, פּוֹגֵם יוֹתֵר אִם אֵינוֹ לוֹמֵד זֹהֵר

וְעוֹד, עֵץ פְּרִי - זֶה הַעֲמוּד הָאֲמִצְעִי, עֹשֶׂה פְרִי - זֶה צִדִּיק, אֲשֶׁר  
 זִרְעוֹ בּוֹ עַל הָאֶרֶץ - זוּ הַשְּׂכִינָה, שֶׁכָּל הַזֶּרְעִים נִכְלָלִים  
 בָּהּ, וְכֵאֵן הַמִּצְוָה שֶׁל פְּרִיָה וְרִבְיָה, לַעֲשׂוֹת פְּרוֹת וְזֶרְעִים, זֶהוּ  
 שֶׁכְּתוּב לֹא תִהְיֶה בְּרָאָה לְשִׁכְתִּי יִצְרָה, וּמִי שֶׁמִּתְבַּטֵּל מִפְּרִיָה  
 וְרִבְיָה, כְּאֵלוֹ הַחֲזִיר אֶת אוֹתָהּ אֶרֶץ יִבְשָׁה, וּמוֹנֵעַ מִמֶּנָּה בְּרִכּוֹת,  
 כֹּל אֶחָד לְפִי דְרָגָתוֹ, מִי שֶׁפּוֹגֵם לְמַטָּה פּוֹגֵם לְמַעְלָה אֶת הַמָּקוֹם  
 שֶׁנִּגְזְרָה נִשְׁמָתוֹ.



## תיקון הכללי

קודם אמירת תהלים ביום חול אומרים זה:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, הַבּוֹחֵר  
 בְּדָוִד עַבְדּוֹ וּבִזְרָעוֹ אַחֲרָיו וְהַבּוֹחֵר בְּשִׁירוֹת וּתְשׁוּבָחוֹת שֶׁתִּפֶּן  
 בְּרַחֲמִים אֶל קְרִיאַת מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים שֶׁאַקְרָא פָּאֵלוֹ אִמְרָם דָּוִד  
 הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם בַּעֲצָמוֹ, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, וַיַּעֲמֵד לָנוּ זְכוּת  
 פְּסוּקֵי תְהִלִּים וּזְכוּת תְּבוּתֵיהֶם וְאוֹתִיּוֹתֵיהֶם וּנְקֻדּוֹתֵיהֶם וּמַעֲמִיחֵם  
 וְהַשְׁמוֹת הַיּוֹצֵאִים מֵהֶם מְרָאשֵׁי תְבוּת וּמִסּוֹפֵי תְבוּת, לְכַפֵּר  
 פְּשָׁעֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאוֹתֵינוּ וְלִזְמֹר עֲרִיצִים וְלַחֲכִרִית כָּל הַחוֹחִים  
 וְהַקּוֹצִים הַסּוֹכְכִים אֶת הַשׁוֹשְׁנָה הָעֲלִיזָה וְלַחֲבֹר אֶשֶׁת גְּעוּרִים  
 עִם דּוֹדָהּ בְּאַהֲבָה וְאַחֲוָה וְרַעוּת וּמִשֵּׁם יִמְשֹׁךְ לָנוּ שִׁפְעַת לִנְפֶשׁ  
 רוּחַ וּנְשָׁמָה לְמַהֲרָנוּ מֵעוֹנוֹתֵינוּ וְלִסְלוֹחַ חַטָּאוֹתֵינוּ וּלְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ  
 כְּמוֹ שֶׁסְּלַחַת לְדָוִד שֶׁאָמַר מִזְמוֹרִים אֵלּוֹ לְפָנֶיךָ כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר גַּם  
 יְהוָה יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ  
 הַזֶּה קִדְּשׁנוּ זְמַנֵּנוּ עַד מְלֹאֶת שְׁנוֹתֵינוּ בְּאִפֶּן שְׁנוֹכַל לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר  
 שָׁחַתְנוּ. וּזְכוּת דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם יִגַּן עָלֵינוּ וּבַעֲדָנוּ שֶׁתִּאֲרִיד  
 אִפְּךָ עַד שׁוֹכְנוֹ אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ וּמֵאֲוָצֵר מִתְּנֵת חֲנֻם  
 חֲנֻנוּ בְּדַכְתִּיב וְחֲנוּתִי אֶת אֲשֶׁר אֲחֹן וְרַחֲמֵי אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם.  
 וּכְשֵׁם שֶׁאֵנוּ אֹמְרִים לְפָנֶיךָ שִׁירָה בְּעוֹלָם הַזֶּה כִּדְּנֻכָּה לֹאמֹר  
 לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ שִׁיר וְשִׁבְחָה לְעוֹלָם הַבָּא. וְעַל יְדֵי  
 אֲמִירַת תְּהִלִּים תִּתְעוֹרֵר חֲבֻצַּת הַשְּׁרוֹן וְלִשִּׁיר בְּקוֹל נְעִים בְּגִילַת

וְרָגַן כְּבוֹד הַלְבָּנוֹן נָתַן לָהּ הוֹד וְהָדָר בְּבֵית אֱלֹהֵינוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ  
אָמֵן סְלָה:

הַרְיֵנִי מִזְמָן אֶת פִּי לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח אֶת בּוֹרְאֵי לֵשֶׁם יְחִיד  
קְדוֹשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתָהּ בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ עָלַי יְדִי הֵהוּא  
טָמִיר וְנַעֲלֶם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

טוב לומר זאת קודם אמירת העשרה מזמורים:

הַרְיֵנִי מְקַשֵּׁר עֲצָמֵי בְּאֻמִּית הָעֶשְׂרָה מִזְמֹרִים אֵלֶּי לְכָל הַצַּדִּיקִים  
הָאֱמִתִּיִּם שֶׁבְּדוֹרֵנוּ וּלְכָל הַצַּדִּיקִים הָאֱמִתִּיִּם שׁוֹכְנֵי עֶפְרָת  
קְדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאַרְץ הַמָּה, וּבִפְרָט לְרַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ צַדִּיק יְסוֹד עוֹלָם  
נֶחֱל נֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה רַבָּנוּ נִחְמָן בֶּן פִּינָא שְׁגֹלָה תְּקוּן זֶה זְכוּתָם  
יְגַן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן.

לְבוּ נִרְנְנָה לַיהוָה יִאֲהֲדוּנֵהוּ נְרִיעָה לְצוֹר יִשְׁעֵנוּ: נִקְדָּמָה פָּנֵינוּ  
בַּתּוֹדָה בְּזִמְרוֹת נְרִיעַ לוֹ: כִּי אֵל גָּדוֹל יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהוּ וּמְלֹךְ  
גָּדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים:

טו א מִכְתָּם לְדוֹד, שְׁמַרְנִי אֵל כִּי־חֲסִיתִי בְךָ: ב אִמְרַת לַיהוָה  
יִאֲהֲדוּנֵהוּ, אֲדַנִּי אַתָּה, טוֹבָתִי בִלְעָלֶיךָ: ג לְקְדוּשִׁים אֲשֶׁר־בְּאַרְץ  
הַמָּה, וְאֲדִירִי, כָּל־חֲפְצֵי־בָם: ד יִרְבּוּ עֲצָבוֹתָם, אַחֵר מִהֲרוּ,  
כָּל־אֶפְסוֹד נִסְפֵיהֶם מִדָּם, וּבִלְ־אִשָּׁא אֶת־שְׁמוֹתָם עַל־שִׁפְתֵי:  
ה יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהוּ מְנַת־חֲלָקִי וְכוֹסִי, אַתָּה תוֹמִיךְ גּוֹרְלִי: ו חֲבָלִים  
נִפְלוּ־לִי בְנַעֲמִים, אֶפְ־נִחֲלַת שְׁפָרָה עָלַי: ז אֲבִירךָ אֶת־יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהוּ  
אֲשֶׁר יַעֲצָנִי, אֶפְ־לִילוֹת יִסְרוּנִי כִלְיוֹתֵי: ח שְׁוִיתִי יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהוּ  
לְנִגְדִי תְּמִיד, כִּי מִיָּמִינִי בִלְ־אֲמוּט: ט לָכֵן שָׁמַח לִבִּי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי,  
אֶפְ־בְּשׂוֹרֵי יִשְׁכֵּן לְבַטַּח: י כִּי לֹא־תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשָׂאוֹל, לֹא־תִתֵּן



חֲסִידְךָ חֲסִידְךָ ב' לְרֹאוֹת שַׁחַת: יא תוֹדִיעֵנִי אֶרֶח חַיִּים, שְׂבַע שְׁמֹחוֹת  
אֶת־פָּנֶיךָ, נַעֲמֹת בִּימִינְךָ נָצַח:

כב א לְדֹד מְשִׁכִּיל, אֲשֶׁרִי נְשׁוּי־פֶשַׁע, בְּסוּי חֲטָאָה: ב אֲשֶׁר־אָדָם  
לֹא יִחְשַׁב יְהוָה יִהְיֶה יֵהוּדָה: לו עוֹן, וְאֵין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: ג כִּי  
הַחֲרָשְׁתִּי בְּלוֹ עֲצָמִי, בְּשֹׁאֲגָתִי כְּלִי־חַיִּים: ד כִּי יוֹמָם וּלְלַיְלָה תִּכְבֵּד  
עָלַי יָדְךָ, נִהַפְּךָ לְשֹׁדִי, בַּחֲרַבְנִי קִיץ סֶלָה: ה חֲטָאֹתִי אֹדִיעֶךָ, וְעוֹנִי  
לֹא־כִפִּיתִי, אֲמַרְתִּי אֹדֶה עָלַי פֶּשַׁעִי יְהוָה יִהְיֶה יֵהוּדָה: ו אֶתָּה נִשְׂאֵת  
עוֹן חֲטָאֹתִי סֶלָה: ז עַל־זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל־חֲסִיד אֱלֹהֶיךָ לַעֲת מִצָּא,  
רַק לְשֹׁטֵף מִים רַבִּים אֵלָיו לֹא יִגִּיעוּ: ח אֶתָּה סֶתֶר לִי, מִצָּר תִּצְרֵנִי,  
רַגְלִי כִּלְמָה תִּסּוּבְּנִי סֶלָה: ט אֲשַׁכִּילְךָ, וְאוֹרְךָ בְּדֶרֶךְ־זוֹ תִלְךָ, אִיעֲצָה  
עֲלֶיךָ עֵינַי: י אֲלִיתְהוּ בְּסוּם כְּפֹרֶה אֵין הָבִין, בְּמַתְגִּירֶסֶן עֲדוֹ  
לְבָלוֹם, כָּל קָרֵב אֱלֹהֶיךָ: יא רַבִּים מְכֹאֲזִים לְרָשָׁע, וְהַבּוֹמֵחַ בִּיהוָה  
יִהְיֶה יֵהוּדָה יִסּוּבְּנִי: יב שְׂמָחוּ בִּיהוָה יִהְיֶה יֵהוּדָה, וְגִילוּ צְדִיקִים,  
וְהִרְנִינוּ כָּל־יִשְׂרָאֵל:

כא א לְמַנְצֵחַ מְזֻמּוֹר לְדֹד: ב אֲשֶׁרִי מְשִׁכִּיל אֶל־דֵּל, בְּיוֹם רָעָה  
יִמְלֹכֶתְהוּ יְהוָה יִהְיֶה יֵהוּדָה: ג יְהוָה יִשְׁמְרֶהוּ וַיְחַיֶּהוּ, וְאֲשֶׁר  
יֵאשֶׁר ב' בְּאַרְץ, וְאֶל־תִּתְּנֶהוּ בְּנֶפֶשׁ אִיבִיו: ד יְהוָה יִסְעֲדֶנּוּ  
עַל־עֶרֶשׁ דָּוִד, כָּל־מְשִׁכְּבוֹ הַפִּכְתָּ בַּחֲלוּי: ה אֲנִי־אֲמַרְתִּי יְהוָה  
יִהְיֶה יֵהוּדָה חֲנֻנִי, רַפָּאָה נִפְשִׁי בִּי־חֲטָאֹתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי,  
מִתִּי יָמוּת וְאָבֵד שְׁמוֹ: ז וְאִם־כָּא לְרֹאוֹת, שְׂוֹא יִדְבֵּר, לְבֹ  
יִקְבֹּץ־אוֹן לִי, יֵצֵא לְחוּץ יִדְבֵּר: ח יָחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ כָּל־שֹׁנְאֵי, עָלַי  
יִחְשְׁבוּ רָעָה לִי: ט דְּבַר־כְּלִיעַל יִצּוֹק בּוֹ, וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא־יוֹסִיף  
לְקוּם: י גַּם־אִישׁ שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר־בְּטַחְתִּי בּוֹ, אוֹכֵל לַחֲמֵי, הִגְדִּיל עָלַי  
עֶקֶב: יא וְאֶתָּה יְהוָה יִהְיֶה יֵהוּדָה חֲנֻנִי וְחַקִּימֶנִי, וְאִשְׁלֹמָה לָהֶם:

יב בָּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי־חִפְצָתָּ בִּי, כִּי לֹא־יָרִיעַ אִיכִי עָלַי: יג וְאֲנִי בְּחַמִּי  
תִּמְכַּת בִּי, וְתַצִּיבֵנִי לִפְנֵיךָ לְעוֹלָם: יד בָּרוּךְ יְהוָה יִהְיֶה שְׁמוֹ יִהְיֶה  
יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן:

מב א לְמִנְצָחַ מִשְׁכֵּיל, לְבִנְי־קֶדֶח: ב כְּאִל תַּעֲרֹג עַל־אֲפִיק־מַיִם, בֵּן  
נִפְשֵׁי תַעֲרֹג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים: ג צִמְאָה נִפְשֵׁי לֵאלֹהִים לֹאֵל חַי,  
מִתִּי אָבּוֹא וְאֶרְאֶה פָנַי אֱלֹהִים: ד הִיתָה־לִּי דְמַעְתִּי לֶחֶם יוֹמָם  
וְלַיְלָה, בְּאִמּוֹר אֵלַי כִּלְהִיּוֹם, אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: ה אֵלֶּה אֲזַכֵּרָה וְאֶשְׁפָּכָה  
עָלַי נִפְשִׁי, כִּי אֶעֱבֹר בַּסֶּף, אֲדִידִם עַד־בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל־רִנָּה  
וְתוֹדָה, הַמּוֹן חוּגָה: ו מִה־תִּשְׁתַּוְּחָחִי נִפְשִׁי וְתַהֲמִי עָלַי, הוֹחִילִי  
לֵאלֹהִים, כִּי־עוֹד אֲדֹנּוֹ יִשׁוּעוֹת פָּנָיו: ז אֱלֹהִי, עָלַי נִפְשִׁי תִשְׁתַּוְּחָח,  
עַל־כֵּן אֲזַכֵּרָה מֵאֶרֶץ יִרְדֵּן וְחֶרְמוֹנִים, מִתֵּר מִצְעֵר: ח תַּהוֹם־אֵל־  
תַּהוֹם קוֹרָא, לְקוֹל צִנּוּרֶיךָ, כִּלְמִשְׁבְּרֶיךָ וְגִלְיָד עָלַי עֲבָרוּ: ט יוֹמָם  
יִצְוָה יְהוָה יִהְיֶה שְׁמוֹ יִהְיֶה חֲסִדּוֹ, וְכִלְיָה שִׁירָה עִמִּי, תִּפְלָה לֹאֵל חַי:  
י אֹמְרָה לֹאֵל סִלְעִי, לְמָה שְׂכַחְתָּנִי, לְמָה־קִּדְרָ אֵלֶיךָ בְּלִחְץ אוֹיֵב:  
יא בְּרָצַח בַּעֲצֻמוֹתַי, חֲרָפוֹנִי צוּרֶיךָ, בְּאִמְרָם אֵלַי כִּלְהִיּוֹם אֵיךְ  
אֱלֹהֶיךָ: יב מִה־תִּשְׁתַּוְּחָחִי נִפְשִׁי, וּמִה־תַּהֲמִי עָלַי, הוֹחִילִי לֵאלֹהִים,  
כִּי־עוֹד אֲדֹנּוֹ יִשׁוּעוֹת, פָּנָי וְאֵלֶיךָ:

נב א לְמִנְצָחַ אֶל־תִּשְׁחַתְּ, לְדוֹד מִכְתָּם, בְּשִׁלַּח שְׁאוּל וַיִּשְׁמְרוּ  
אֶת־הַבָּיִת לְהַמִּיתוֹ: ב הִצִּילֵנִי מֵאוֹיְבֵי אֱלֹהִי, מִמִּתְקוֹמִי  
תִּשְׁגֹּבֵנִי: ג הִצִּילֵנִי מִפְּעָלֵי אוֹן, וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ד כִּי הִנֵּה  
אֲרָבּוּ לְנִפְשִׁי, יִגְוְרוּ עָלַי עֲזִים, לֹא־פִשְׁעִי וְלֹא־חַטָּאתִי יְהוָה  
יִהְיֶה שְׁמוֹ: ה בְּלִי־עוֹן יִרְצוֹן וַיִּבְנֶנּוּ, עוֹדָה לְקִרְאָתִי וְרָאָה: ו וְאַתָּה  
יְהוָה יִהְיֶה שְׁמוֹ יִהְיֶה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הַקּוֹצֵה לְפָקֶד  
כִּלְהִיּוֹם, אֶל־תַּחֲן כִּלְבָּרִי אוֹן סִלָּה: ז יִשׁוּבוּ לְעָרֵב, יִהְיוּ כְּכֶלֶב,

וְיִסְכְּבוּ עִיר: ה' חָנָה יַפְיָעוֹן בְּפִיהֶם, חֲרָבוֹת בִּשְׁפָתוֹתֵיהֶם, כִּי־מִי שָׁמַע: ט' וְאַתָּה יְהוָה יִהְיוּהִי תִשְׁחַק־לָמוֹ, תִּלְעַג לְכָל־גּוֹיִם: י' עֲזֹר אֱלֹהִי אֲשֶׁמְרֶהָ, כִּי־אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי: יא' אֱלֹהֵי חֲסָדִי חֲסָדוֹ כ', יִקְדָּמֵנִי, אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְשֹׁרְרִי: יב' אֶל־תִּהְרַגֶם פְּוִי־שִׁבְחוּ עִמִּי, הִנֵּי עָמוֹ בַּחֲלִיד וְהוֹרִידֵמוֹ, מִגִּנְנוֹ אֲדֵנִי: יג' חֲטֹאת־פִּימוֹ, דְּבַר־שְׁפָתִימוֹ, וְיִלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם, וּמֵאֵלָה וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ: יד' כָּלָה בַּחֲמָה, כָּלָה וְאֵינָמוֹ, וְיִדְעוּ כִּי־אֱלֹהִים מִשָּׁל בַּעֲקֵב לֹאֲפָסִי הָאָרֶץ סָלָה: טו' וַיִּשְׁבוּ לָעָרֵב יֵהָמוּ כַּפְּלָב, וְיִסְכְּבוּ עִיר: טז' הִמָּה יַנִּיעוֹן יַנִּיעוֹן כ' לֹאֲכָל, אִם־לֹא יִשְׁבְּעוּ וְיִלְיוּ: יז' וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזֹד, וְאֶרְגֵּן לְבָקָר חֲסִדָּךְ, כִּי־הִיִּית מִשְׁגָּב לִי וּמָנוֹס, כְּיוֹם צָר־לִי: יח' עֲזֹר אֱלֹהִי אֲזַמְּרָה, כִּי־אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי אֱלֹהֵי חֲסָדִי:

עו' א' לִמְנַצֵּחַ עַל־יְדוּתוֹן יִדְתוֹן כ' לֹאֲסָף מִזְמוֹר: ב' קוֹלִי אֶל־אֱלֹהִים וְאֶצְעָקָה, קוֹלִי אֶל־אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי: ג' כְּיוֹם צָרָתִי אֲדַנֵּי דִרְשָׁתִּי, יְדִי לִילָה נִגְרָה וְלֹא תָפֹג, מֵאֵנָה הִנָּחֶם נִפְשִׁי: ד' אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים וְאֶהְמִיָּה, אֲשִׁיחָה וְתִתַּעֲטָף רוּחִי סָלָה: ה' אֲחֻזֹּת שְׁמֵרוֹת עֵינִי, נִפְעָמֹתִי וְלֹא אֲדַבֵּר: ו' חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם, שְׁנוֹת עוֹלָמִים: ז' אֲזַכְּרָה נִגְיָתִי כְּלִילָה, עִם־לִבִּי אֲשִׁיחָה, וַיַּחֲפֹשׁ רוּחִי: ח' הִלְעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדֵנִי, וְלֹא־יִסֹּף לְרָצוֹת עוֹד: ט' הָאֲפָס לִנְצַח חֲסָדוֹ, גִּמְרֵ אֲמֹר לָדָר וָדָר: י' הִשְׁכַּח חֲנוּת אֵל, אִם־קִפְּץ בָּאָף רַחֲמֵי סָלָה: יא' וְאִמֹר חֲלוּתִי הִיא, שְׁנוֹת יָמַי עָלְיוֹן: יב' אֲזַכְּרֵ אוֹכִיר כ' מַעֲלִי־יָהּ, כִּי־אֲזַכְּרָה מִקֶּדֶם פִּלְאָד: יג' וְהִנֵּיתִי בְּכָל־פְּעֻלָּךְ, וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה: יד' אֱלֹהִים בְּקֶדֶשׁ דְּרָכְךָ, מִי־אֵל גָּדוֹל כָּאֱלֹהִים: טו' אַתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פִּלָּא, הוֹדְעַת כַּעֲסִים עֲזֹד: טז' גָּאֻלַּת בְּרוּעַ עַמְּךָ, בְּנִי־יַעֲקֹב וְיוֹסֵף סָלָה: יז' רָאוּךְ מַיִם אֱלֹהִים, רָאוּךְ

קח א הודו ליהוה אלהי יאהדנהי קראו בשמו, הודיעו בעמים עלילותיו:  
 ב שירו לו וזמרו לו, שיהו בכל נפלאותיו: ג התהללו בשם  
 קדשו, ישמח לב מבקשי יהוה אלהי יאהדנהי: ד דרשו יהוה אלהי יאהדנהי  
 ועזו, בקשו פניו תמיד: ה זכרו נפלאותיו אשר עשה, מפאתו  
 ומשפטיו: ו זרע אברהם עבדו, בני יעקב בחיריו: ז הוא

יְהוָה יִהְיֶה אֱלֹהֵינוּ, בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטיו: ה זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ,  
דָּבַר צִוָּה לְאַלֵּף דּוֹר: ט אֲשֶׁר פָּרַת אֶת־אֲבֹהָם, וּשְׁבוּעָתוֹ  
לְיִשְׁחָק: י וַעֲמִידָה לְעֶקֶב לַחֵק, לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: יא לֵאמֹר  
לְךָ אֶתֵּן אֶת־אֶרֶץ־כְּנָעַן, חֹבֶל נַחֲלָתְכֶם: יב בְּהִיוֹתָם מִתֵּי מִסְפָּר,  
כְּמַעֲט וְגָרִים בָּה: יג וַיִּתְּחִלְכוּ מִגּוֹי אֶל־גּוֹי, מִמּוֹמְלָכָה אֶל־עַם  
אַחֵר: יד לֹא־הָיִיתָ אָדָם לְעֶשְׂקֶם, וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים:  
טו אֶל־תִּגְעוּ בְּמִשְׁחִי, וְלֹנְבִיאִי אֶל־תִּרְעוּ: טז וַיִּקְרָא רָעַב  
עַל־הָאָרֶץ, כָּל־מִטְהֵ־לֶחֶם שָׁבַר: יז שָׁלַח לִפְנֵיהֶם אִישׁ, לְעַבֵּד  
נִמְכָּר יוֹסֵף: יח עָנּוּ בַּכָּבֶל רָגְלוֹ רָגְלוֹ כ/, בְּרוֹזַל בָּאָה נִפְשׁוֹ: יט עַד־עַתָּה  
בֹּא־דַבְּרוּ, אָמַרְתָּ יְהוָה יִהְיֶה צָרְפָתְהוּ: כ שָׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירָהוּ,  
מִשָּׁל עַמִּים וּפִתְחָהוּ: כא שָׁמוֹ אֲדוֹן לְבֵיתוֹ, וּמִשָּׁל בְּכָל־קִנְיָנוֹ:  
כב לֹא־סָר שְׁרִיו בְּנִפְשׁוֹ, וּזְקִנּוֹ יַחֲכֶם: כג וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם,  
וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ־חָם: כד וַיִּפֹּר אֶת־עַמּוֹ מֵאֵד, וַיַּעֲצֻמְהוּ מִצְרָיו:  
כה הִפְךָ לָבָם לְשֹׂנְאֵי עַמּוֹ, לְהַתְנַפֵּל בַּעֲבָדָיו: כו שָׁלַח מֹשֶׁה עֲבָדוֹ,  
אֶהֱרֹן אֲשֶׁר בָּחַרְבוֹ: כז שְׁמוֹ־כֶם דְּבַרִי אֹתוֹתָיו, וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ  
חָם: כח שָׁלַח חֹשֶׁךְ וַיַּחֲשֹׁךְ, וְלֹא־מָרוּ אֶת־דַּבְּרוֹ דְּבָרָיו כ/: כט הִפְךָ  
אֶת־מִימֵיהֶם לָדָם, וַיָּמַת אֶת־דָּגָתָם: ל שָׂרֵץ אֶרֶץ צִפְרָדַיִם,  
בְּחֹדְרֵי מְלִכִּיהֶם: לא אָמַר וַיָּבֹא עָרֹב, כְּזִים בְּכָל־גְּבוּלָם: לב נָתַן  
גְּשָׁמֵיהֶם בָּרָד, אֵשׁ לְהַכּוֹת בְּאֶרְצָם: לג וַיֵּד, גִּפְנָם וְתֹאנָתָם, וַיִּשְׁפֹּר  
עָץ גְּבוּלָם: לד אָמַר, וַיָּבֹא אֲרֶבָּה, וַיִּלֶּק, וַאֲזַן מִסְפָּר: לה וַיֹּאכַל  
כָּל־עֹשֵׁב בְּאֶרֶצָם, וַיֹּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם: לו וַיֵּד כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרְצָם,  
רֹאשִׁית לְכָל־אוֹנֶם: לו וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וַוָהב, וַאֲזַן בִּשְׁבָטָיו בּוֹשֵׁל:  
לז שָׁמַח מִצְרַיִם בְּצֹאָתָם, כִּי־נִפְל פַּחַדָם עֲלֵיהֶם: לט פָּרַשׁ עֲנָן  
לְמִסְדָּה, וְאִשׁ, לְהָאִיר לַיְלָה: מ שָׁאֵל וַיָּבֹא שְׁלֹו שְׁלוֹ כ/, וְלֶחֶם שָׁמִים

יִשְׁבִּיעַם: מא פֶּתַח צוֹר, וַיִּזְכּוּ מִן, הִלְכוּ בְּצִיּוֹת נָהָר: מב כִּי־זָכַר  
אֶת־דְּבַר קִדְּשׁוֹ, אֶת־אֲבֹתָהֶם עֲבָדוּ: מג וַיֹּצֵא עִמּוֹ בְּשֹׁשׁוֹן, בְּרִנָּה  
אֶת־בְּחִירָיו: מד וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֻמִּים יִירָשׁוּ:  
מה בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו, וְתוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ, הִלְלוּיָהּ:

קלו א על נִהְרוֹת בָּבֶל שָׁם יִשְׁבְּנוּ, גַּם־כְּכִינוּ בְּזִכְרָנוּ אֶת־צִיּוֹן:  
ב על־עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ, תִּלְיֵנוּ בְּגֵרוֹתֵינוּ: ג כִּי שָׁם שְׂאֻלֵּנוּ שׁוֹבֵינוּ  
דְּבַר־יִשְׁרָי, וְתוֹלְלֵנוּ שְׂמֵחָה, שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: ד אִיֶּךְ גָּשִׁיר  
אֶת־שִׁיר־יְהוָה יֵאָדָּו, עַל אֲדָמַת נָכַר: ה אִם־אֲשַׁכְּחֶךָ יְרוּשָׁלַם,  
תִּשְׁכַּח יְמִינִי: ו תִּדְּבַק־לְשׁוֹנִי לַחֲפִי, אִם־לֹא אֶזְכְּרֶיךָ, אִם־לֹא אֶעֱלֶה  
אֶת־יְרוּשָׁלַם עַל רֹאשׁ שְׂמֹחָתִי: ז זָכַר יְהוָה יֵאָדָּו לִבִּי אֲדוֹם  
אֵת יוֹם יְרוּשָׁלַם, הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיּוֹם בָּהּ: ח בַּת־בָּבֶל  
הַשְׂדֻדָּה, אֲשֶׁר־יִשְׁלַם־לָךְ אֶת־גְּמוּלָךְ שְׂגֻמָּתְךָ לָנוּ: ט אֲשֶׁר־  
שִׂיאֵחֻז וּנְפֹץ אֶת־עֲלִילָךְ אֶל־הַסֶּלַע:

קנ א הִלְלוּיָהּ הִלְלוּ־אֵל בְּקִדְּשׁוֹ, הִלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ עֻזּוֹ: ב הִלְלוּהוּ  
בְּגִבּוֹרָתוֹ, הִלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדֻלּוֹ: ג הִלְלוּהוּ בְּתַקַּע שׁוֹפָר, הִלְלוּהוּ  
בְּנִבָּל וּכְנֹר: ד הִלְלוּהוּ בְּתֹף וּמַחֲוֹל, הִלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעִגָּב:  
ה הִלְלוּהוּ בְּצִלְצְל־שִׁמְעַ, הִלְלוּהוּ בְּצִלְצְל־תְּרוּעָה: ו כָּל הַנְּשָׁמָה  
תִּהְלֹל יָהּ, הִלְלוּיָהּ:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מִצִּיּוֹן יִשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְהוָה יֵאָדָּו שְׁבוֹת עַמּוֹ. יגל  
יַעֲקֹב יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל: וְתִשׁוּעַת צְדִיקִים מִיְּהוָה יֵאָדָּו מְעוֹזָם  
בַּעַת צָרָה: וַיַּעֲזֵרם יְהוָה יֵאָדָּו וַיַּפְּלֵם וַיַּפְּלֵם מִרְשָׁעִים  
וַיִּוִּשְׁעֵם כִּי חָסוּ בוֹ:

רבונו של עולם, עלת העלות וסבת כל הסבות, אַנְתָּ לַעֲלֹא,  
 לַעֲלֹא מִן פֶּלֶא, וְלִית לַעֲלֹא מִנְּךָ, דְּלִית מִחֲשָׁבָה  
 תְּפִיסָא בְּךָ כִּלְל, וְלֵךְ דְּיומִיָּה תַּהֲלָה, וּמִרְמָם עַל כָּל בְּרָכָה  
 וְתַהֲלָה. אוֹתָךְ אֲדַרְשׁ, אוֹתָךְ אֲבַקֵּשׁ שְׁתַּחֲתֹר חֲתִירָה דְּרָךְ  
 כְּבוֹשָׁה מֵאֲתָךְ, דְּרָךְ כָּל הָעוֹלָמוֹת, עַד הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת שְׁלִי  
 בְּמָקוֹם שְׂאֵנִי עוֹמֵד, כְּפִי אֲשֶׁר נִגְלָה לְךָ, יוֹדַע תַּעֲלוֹמוֹת,  
 וּבִדְרָךְ וְנִתִּיב הִיָּה תֵּאִיר עָלִי אוֹרְךָ, לְחֲחִזְרֵנִי בְּחִשּׁוֹבָה שְׁלֵמָה  
 לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת, כְּפִי רְצוֹנְךָ בְּאַמֶּת, כְּפִי רְצוֹן מִבְּחַר הַבְּרִיאִים,  
 לְבִלִּי לְחֻשָׁב בְּמִחְשַׁבְתִּי שׁוּם מִחְשַׁבַת חוּץ וְשׁוּם מִחְשַׁבָּה  
 וּבִלְבוֹל שֶׁהוּא נֶגֶד רְצוֹנְךָ, רַק לְדַבֵּק בְּמִחְשַׁבּוֹת זְכוֹת צְחוֹת  
 וּקְדוּשׁוֹת בְּעִבּוֹדְךָ בְּאַמֶּת בְּהִשְׁתַּדֵּךְ וּבִתְוֹרַתְךָ. הֵט לְבִי אֶל  
 עֲדוּתֶיךָ, וְתֵן לִי לֵב טָהוֹר לְעִבְדְּךָ בְּאַמֶּת. וּמִמְצוֹלוֹת יָם  
 תּוֹצִיאֵנִי לְאוֹר גָּדוֹל חַיֵּשׁ קָל מְהֵרָה. תְּשׁוּעַת יְהוָה <sup>יֵהוָה</sup> יֵהוָה <sup>יֵהוָה</sup> יֵהוָה  
 כְּהֶרֶץ עֵינַי, לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים כָּל יְמֵי חַיּוֹתִי עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה.  
 וְאַזְכֶּה לְחֹדֶשׁ נְעוּרֵי, הַיָּמִים שֶׁעָבְרוּ בְּחֶשֶׁךְ, לְהַחֲזִירָם אֶל  
 הַקְּדוּשָׁה, וְתַהֲיֶה יְצִיאָתִי מִן הָעוֹלָם כְּבִיאָתִי, בְּלֹא חֲטָא. וְאַזְכֶּה  
 לְחִזּוֹת בְּנַעַם יְהוָה <sup>יֵהוָה</sup> יֵהוָה <sup>יֵהוָה</sup> וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ, כִּלּוֹ אוֹמֵר כְּבוֹד,  
 אֲמֵן נִצַּח סֶלָה וְעַד:







## תפילת הודיה לבורא עולם

להודות ולהלל את ה' יתברך מביאה לכל הישועות. כל האומר אותה כל יום יזכה לראות נסים גלויים מבורא עולמים, וכל האומר תחנה זו מהלב הופך מיד מדת דין לרחמים.

מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, אדון עולם, רבנו של עולם, תודה.

תודה שאני עומד/ת כאן לפניך ומודה לך.

וכל מה שאני אומר יהיה כאן וכאפס לעצמת כמה שאני באמת צריכ/ה להודות לך.

הרי על הכל אני צריכ/ה להודות לך.

כי הכל ממך, הכל נתת לי בחן, בחסד וברחמים.

תודה על כל הדברים בעולם.

תודה על רוב רבי רבבות פעמים שעזרת לי, תמכת בי, הושעת אותי הצלת אותי, שמחת אותי ריפאת אותי, שמרת עלי, עודדת אותי, תודה שאתה אתי תמיד.

תודה שאתה נותן לי כוח לעשות מצות, כח לעשות מעשים טובים, וכח להתפלל.

תודה על כל הפעמים שעזרת לי ולא ידעתי להגיד לך תודה.

תודה על כל החסדים שאתה עושה עמי בכל רגע ורגע.

תודה על כל נשימה ונשימה שאני נושמת.

תודה לך מלך מלכי המלכים, גם על כל הדברים שאין לי.

תודה שקשה לי לפעמים, כי הכל לטובתי אפילו אם לא תמיד ראיתי שזה לטובתי, עמוק בלב אני יודעת/ת שכל מה שמגיע ממך הוא הדבר

## תפילת הודיה לבורא עולם

הטוב ביותר עבורי, והוא געשה במיוחד בשבילי, בהשגחה פרטית מדקדקת ומשלמת, כמו שרק מלך מלכי המלכים יכול לעשות.

תודה שלפעמים קשה לי, כי רק כך אני יודעת להעריך את הטוב, כי רק כשנמצאים בחשך אפשר להעריך את האור.

תודה על החיים הנפלאים שנתת לי.

תודה על הדבר הכי קטן שיש לי, כי את הכל אתה נתת לי ולא אף אחד אחר.

תודה שאתה שומע את התפלות שלי.

**בורא עולם!** אני מבקש/ת ממך סליחה מעמקי לבי, אם היו פעמים שלא הערכתי את מה שנתת לי, ובמקום לומר לך תודה, רק התלוננתי.

**אני עפר ואפר ואתה אדון כל העולם, אנא אל תרחק ממני לעולם!!!**

מבוסס ע"פ הסה"ק יסוד ושדש העבודה (צואה ס' כ"ו)  
מצוה גדולה לפרסם ולהפיץ את התפלה הקדושה הזו



## פיטום הקטורת המבואר

סגלת אִמִּירַת פְּרֶשֶׁת הַקְטָרֶת

וְזוֹ לְשׁוֹן הָרֵב סְגוּלוֹת יִשְׂרָאֵל: א. מְבַטֵּלֶת מַגֵּפָה וְחֵלָאִים רָעִים. ב. יִנָּצֵל מִשְׁעָבוֹד מַלְכֵי־וֹת. ג. הַבְּרָכָה מְצוּיָה בְּמַעֲשֵׂה יָדָיו. ד. יִנָּצֵל מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֲנוֹם. ה. מְבַטֵּלֶת הַקְלָפוֹת וְהַחִיצוֹנִים וְסִטְרָא אַחֲרָא. ו. מְבַטֵּלֶת הַכְּשׁוּפִים ז מְבַטֵּלֶת הַרְהוּרִים רָעִים. ח נִוָּחַל שְׁנֵי עוֹלָמוֹת עוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא. ט. מְסַלֵּק הַדִּינִים מֵעָלָיו. י. יִמָּצָא חֵן וְחֶסֶד בְּעֵינֵי כָּל רוֹאֵיו. יא. מְסַגֵּלֶת לְעֶשֶׂר.

לְפִי סֵפֶר הַזֹּהָר וְסִפְרוֹת הַמְּנִהְגִּים, אִמִּירַת פִּטוּם הַקְטָרֶת הִנֵּה סְגוּלָה לְעֲצִירַת מַגֵּפָה, עַל פִּי הַכְּתוּב (בְּמִדְבָּר יז, יב-יג): וַיִּתֵּן אֶת הַקְטָרֶת, וַיִּכְפֹּר עַל-הָעָם. וַיַּעֲמֵד בֵּין-הַמִּתִּים, וּבֵין הַחַיִּים, וַתַּעֲצֹר הַמַּגֵּפָה.

לְאוֹר זֹאת, כָּתֹב רַבִּי חַיִּים פִּלְאגִ'י בְּסֵפֶר כֶּף הַחַיִּים (סִימֹן י"ז אות י"ח): "יִכְתֹּב פְּרֶשֶׁת הַקְטָרֶת עַל קֶלֶף אוֹ גּוֹיִל בְּכֹתֵב אֲשׁוּרִית כְּסֵפֶר תּוֹרָה וַיִּקְרָא בּוֹ וַיַּעֲשֶׂה לוֹ סְגוּלָה, דִּהַקְטָרֶת מַעֲשִׂיר וּמִבְטָח לוֹ דִּלֹּא יִפְסֹק פְּרִנְסָתוֹ וְתִמִּיד יִהְיֶה לוֹ פְּרִנְסָה טוֹבָה וְכִלְכֵּלָה בְּרוּחַ וְלֹא בְּצִמְצוּם".

אַחַר שִׁיאֲמַר תִּיקוֹן חֲצוֹת כְּכָתוּב בְּמִקְוָמוֹ אַח"כּ יֵאמֹר פִּטוּם הַקְטָרֶת בְּכוּנָה הִיא, לְפִי שְׁאֲחַר חֲצוֹת נִכְנַעַת כְּנוֹכַח (הָאֵד"ר הַקְדוּשׁ - שַׁעַר הַכְּנוּת) ... וַיִּקְרָאוּ סֵדֶר פִּטוּם הַקְטָרֶת יַחַד

בכונה הנזכרת ממשלת הקלפה, יעשה רשם גדול למעלה  
אם יהיה אחר חצות לילה ובפרט אם יתחברו י' אנשים  
יראי ה', עכ"ל.

יאמר לשם יחוד זה קודם אמירת הקטרת

מה שאנו אומרים 'פטום הקטרת' בשחרית קדם התפלה  
אחר קרבן התמיד, וגם בתפלת המנחה קדם העמידה, כי  
כונתנו היא להעלות העולמות על ידי התפלות, לכן אנו  
אומרים אותו, כדי שלא יתאחזו הקלפות ויעלו בעליה  
העולמות, ולכן אנו אומרים אותו קדם שני תפלות  
הנזכרות.  
(שער הכנונות)

מלח סדומית רבע, ואין צריך לומר 'רבע הקב', כי סתם רבע  
האמור במשנה ובברייתא הוא רבע הקב, 'כפת הירדן כל  
שהיא' בחירק, לא 'כל שהוא'.  
(שער הכנונות)

ואחר הקטרת יאמר הפסוקים 'ה' צבאות' וכו' ג' פעמים,  
'אתה סתר לי' ג' פעמים.. והא"י ז"ל הזהיר לומר פסוקים  
אלו תמיד אחר הקטרת, וביום שאין אומרים תחנון לא יאמר  
'אתה סתר' וכו', שהם מסגלים להצלה מן סמא"ל, כנרמז  
בראשי תבות 'אתה סתר לי מצר', ובימים אלו אין לו שליטה  
ואין לעוררו.  
(אור צדיקים)

אמירת פטום הקטרת:

אמירת פטום הקטרת בכונה מסייע ומועיל לחזרה בתשובה:  
(משנת חסידים, סדור רבי שבתי מראשקוב)

תפלה לפני ואחרי אמירת הקטרת:

סדר קטרת נדפס כבר על כל צרה שלא תבוא רחמנא לצלן  
מקבל מזקני הגה"ק מוה"ר אברהם יהושע העשיל זצוק"ל  
מאפטא, בעהמ"ח ספה"ק אוהב ישראל, עם הכונות מונה  
על פי כתבי האריז"ל, ונדפס מחדש בפקדת הגאון"ק  
משינאווע זצ"ל.

ומובא בזהר הקדוש שקדם בא המגפה טוב להרבות  
בתפלה\*, ואחר שמדת הדין מתוחה לא תחסם שור בדישו,  
ובפרט באמירת הקטרת יכולים להנצל מכל צרה וצוקה.

ובסדר קטרת נדפס תפלה לאמרה אחר אמירת סדר הקטרת,  
והיא מהשק"ה הקדוש זי"ע. אמנם תחלה כדאי להעתיק  
כאן תפלה לאמרה לפני אמירת הקטרת, שנדפסה בספר  
שדי בשמים:

---

#### הערות

א. ועיין בספר יפה ללב שכתב וז"ל: ומיהו כל יחיד ויחיד  
יתפלל בינו לבין עצמו בסיום תפלתו על כל צרה שלא תבוא  
בנוסח זה:

ריבון העולמים, פדה והצל מלט הושע עמך ישראל מן הדבר  
ומן החרב ומן הביזה ומן השדפון ומן הירקון ומכל מיני  
פורעניות המתרגשות ובאות לעולם טרם נקרא ואתה תענה,  
ברוך אתה עוצר המגפה.

ב. ועיין מ"ש בספה"ק שער הכוונות (דף י"ג ע"א), בענין יחוד  
גדול דפיטום הקטורת, למגפה ב"מ, מסוגל מאוד, עיי"ש.

תַּפְלָה לְאַמְרָה לִפְנֵי אֲמִירַת הַקְטָרֶת

לְשֵׁם יַחֲדָה קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתִּיה בְּדַחֲלֵהּ וּרְחִימוּ  
וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ לִיחְדָּא שְׁם י"ה בּו"ה בְּיַחְדָּא שְׁלִים  
עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הִנֵּה אֲנֹכִי בָּא  
לְקָרוֹת סֶדֶר פְּרָשִׁיּוֹת הַקְטָרֶת לְתַקֵּן שׁוּרְשָׁהּ בְּמָקוֹם עֲלִיּוֹן,

וַיְהִי רָצוֹן מִלִּפְנֵי יְהוָה יֵהוּא־יֵהוּ אֶהְדוּנִהי אֶרֶון רַבֵּל אֱלֹהֵינוּ

תקון בעל היכולת  
ובעל הזכויות כולם

אֶרֶון רַבֵּל  
היה זהו ויהיה

וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתִּהְיֶה חֲשׁוּבָה וּמְקַבֶּלֶת וּמְרַצָּה  
לִפְנֵי קְרִיאַת פְּרָשִׁיּוֹת וּפְסוּקִים אֵלּוּ שֶׁסִּדְּרוּ לָנוּ חֲכָמֵינוּ  
זְכוּרָנָם לְבָרָכָה בְּאֵלּוּ כַּהֵן גָּדוֹל עוֹמֵד וּמְכַנֵּס אוֹתָהּ לִפְנֵי  
וּלְפָנֵינוּ, וְזִכְרוֹתָהּ תִּהְיֶה מְגוֹן וְצִנָּה בְּעַדֵּינוּ וּבְעַד כָּל בְּנֵי בֵּיתֵינוּ  
וְכָל מִשְׁפַּחְתָּנוּ וְכָל אוֹהֲבֵנוּ וְרַעֲיָנוּ וּבְכָל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמָּךְ  
בְּכָל מְקוֹמוֹת שָׁהֵם, וּבְכָפֶרֶט כָּל אוֹתָם הַנִּתְּנוֹנִים בְּצָרָה  
וּבִשְׁבִּיָּה בְּכָל מְקוֹמוֹת שָׁהֵם לְהַצִּילָנוּ מִכָּל הַמְקַטְרִיגִים  
וְהַמְשַׁטְיָנִים וְזַכֵּינוּ לְתִשׁוּבָה שְׁלָמָה לִפְנֵי מִתּוֹךְ נַחַת  
וְהִרְחַבַת הַדַּעַת וְזַכֵּנוּ לִירֵאת שָׁמַיִם טְהוֹרָה וְלִירֵאת חֹטָא  
וְלַעֲשֹׂר וּכְבוֹד גָּדוֹל וְלַחֵן וְלַחֶסֶד וְלִרְחֻמִּים בְּעֵינֵי אֱלֹקִים  
וּבְעֵינֵי כָּל בְּנֵי אָדָם וְחוּה וּבְעֵינֵי כָּל רוֹאֵינוּ אֶקְרָא לֵאלֹהִים  
עֲלִיּוֹן לֹא-ל גּוֹמֵר עָלֵי, יְהוָה יֵהוּא־יֵהוּ אֶהְדוּנִהי אֶרֶון רַבֵּל

תקון בעל היכולת  
ובעל הזכויות כולם

אֶרֶון רַבֵּל  
היה זהו ויהיה

בְּעַדֵּי יְהוָה יֵהוּא־יֵהוּ אֶהְדוּנִהי חֲסִדָּה לְעוֹלָם מַעֲשֵׂה יְדִידָה אֵל  
תָּרַף. וַיְהִי נֶעֱם יְהוָה יֵהוּא־יֵהוּ אֶהְדוּנִהי אֱלֹהֵינוּ  
וּמַעֲשֵׂה יְדִידָה כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִידָה כּוֹנֵנָהוּ.

תקון בעל היכולת  
ובעל הזכויות כולם

אֶרֶון רַבֵּל  
היה זהו ויהיה

אִמְיָה דְּאַבְרָהָם אָבִינוּ עָלֵיו הַשְּׁלוֹם אֲמַתְלָאֵי בַת כְּרָנְבוּ.

(יאמר טו"ב פְּעָמִים)

וַיֹּאמֶר: קִשְׁנַת זְבָחִים (פָּרָק ד' ו):

לְשֵׁם שְׁשֶׁה דְּבָרִים הַזֶּבַח נִזְבַּח, לְשֵׁם זִבְחָה, לְשֵׁם זִבְחָה,  
לְשֵׁם הַשֵּׁם, לְשֵׁם אֲשִׁים, לְשֵׁם רִיחָה, לְשֵׁם נִיחֻחַ.  
וְהַחֲטָאֹת וְהָאֲשָׁם, לְשֵׁם חֲטָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֵף מִי שֶׁלֹּא  
הָיָה בְּלָבוֹ לְשֵׁם אֶחָד מִכָּל אֱלֹהִים, כָּשָׁר, שֶׁהוּא תִּנְאִי בֵּית  
דִּין, שְׂאִין הַמַּחֲשָׁבָה הוֹלֶכֶת אֵלָּא אַחֵר הָעוֹבֵד:

סוֹף דְּבַר הַכֹּל נִשְׁמָע אֶת הָאֱלֹקִים יִרְאֵה וְאֶת מִצּוֹתָיו  
שְׁמוֹר כִּי זֶה כָּל הָאָדָם, ע"כ.

אֲתָה הוּא יְהוָה יֵהוּדֵנוּ יֵהוּדֵנוּ יֵהוּדֵנוּ אֱלֹהֵינוּ תְּקַטֵּר הַסָּמִים  
שֶׁהַקְטִירוֹ אֲבוּתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת קְטֹרֶת הַסָּמִים  
בְּזֶמַן שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ קִיָּם כַּאֲשֶׁר צִוִּית אוֹתָם עַל-יַד מֹשֶׁה  
נִבְיָאֵךְ כִּכְתוּב בְּתוֹרָתְךָ:

פְּרֹשֶׁת הַקְטֹרֶת בַּתּוֹרָה

וַיֹּאמֶר יְהוָה יֵהוּדֵנוּ יֵהוּדֵנוּ יֵהוּדֵנוּ אֱלֹהֵינוּ אֶל-מֹשֶׁה קַח-לָךְ סָמִים נָטָף

בְּאוֹרֵי רִיחַ נִיחֻחַ

קְטֹרֶת הַסָּמִים: תַּעֲרֹכֶת הַמִּרְכָּבָה מִמִּינֵי בְשָׂמִים. וַיֹּאמֶר יְהוָה  
אֶל מֹשֶׁה: (שְׁמוֹת ל', ל"ד-ל"ו) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה קַח לָךְ: מִצֵּנֹת  
עֲשֵׂה לְהַקְטִיר אֶת הַקְטֹרֶת עַל מִזְבֵּחַ הַקְטֹרֶת. סָמִים: מַעוֹט  
רַבִּים שָׁנִים - שְׁנֵי בְשָׂמִים. נָטָף: שָׂרָף הַנוֹטֵף מֵעֵץ הָאֶפְרָסִמוֹן.

וַיִּשְׁחֲלֹת וַחֲלֻבָּנָה סָמִים וּלְבָנָה זָכָה בַד בְּבַד יְהִיָּה: וְעִשִּׂיתָ  
 אֹתָהּ קְטֹרֶת רֶקֶח מַעֲשֵׂה רֹקַח מִמֶּלֶח טָהוֹר קָדֵשׁ: וַיִּשְׁחָקֶתָ  
 מִמֶּנָּה הָדָק וַנִּתְתָּהּ מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת בְּאַהֲל מוֹעֵד אֲשֶׁר

---

באור ר"ח נחום

---

וַיִּשְׁחֲלֹת: צִיפּוּרָן. וַחֲלֻבָּנָה: שָׁרֵף שָׁרִיחוּ רַע. סָמִים: כָּאֵן  
 רוֹמִז עַל עוֹד בְּשָׁמִים נוֹסְפִים כְּמִנְיָן שְׁמָנָה עַד עֵתָהּ, כְּלוּמָר:  
 עוֹד חֲמֵשׁ נוֹסְפִים, וּלְבָנָה זָכָה: שָׁרֵף אֵילָן מִזְקָקָתָה. – סֵף הַכֹּל  
 אֶחָד עֶשֶׂר סָמָנִים, סָמִים הָרֵאשׁוֹן רוֹמִז עַל שְׁנֵי בְּשָׁמִים, וְאַחֵר  
 כֶּף מִנָּה עוֹד שְׁלֹשָׁה בִּיחַד חֲמִשָּׁה, וְהַסָּמִים הַשְּׁנִי כָּא לְרִבּוֹת עוֹד  
 כְּמוֹ אֵלּוּ, הָרִי עֲשָׂרָה, וּלְבוֹנָה הִיא הָאֶחָד עֲשָׂרָה. וְהַסֶּבֶה שֶׁלֹּא  
 הִזְכִּיר הַכְּתוּב בְּפֶרוֹשׁ אֵת כָּל הַסָּמָנִים כִּיּוֹן שְׁאֵלּוּ הָאֲרֻכָּה  
 שֶׁהִזְכִּיר הֵם הָעֲקָרִים שֶׁבָּהֶם עוֹלָה עֲנָן עֲשֵׂן קְטֹרֶת וּשְׁאָר  
 הַבְּשָׁמִים נוֹתְנִים אֶת הָרִיחַ הַטּוֹב (רמב"ן). בַּד בְּבַד יְהִיָּה: שְׁוִים  
 בְּמִשְׁקָלָם. שִׁיְהִיו שְׁוִים בְּמִשְׁקָל כְּמִשְׁקָלוֹ שֶׁל זֶה כֶּף מִשְׁקָלוֹ שֶׁל  
 זֶה (שְׁמוֹת ל', ל"ד). הַמֵּלִים "סָמִים נִטָּף וַיִּשְׁחֲלֹת וַחֲלֻבָּנָה סָמִים  
 וּלְבָנָה זָכָה", בְּגִימָטְרִיא "אֲבָרָהֶם יִצְחָק יַעֲקֹב מֹשֶׁה אֶהְרֹן יוֹסֵף  
 וְדוֹד" שֶׁהֵם הַשְּׁבַע רוּעִים, וּבָזָה שְׁאוּמְרִים אֶת פְּרִשְׁת הַקְּטֹרֶת  
 מִמִּשְׁיף עַל עֲצָמוֹ עֲזוֹת דְּקָדָשָׁה לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם, (ס' עַת רַצוֹן).  
 וְעִשִּׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת: הֵכֵן מֵהֶם קְטֹרֶת. רֶקֶח מַעֲשֵׂה רֹקַח:  
 מְעוֹרָבָת וּכְתוּשָׁה כְּמַעֲשֵׂה הָאֵמֶן. מִמֶּלֶח: מְעֻרָּב הֵיטֵב  
 שֶׁלֹּא יְהִיָּה נָכַר מִיְּנֵי הַסָּמָנִים. טָהוֹר קָדֵשׁ: וְיִהְיֶה טָהוֹר  
 וְקָדוֹשׁ: וַיִּשְׁחָקֶתָ מִמֶּנָּה הָדָק: לְשַׁחֵק הַכֹּל דֶּק דֶּק. וַנִּתְתָּהּ  
 מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת: בְּכַפּוֹר יִקְטִיר לִפְנֵי אֲרוֹן הָעֵדוּת בְּקָדֵשׁ  
 הַקָּדָשִׁים. בְּאַהֲל מוֹעֵד: מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי הוּא מִזְבֵּחַ הַזֶּהב  
 שֶׁבְּהִיכָל, זֶה – בְּשָׁאֵר יְמוֹת הַשָּׁנָה. אֲשֶׁר אֲנֻעַד לָךְ שְׁמָה:  
 בְּמָקוֹם שֶׁאֲדַבֵּר עִמָּךְ.



אוֹעֵד לָךְ שְׁמָה קֹדֶשׁ קְדָשִׁים תִּהְיֶה לָּכֶם: וְנֹאמַר: וְהַקְטִיר  
עָלָיו אֶהְרֶן קַטֶּרֶת סָמִים בִּבְקָר בִּבְקָר בְּהִיטִיבוֹ אֶת-הַנֹּרֹת  
יִקְטִירָנָה: וּבִהְעֵלֶת אֶהְרֶן אֶת-הַנֹּרֹת בֵּין הָעֶרְבִים יִקְטִירָנָה  
קַטֶּרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יְהוָה<sup>אֵלֶּיךָ יִהְיוּ</sup> יֶאֱהֻדְנָה<sup>אֵלֶּיךָ יִהְיוּ</sup> לְדֹרֹתֵיכֶם:

פֶּרֶשֶׁת לַמּוֹד הַקְטֶרֶת בְּחֹז"ל

תָּנוּ רַבָּנָן פְּטוּם הַקְטֶרֶת בִּיצֵד. שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים

בְּאוֹר רֵיחַ נִיחֹחַ

קֹדֶשׁ קְדָשִׁים תִּהְיֶה לָּכֶם: כְּשֶׁתְּכִינוּ תַעֲשׂוּ אוֹתָהּ כְּרֹאוֹי, קֹדֶשׁ  
קְדָשִׁים הִיא הַקְטֶרֶת, וְרֹאוּיָהּ לְהַקְרִיבָהּ. וְנֹאמַר וְהַקְטִיר עָלָיו:  
(שְׁמוֹת ל, ז-ח) וְנֹאמַר: וְהַקְטִיר עָלָיו אֶהְרֶן קַטֶּרֶת סָמִים בִּבְקָר  
בִּבְקָר: בְּכָל בֹּקֶר וּבִקְרָא. בְּהִיטִיבוֹ אֶת הַנֹּרֹת: לְאַחַר שְׁנֵקָה אֶת  
כּוֹסוֹת הַשֶּׁמֶן - בְּזִיכֵי וּקְנֵי הַמְּנוֹרָה. יִקְטִירָנָה: בִּבְקָר מַחְצִית  
מָנֶה, עַל הַמִּזְבֵּחַ הַפְּנִימִי. וּבִהְעֵלֶת אֶהְרֶן אֶת הַנֹּרֹת בֵּין  
הָעֶרְבִים יִקְטִירָנָה: וְכִשְׂיִדְלִיק הִכָּהֶן אֶת הַנֹּרֹת בַּפֶּעַם הַשְּׁנִיָּה בֵּין  
הָעֶרְבִים, יִקְטִיר אֶת הַחֲצִי הַשְּׁנִי שֶׁל הַקְטֶרֶת קַטֶּרֶת תָּמִיד לִפְנֵי  
יְהוָה: בְּכָל יוֹם גַּם בְּשַׁבָּת וְיוֹם הַכַּפּוּרִים. לְדֹרֹתֵיכֶם: לְדוֹרוֹת  
עוֹלָם בְּלִי הַפְּסֵק, וְכִשְׂאִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ מְקִימִים עַל יְדֵי קְרִיאָתָהּ,  
כְּנֹאמַר וְנִשְׁלְמָה פְּרִים שְׁפָתֵינוּ. תָּנוּ רַבָּנָן: (מִסַּכַּת כְּרִיתוֹת דף ו, ו)  
יְרוּשְׁלָמִי יוֹמָא פ"ד ה"ה, בֵּית יוֹסֵף או"ח סימָן קל"ג, שֶׁעַר הַכוֹנוֹת דף י"ג טור  
א, טור ד'). מִי שֶׁצָּרִיף לְתַשׁוּעַת אֵיזָה דָּבָר יִשְׁאַל בְּקִשְׁתּוֹ בְּלִשׁוֹן  
הַקֹּדֶשׁ קֹדֶם "תָּנוּ רַבָּנָן", וְכִשְׂאִימַר הַכֹּל בְּכוֹנָה וּבִדְקָדוּק הַתְּבוּת,  
יִהְיֶה עֵת רָצוֹן שְׂיִמְלֵא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כָּל בְּקִשְׁתָּנוּ לְטוֹבָה (סְדוּר  
יְשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל). תָּנוּ רַבָּנָן: שְׁנוֹ רַבּוּתֵינוּ. פְּטוּם הַקְטֶרֶת: עֶרֶב  
וְתַקֵּן סִמְנֵי הַקְטֶרֶת - כְּתִישָׁה וְתַקֵּן פִּיצֵד: בְּאֵיזָה אֶפֶן הִיָּתָה  
נִעֲשִׂית? שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְשְׁמוֹנֶה מֵנִים הָיוּ בָּהּ: סֵף כָּל

וְשִׁמּוֹנָה מְנִים הָיוּ בָּהּ. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְחֲמִשָּׁה  
 כְּמִנִּין יְמוֹת הַחֲמָה מִנָּה בְּכָל יוֹם. מִחֲצִיתוֹ בִּבְקָר  
 וּמִחֲצִיתוֹ בְּעֶרֶב. וְשִׁלְשָׁה מְנִים יְתָרִים שְׁמָהֶם מְכָנִים כֵּהֵן  
 גָּדוֹל וְנוֹטֵל מֵהֶם מְלֵא חֲפָנָיו בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. וּמִחֲזִירֵן  
 לְמִכְתָּשֶׁת בְּעֶרֶב יוֹם הַכַּפּוּרִים כְּדִי לְקַיֵּם מִצְוֹת דָּקָה מִן  
 הַדָּקָה. וְאַחֲרָיו עֶשֶׂר סְמָנִים הָיוּ בָּהּ. וְאַלּוֹ הֵן (טוב למנותם

---

בְּאוֹר רֵיחַ נִיחּוֹחַ

---

הָאֶחָד עֶשֶׂר סְמָנִים בִּיחָד, כְּדִי שִׁיגִיעַ מִנָּה אֶחָד לְכָל יוֹם כְּמִנִּין  
 365 יְמוֹת הַחֲמָה, וְעוֹד שְׁלֹשָׁה מְנִים יְתָרִים כְּמִבְּאֵר לְהֵלֵךְ.  
 שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְחֲמִשָּׁה כְּמִנִּין יְמוֹת הַחֲמָה, מִנָּה בְּכָל יוֹם:  
 כְּלוּמֶר, בְּכָל יוֹם מְקַטְרִים מִנָּה אֶחָד מִסֵּף תַּעֲרֹכֶת הַסְּמָמָנִים,  
 [מִנָּה הוּא מֵאָה דִּינָרִים, וְהַדִּינָר מְשַׁקְלוֹ דְּרָהִם וְחֲצִי, וּמְשַׁקֵּל  
 דְּרָהִם הוּא 64 שְׁעוּרוֹת בִּינוּנִיּוֹת, כְּלוּמֶר, מִנָּה = 480 גֶרָם, סֵף  
 הַכֹּל 176.64 קִילוֹגְרָם]. מִחֲצִיתוֹ בִּבְקָר וּמִחֲצִיתוֹ בְּעֶרֶב: חֲצִי  
 מִנָּה בִּבְקָר וְחֲצִי מִנָּה בְּעֶרֶב. וְשִׁלְשָׁה מְנִים יְתָרִים: נִשְׁאָרוּ  
 שְׁלֹשָׁה מְנִים עוֹדָפִים עַל סֵף 365 יְמוֹת הַשָּׁנָה. שְׁמָהֶם: מִתּוֹךְ  
 הַג' מְנִים. מְכָנִים כֵּהֵן גָּדוֹל: לוֹקֵחַ וּמְכָנִים לְהַקְטִיר קִטְרֶת  
 בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים בְּקֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים. מְלֵא חֲפָנָיו בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים:  
 בְּכַמּוֹת מְלֵא הַחֲפֵן שֶׁל כַּפּוֹת יָדָיו וּמִחֲזִירֵן לְמִכְתָּשֶׁת בְּעֶרֶב  
 יוֹם הַכַּפּוּרִים: כּוֹתֵשֶׁם שׁוֹב בְּכַתִּישָׁה דָּקָה בְּעֶרֶב יוֹם הַכַּפּוּרִים  
 לְהַכִּינֵם לְמִצְוֹת הַקִּטְרֶת בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. כְּדִי לְקַיֵּם מִצְוֹת דָּקָה  
 מִן הַדָּקָה: כְּדִי לְקַיֵּם אֶת מִצְוֹת עֲבוֹדַת יוֹם הַכַּפּוּרִים הַנֶּעֱשִׂית  
 בְּקִטְרוֹת שְׁצָרִיכָה לְהִכְתֹּשׁ דֶּק יוֹתֵר מִבִּימוֹת הַשָּׁנָה. וְאַחֲרָיו  
 עֶשֶׂר סְמָמָנִים הָיוּ בָּהּ: וְאַחֲרָיו עֶשֶׂר סוּגֵי סְמָמָנִים יֵשׁ בָּהּ כְּמוֹ  
 שְׁצוּתָהּ הַתּוֹרָה (כְּמִבְּאֵר בְּבִאוֹר לְעִיל). צָרִיךְ לְמִנּוֹת הַסְּמָמָנִים

באצבעותיו) (א) הֶצֶרִי. (ב) וְהֶצְפוֹרֶן. (ג) וְהַחֲלֻבָּנָה.  
 (ד) וְהַלְבוֹנָה. מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה. (ה) מֹר.  
 (ו) וּקְצִיעָה. (ז) וְשִׁבּוֹלֶת גֵּרָד. (ח) וְכֶרְפּוֹם. מִשְׁקַל שִׁשָּׁה  
 עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה. (ט) קוֹשֶׁט שְׁנַיִם עָשָׂר.  
 (י) קְלוּפָה שְׁלֹשָׁה. (יא) קִנְמוֹן תִּשְׁעָה. בּוֹרִית כִּרְשִׁינָא

## באור ריה ניהוח

באצבעות הידים אחד לאחד, כדי שלא ידלג [יחסר] חס ושלום  
 אחד מהם (פרי עץ חיים שער עולם העשיה פ"ה). וימנה את כולם  
 באצבעות יד הימין דוקא (בן איש חי). ואלו הן: אלו הן שמות  
 הסממנים. א. הֶצֶרִי: הנטף ב. וְהֶצְפוֹרֶן: היא השחלת  
 שהוא שרש בשם שצבעו שחור. ג. וְהַחֲלֻבָּנָה: הכתובה  
 בפסוק היא שרף, היוצא מהאילנות שריחו רע. ד וְהַלְבוֹנָה:  
 היא המזכרת בפסוק לבונה זפה, בשם הזב מהעצים בארצות  
 החם על ידי שמכים בעץ וזב ממנו קצף. מִשְׁקַל שִׁבְעִים  
 שִׁבְעִים מָנֶה: כלומר: מכל אחד ואחד 70 מנה, כמו שכתוב  
 בפסוק בד בבד יהיה שיהיה משקלם שוה [של ארבעת  
 הסממנים המזכרים בפסוק], וארבע פעמים 70 הם 280 מנה,  
 סך הכל 134.4 קילוגרם. ה. מֹר: בשם המופק משרף עץ  
 המור. ו. וּקְצִיעָה: שרש עשב שריחו נודף מאד כשנשרף.  
 ז. וְשִׁבּוֹלֶת גֵּרָד: [שם בשם] ח. וְכֶרְפּוֹם: עשב ריחני.  
 מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה: משקל כל אחד מאלו  
 הארבעה 16 מנה, סך הכל 64 מנה שהם יחד 30.72 קילוגרם.  
 ט. קוֹשֶׁט: שרש עשב שצבעו לבן וריחו משבח ביותר ונודף  
 למרחוק. שְׁנַיִם עָשָׂר: 12 מנה, שהם 5.76 קילו. י. קְלוּפָה:  
 קלפת עץ שלשה: 3 מנים, שהם 1.44 קילו. יא קִנְמוֹן: עץ

תִּשְׁעָה קִבִּין. יֵין קִפְּרִיסִין סָאִין תִּלְתָּ תִּלְתָּ וְקִבִּין תִּלְתָּא.  
וְאִם לֹא מִצָּא יֵין קִפְּרִיסִין מִבֵּיא חֲמַר חִיּוֹר עֲתִיק.

באור ר"ח נחום

בשם ששמו קנמון תשעה. 9 מנים שהם 4.32 קילו כאן  
מנו חז"ל את מנין המנים כדי לבאר איך מגיעים לשלש מאות  
ששים ושמונה מנים, ארבעה הראשונים שבאים מנה כל אחד  
כפול 4 הם: 280 מנים, ארבעה השניים כל אחד 16 כפול 4  
ביחד הם 64 מנים, נחבר 280 ועוד 64 ועוד 12 של הקושט  
ועוד 3 של קלופה, ועוד 9 של קנמון סך הכל הם: 368 מנים  
המיעדים מנה לכל יום ושלשה ליום הכפורים. מכאן ואלך  
מונה דברים שערכו בקטורת לתקנם היטב ואינם ממנין האחד  
עשר סמנים. בורית כרשינה. מין עשב שבא לתקן את  
הציפורן תשעה קבין: כ-8 קילוגרם. יין קפריסין: יין הבא  
מעיר קפריסין, או מפרי ששמו קפרס. סאין תלת וקבין  
תלתא: באור: היו לוקחים מין זה שלש סאים ושלש קבים,  
שהם שעור שלש וחצי סאין, כיון שכל סאה היא שש קבין,  
ושלש קבין הוא חצי סאה. סך הכל שלש וחצי סאין. שהוא גם  
כן עשרים ואחד קבין. (וכל סאה היא 5.553 קילוגרם כפול שלש וחצי  
סאין סך הכל 19.435.5 קילוגרם, והוא לערך 28 ליטר). וכחב בשפת אמת  
מסכת כריתות (דף ו ע"א) דמה שאמר כאן סאין תלת וקבין תלת,  
ולא 21 קבין כמו שאומר לעיל בורית כרשינה תשעה קבין, לפי  
שצריך לשקול ג' סאין בפני עצמם וג' קבין בפני עצמם. עין  
שם. ולא באר מה הטעם. יעין שם. ויש אומרים שנקטה  
הברייתא לשון זה לתפארת המליצה. [ונסח בני אשכנז כאן  
הוא: יין קפריסין סאין תלתא וקבין תלתא. והוא ענין אחד  
לשון זכר ונקבה].

מֶלַח סְדוּמִית רוֹבֵעַ. מַעֲלָה עֲשֵׂן כָּל שְׁהוּא. רַבִּי נָתַן  
הַבְּבִלִי אוֹמֵר אֵף כַּפֹּת הַיֶּרֶדֶן כָּל שְׁהִיא. אִם נָתַן בָּהּ  
דְּבַשׁ פֶּסְלָה. וְאִם חֹסֶר אַחַת מִכָּל סִמְמָנֶיהָ חֵיב מִיתָה:  
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר הֶצְרִי אֵינוֹ אֶלָּא שָׂרָף הַנוֹטָף  
מַעֲצֵי הַקֶּטֶף. בּוֹרִית כְּרִשְׁיָנָה לָמָּה הִיא בָּאָה כְּדֵי לְשַׁפּוֹת

---

באור ר"ח נחום

---

עֵתִיק: אִם לֹא נִמְצָא יֵין קַפְרִיסִין מֵבִיא בְּמִקְוֵמוֹ, יֵין לֶכֶן וְלֹא  
אָדָם, יֵשֶׁן וְחֹזֵק בְּיוֹתֵר. מֶלַח סְדוּמִית רוֹבֵעַ: מֶלַח גִּסָּה (כָּל בּוֹ  
סִימָן ל"ח) הוּא חֲרִיף בְּיוֹתֵר, מֶלַח מִסְדּוּם. מַעֲלָה עֲשֵׂן כָּל  
שְׁהוּא: שֵׁם עֶשֶׂב מִיָּחָד, בְּכַמּוֹת מוֹעָטָה, הַגּוֹרֵם לְעֲשֵׂן לַעֲלוֹת  
יָשָׁר וְזָקוּף בְּלִי לְנֻטּוֹת כְּמַקֵּל, כְּדֵי שִׁיחֶיהָ עֲשֵׂן הַקֶּטֶר תִּתֵּן  
וְעוֹלָה. רַבִּי נָתַן הַבְּבִלִי אוֹמֵר: אֵף כַּפֹּת הַיֶּרֶדֶן כָּל שְׁהִיא: רַבִּי  
נָתַן הַבְּבִלִי אוֹמֵר שְׁהוֹסִיפוּ לְתֵת בַּקֶּטֶר גַּם עֶשֶׂב הַגָּדֹל עַל  
שֹׁפֶת הַיֶּרֶדֶן כְּדֵי לְהוֹסִיף בָּהּ רֵיחַ טוֹב. אִם נָתַן בָּהּ: בַּקֶּטֶר.  
דְּבַשׁ פֶּסְלָה: מִלֵּהקִטְרִיהָ, הַגֵּם שְׁמֶרְבָּה וּמוֹסִיף בְּרִיחָה מְאֹד.  
וְאִם חֹסֶר אַחַת מִכָּל סִמְמָנֶיהָ חֵיב מִיתָה: אִם הִחֲסִיר הַשִּׁיעוֹר  
מִכָּל אֶחָד עֶשֶׂר סִמְמָנִים חֵיב מִיתָה, מִפְּנֵי שְׁנַעֲשִׁית קֶטֶר זָרָה  
וְהַמִּקְטִיר קֶטֶר זָרָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ חֵיב מִיתָה. רַבֵּן שְׁמַעוֹן  
בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: הֶצְרִי אֵינוֹ אֶלָּא שָׂרָף הַנוֹטָף מַעֲצֵי הַקֶּטֶף:  
הוּא שָׂרָף הַנוֹטָף מַעֲצֵי הָאֶפְרָסִמוֹן. בּוֹרִית כְּרִשְׁיָנָה לָמָּה הִיא  
בָּאָה: הִרִי הִיא אֵינָה מִסְמָנֵי הַקֶּטֶר, וְלָמָּה בָּאָה? כְּדֵי  
לְשַׁפּוֹת בָּהּ אֶת הַצִּפּוֹרֵן כְּדֵי שֶׁתֵּהָא נָאָה: כְּדֵי לַעֲשׂוֹת אֶת  
הַצִּפּוֹרֵן חֶלֶק וּמַצְהִיר כְּצִיפּוֹרֵן הָאָדָם. - מִפְּנֵי שֶׁהַצִּפּוֹרֵן יוֹצֵאת  
מִלְכָּלֶכֶת וּמוֹשַׁחֶרֶת וְאִם יִשְׁאָר בְּלִכְלוּךְ יִקְלָקֵל אֶת רִיחָה הַטוֹב.  
יֵין קַפְרִיסִין: יֵשׁ מִפְּרָשִׁים שְׂאִינוֹ יֵין, אֶלָּא מִשְׁקָה הַיּוֹצֵא מֵאִילָן

בה את הצפורן כדי שתהא נאה. יין קפריסין למה הוא בא כדי לשרות בו את הצפורן כדי שתהא עזה. והלא מי רגלים יפין לה אלא שאין מכניסין מי רגלים במקדש מפני הכבוד:

**תניא** רבי נתן אומר כשהוא שוחק אומר הֲדַק הַיָּטֵב. היטב הֲדַק. מפני שהקול יפה לבשמים. פטמה לחצאין כשרה. לשליש ולרביע לא שמענו. אומר רבי

---

באור ריה ניחוח

---

ששמו "קפרס", והוא עז מכל משקה פרות (רש"י ברכות לו). למה הוא בא כדי לשרות בו את הצפורן כדי שתהא עזה: כדי שיהא ריח הציפורן חזק ביותר. והלא מי רגלים: גם מים ממעין ששמו רגלים. יפין לה: לצחצח בהם את הציפורן. אלא שאין מכניסין מי רגלים במקדש מפני הכבוד: שזהו גנאי להכניס לעזרה מפני ששמו מגנה. **תניא**: שנינו בברייתא. רבי נתן אומר: כשהוא שוחק בשעת שחיקת הסממנים להיותם דקים וטחונים. אומר הֲדַק הַיָּטֵב, היטב הֲדַק: האיש השוחק וכותש אותם אומר בשעת השחיקה והכתישה, הֲדַק הַיָּטֵב, היטב הֲדַק. מפני שהקול: היוצא מפיו בשעת השחיקה והכתישה. יפה לבשמים: מועיל לניחוח הבשמים להרבות ריחן. פטמה לחצאין, כשרה: הינו אם לקח והכין לקטרת חצי המדה של כל אחד מהסממנים כגון 35 מנה של הצרי והציפורן במקום 70, ו-8 של מור וקציעה וכו' במקום 16 וכן כולם, כשרה. לשליש ולרביע לא שמענו: אבל אם לקח רק כמות של שלישי או רבע לא שמענו אם כשרה. אומר רבי יהודה זה הכלל: כאן אומר רבי יהודה כלל בשעורי הקטרת.

יְהוּדָה זֶה הַכֹּלל אִם כַּמִּדָּתָה כְּשֶׁרָה לַחֲצֹאִין. וְאִם חֹסֶר  
אֶחָת מִכָּל סַמְמָנֶיהָ חַיֵּב מִיָּתָה:

תָּנִי בַר קַפְרָא אֶחָת לְשִׁשִּׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה הֵיָתָה  
בָּאָה שֶׁל שִׁירִים לַחֲצֹאִין. וְעוֹד תָּנִי בַר קַפְרָא אֵלּוּ  
הָיָה נוֹתֵן בָּהּ קְרָטוּב שֶׁל דְּבֶשׁ אֵין אָדָם יָכוֹל לַעֲמוֹד  
מִפְּנֵי רִיחָהּ. וְלָמָּה אֵין מַעֲרָבִין בָּהּ דְּבֶשׁ מִפְּנֵי שְׁהִתּוֹרָה

---

בְּאוֹר רֵיחַ נִיחוּחַ

---

אִם כַּמִּדָּתָה כְּשֶׁרָה לַחֲצֹאִין: אִם לָקַח מִכָּל סִימָן וְסִימָן כָּפִי  
מִדָּתוֹ, וְחָלַק אוֹתוֹ לַחֲצִי בִיחֹס שָׁנָה לְפִי עֶרְפֹס, כְּשֶׁרָה. וְאִם  
חֹסֶר אֶחָת מִכָּל סַמְמָנֶיהָ חַיֵּב מִיָּתָה: אָבֵל אִם חֹסֶר מִהִשְׁעוֹר.  
מִכָּל אֶחָד עֶשֶׂר הַסַּמְמָנִים: הַכּוֹנֵה אִם פָּחַת אוֹ הוֹתִיר בֵּין בְּכֻלָּהּ  
בֵּין בְּחֻצְיָהּ לְפִי הַיָּחֹס לְשֹׁאֵר הַסַּמְמָנִים כְּגוֹן שְׁנָתֵן מֵאֶחָד  
מִהַסַּמְמָנִים מִנֶּה יוֹתֵר מִחֻצְיוֹ, אָבֵל מֵאֶחָד נָתַן מִנֶּה פָּחוֹת מִחֻצְיוֹ,  
הֵגַם שֵׁשׁ סֵךְ הַכֹּל שְׁעוֹר שֶׁל 184 מְנִים שֶׁהֵם חֻצִי 368 בְּכֹל זֹאת  
פָּסוּל, אָבֵל אִם לָקַח מִכָּל סַמְמָן חֻצִי בְּדִיוֹק – כְּשֶׁרָה (וְרוֹשְׁלִמִי יוֹמָא  
פ"ד ה"ה). תָּנִי בַר קַפְרָא: אֶחָת לְשִׁשִּׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה הֵיָתָה  
בָּאָה שֶׁל שִׁירִים לַחֲצֹאִין: בְּיוֹם הַכַּפּוֹרִים הָיָה לוֹקַח כֶּהֱן גָּדוֹל  
חֶפֶן בִּידוֹ וְלָכֵן הָיוּ נִשְׁאָרִים שִׁירִים בְּכֹל שָׁנָה. לְאַחֵר 60-70 שָׁנָה  
הָיוּ מַצְטַבְּרִים הַשִּׁירִים לְשְׁעוֹר שֶׁל חֻצִי כַּמּוֹת (184 מְנִים) וְלָכֵן  
בְּאוֹתָהּ שָׁנָה הָיוּ מְכִינִים רַק חֻצִי מִהַכַּמּוֹת. וְעוֹד תָּנִי בַר  
קַפְרָא, אֵלּוּ הָיָה נוֹתֵן בָּהּ קְרָטוּב שֶׁל דְּבֶשׁ: קְרָטוּב הוּא מִדָּה  
קִטְנָה כ־5 גֶרָם. אֵין אָדָם יָכוֹל לַעֲמוֹד מִפְּנֵי רִיחָהּ: הַטּוֹב  
בְּיוֹתֵר, כִּי עֲרוּב הַדְּבֶשׁ גּוֹרֵם לְרִיחַ טוֹב וְחֻזֵק, וְהָיָה רִיחָהּ נוֹדֵף  
בְּיוֹתֵר. וְלָמָּה: אִם כֵּן. אֵין מַעֲרָבִין בָּהּ דְּבֶשׁ מִפְּנֵי שְׁהִתּוֹרָה  
אֲמָרָה כִּי כָל שֹׁאֵר: הַמְּחַמֵּץ.

אמרה כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה  
לִיהוָאֵה יֵהוּדִי יֵהוּדִי:

באור ר"ח נחום

וְכָל דָּבֶשׁ: דָּבֶשׁ הוּא כּוֹלֵל כָּל מִינֵי מְתִיקָה בֵּין דָּבֶשׁ דְּבוּרִים אוֹ  
דָּבֶשׁ תְּמָרִים וְכָל הַפְּרוֹת בְּכֹלֶל (עץ יוסף). לֹא תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ  
אִשָּׁה לֵאמֹר: קָרָבָן הַנִּשְׁרָף לַהֵשֶׁם, וְרַק מִפְּנֵי שֶׁהַתּוֹרָה צִוְּתָהּ, הִגֵּם  
שְׁלֵעִינִי בָשָׂר וְדָם נִרְאָה שֶׁהוּא דָּבָר טוֹב, אֵין עוֹשִׂים כֵּן וְכֵן הוּא  
בְּכָל צוּרֵי הַתּוֹרָה שֶׁצָּרִיךְ לִהְיוֹת צָמוּד לְדַבְּרֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ  
בַּתּוֹרָה בְּלִי חֻכְמוֹת. וַיֵּשׁ שִׁנְתָנוּ טַעַם שָׂאִין לַעֲרֹב בְּקִרְבָנוֹת  
וּבִמְנַחֲתוֹת שְׂאֹר כִּי הוּא סֶמֶל הַגָּאוּה, וְדָבֶשׁ הוּא סֶמֶל הַתַּעֲנוּגוּת,  
הַפְּסוּלִים וְאִינֶם רְצוּיִם לַעֲבוֹדַת ה', כִּמּוֹ שֶׁאָמְרוּ חז"ל: (בְּתַנּוּ דְּבִי  
אֱלֵהוּ כ"ו): עַד שֶׁאָדָם מִתְפַּלֵּל עַל דְּבַרֵּי תּוֹרָה שֶׁיִּכְנסוּ בְּתוֹךְ מַעֲיוֹ  
יִתְפַּלֵּל עַל אֲכִילָהּ וּשְׂתִיָּה שֶׁלֹּא יִכְנסוּ בְּתוֹךְ מַעֲיוֹ, (מִסְלַת יְשָׁרִים  
פֶּרֶק י"ג). וּבִתְסוּפּוֹת כְּתוּבוֹת (דף קד.): דְּאָמְרִינן בַּמִּדְרָשׁ עַד שֶׁאָדָם  
מִתְפַּלֵּל שֶׁיִּכְנס תּוֹרָה לְתוֹךְ גּוֹפוֹ יִתְפַּלֵּל שֶׁלֹּא יִכְנסוּ מַעֲדָנִים  
לְתוֹךְ גּוֹפוֹ. מִכָּאן רּוֹאִים כִּמְהָ צָרִיךְ אָדָם לְהִתְרַחֵק מִמַּעֲנוּגִים כְּדִי  
לְזַכּוֹת לַתּוֹרָה, וְכֵן לִהְיוֹת עֲנִיּוֹ בְּתַכְלִית. כְּדָאָמְרוּ חז"ל בְּכִמְהָ  
מְקוֹמוֹת, וּבְאֹר הַחַיִּים הַקָּדוֹשׁ (בַּמִּדְרָשׁ כ"א, י'): וְאָמְרוּ וּמִמִּדְבָּר  
מִתְּנָה - פָּרוּשׁ מֶה שֶׁזָּכוּ נוֹחַ לִיָּהּ, לֹא זָכוּ אֶלָּא לְצַד שֶׁהָיוּ  
מִחֲשִׁיבִין עֲצָמָן כַּמִּדְבָּר, וּכְמוֹ שֶׁפָּרְשָׁנוּ בְּפִסּוּק וַיַּחֲנוּ בַּמִּדְבָּר  
(שְׁמוֹת י"ט ב'), שֶׁהַתּוֹרָה אֵינָה נִקְנִית אֶלָּא בְּאִמְצָעוֹת הַעֲנוּהָ  
וְהַשְׁפָּלוּת. "וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם אִם כֵּן אִפּוֹא זֹאת  
עָשׂוּ קָחוּ מִזְמֶרֶת הָאָרֶץ בְּכָלִיכֶם וְהוֹרִידוּ לִאִישׁ מִנְּחָה (נְעוּרֵיוֹן)  
מִעֵט צָרִי וּמִעֵט דָּבֶשׁ נִכְאֹת (רוט"א) וְלֹט בְּטָנִים וּשְׁקָדִים",  
(צִדְלֵב"ש). (בְּרֵאשִׁית מ"ג, י"א).

(שְׁעַר הַכְּנוֹת דף י"ד ע"ב, עוֹד יוֹסֵף ח' מִקְצֵן ד')



**יְהוָה יֵאָהֲדוּנֵהי** <sup>אֵרֹנוּ הַכֹּל</sup> <sup>הַיְהוָה הַיְהוָה</sup> **צָבָאוֹת עֲמָנוּ. מִשְׁגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי**

<sup>אֵרֹנוּ הַכֹּל</sup>  
<sup>הַיְהוָה הַיְהוָה</sup>

**יַעֲקֹב סָלָה: יְהוָה יֵאָהֲדוּנֵהי**

<sup>תַּקֵּן, בַּעַל הַכֹּל</sup>  
<sup>וּבַעַל הַכֹּל</sup>

**צָבָאוֹת. אֲשֶׁרִי אָדָם בָּטַח בָּךְ: יְהוָה יֵאָהֲדוּנֵהי**

<sup>אֵרֹנוּ הַכֹּל</sup>  
<sup>הַיְהוָה הַיְהוָה</sup>

**הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם-קִרְאֵנוּ: וְעֲרָבָה לַיהוָה**

**יֵאָהֲדוּנֵהי** <sup>אֵרֹנוּ הַכֹּל</sup> <sup>הַיְהוָה הַיְהוָה</sup> **מִנַּחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם. כִּימִי עוֹלָם**

**וּכְשָׁנִים קִדְמָנוֹת:**

וְזֶה לְשׁוֹן הַתַּפְלָה שֶׁתִּקְרָא הַשֵּׁל"ה הַקָּדוֹשׁ זי"ע לְאַמְרָה אַחֵר אֲמִירַת  
פִּטוּם הַקְטֹרֶת:

**רִבּוֹן הָעוֹלָמִים, גָּלוֹי וַיְדוּעַ לִפְנֵי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ אֲשֶׁר**

**בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בָּאֵנוּ לְחַלּוֹת פָּנֶיךָ**

**שֶׁתַּעֲצֹר הַמִּגָּפָה וְהַמִּשְׁחִית מֵעֲלֵינוּ, וְלֹא תִתֵּן הַמִּשְׁחִית**

**לָבוֹא אֶל בְּתִינוּ, וְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל טַפְּנוּ וְעַל עוֹלָלֵינוּ וְעַל**

**כָּל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תַּפְלָתֵינוּ**

**כְּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר תִּכּוֹן תַּפְלָתִי קִטְרַת לִפְנֶיךָ מִשְׁאֵת כִּפִּי**

**מִנַּחַת עֶרֶב, וּכְמוֹ שֶׁקִּבַּלְתָּ קִטְרַת הַסַּמִּים שֶׁהַקְטִיר לִפְנֶיךָ**

**אַהֲרֹן הִכְהִין בְּאֲשֶׁר הִחֵל הַנֶּגֶף בָּעָם שֶׁנֶּאֱמַר וַיַּעֲמֹד בֵּין**

**הַמָּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר הַמִּגָּפָה, וְכֵן פָּנַחֵם שֶׁנֶּאֱמַר**

**וַיַּעֲמֹד פָּנַחֵם וַיַּפְּלֵל וַתַּעֲצֹר הַמִּגָּפָה וְכֵן דָּוִד שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּבֶן**

**שָׁם דָּוִד מִזְבֵּחַ לַיהוָה יֵאָהֲדוּנֵהי** <sup>אֵרֹנוּ הַכֹּל</sup> <sup>הַיְהוָה הַיְהוָה</sup> **יַעֲלֵל עוֹלֹת**

**וּשְׁלָמִים וַיַּעֲתֵר יְהוָה יֵאָהֲדוּנֵהי** <sup>אֵרֹנוּ הַכֹּל</sup> <sup>הַיְהוָה הַיְהוָה</sup> **לְאַרְצֵךְ וַתַּעֲצֹר**

**הַמִּגָּפָה מֵעַל יִשְׂרָאֵל כִּי אַתָּה אָבִינוּ וְלָךְ תְּלוֹיוֹת עֵינֵינוּ,**

רָפָאנוּ יְהוָה־אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְנִרְפָּא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנוֹשַׁע כִּי  
 תִּהְלֹתֵנוּ אֹתָהּ, שְׁכֵן כְּתוּב בְּתוֹרָתְךָ וְהִסִּיר יְהוָה־אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל  
 מִמָּקֹד כָּל חֲלֵי וְכָל מַדּוּי מִצָּרִים אֲשֶׁר יִדְעָתָ לֹא  
 יִשְׁמַם בָּךְ וְנִתְּנָם בְּכָל שׁוֹנְאִיךָ, לִיהוָה־אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל  
 הַיְשׁוּעָה עַל עַמְּךָ בְּרַכְתָּךְ סֵלָה, וְנֹאמַר וְשַׁחַט אֹתוֹ עַל  
 יָרֶךְ הַמִּזְבֵּחַ צִפְנָה לִפְנֵי יְהוָה־אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְזָרְקוּ בְּנֵי  
 אֹהֶרֶן הַכֹּהֲנִים אֶת דָּמָו עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב, וְיִהְיֶה רָצוֹן  
 מִלִּפְנֵיךָ יְהוָה־אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵינוּ תִּקְוֶה בְּעַל חַיִּילוֹתָ  
 אֲבוֹתֵינוּ שִׁיעֲלָה אֲמִירַת הַקְטָרֶת הַזֹּאת לְרִיחַ  
 נְחוּחַ לִפְנֵי כֹסֶא כְבוֹדְךָ וְיִחַשְׁבַּ כְּאֵלֹו פּוֹנְנֵנוּ כָּל הַפְּנוּת  
 הָרְמוּזִים בְּסִמְמָנֵי הַקְטָרֶת עַל דַּעַת הָאֲרָ"י הַקְדוֹשׁ זְכוֹר  
 לְטוֹב וְעַל דַּעַת כָּל הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר  
 אֲמֵן סֵלָה וְעַד. עַד כָּאֵן הַתְּפִלָּה.



## מקורות לסגולות הגדולות לתיקון מ"ה שתיקן רבינו האר"י ז"ל

ספר בית אל ליוורנא שנת וברית"ך, עם הוספות שיר היחוד מהאריז"ל. - ספר דרך ישרה בשנת חיים לנפש"ך (דפים ד-ה), עם 10 הסכמות. - אור הזוהר 143 סיון תשע"ג הוספה לתיקון שיר היחוד מהאריז"ל ומבעל בן איש חי זי"ע, ומראה מקומות - ספר הנהגות יושר למהר"י סרוק זצ"ל. - ספר יסוד מערבי בהסכמת 7 גדולי ישראל מטבכריה בשנת תרפ"ה, עם הוספות שיר היחוד מהאריז"ל, (דפים ג-ה). - אור הזוהר 131 סיון תשע"ג - ספר מעין חכמה נדפס בקארעץ בשנת גן נעול מעין חתום. ספר סמא דחיי פרקים א-ב דפים ל"ט -מא, בשנת תרפ"ד, עם הוספה תיקון שיר היחוד מהאריז"ל ומבעל בן איש חי זי"ע. [מצאתי כמה נוסחאות בהרבה ספרים כמו: דרך ישרה, סמא דחייא, אורחות חיים, בית אל, יסוד מערבי, צמח צדיק]. - אור הזוהר 140 סיון תשע"ג הוספה לתיקון שיר היחוד מהאריז"ל ומבעל בן איש חי זי"ע, ומראה מקומות - אור הזוהר 128 סיון תשע"ג - ספר סדר היום להצה"ק רבנו יוסף חיים זי"ע"א שהוסיף על התיקון הנ"ל (סמא דחיי דף מ'). - ספר צמח צדיק ליוורנא. - אור הזוהר 144 סיון תשע"ג הוספה לתיקון שיר היחוד מהאריז"ל ומבעל בן איש חי זי"ע, ומראה מקומות ותיקון יסוד ברית קודש - ספר קרה מקרה (דפים צ"ה-צ"ו) בשנת את המיחלים לחסדו, עם הוספה תיקון שיר היחוד מהאריז"ל. - אור הזוהר 140 סיון תשע"ג הוספה לתיקון שיר היחוד מהאריז"ל - ספר קרנות צדיק ח"ג סימן נ'. - ספר קרנות

